

ISIK SUVARILERI

HARUN TOKAK

IŞIK SUVARİLERİ

Harun Tokak

Harun Tokak, 1955 yılında, Uşak'ın Kırka Köyünde doğdu. İlk öğrenimini bu köyde tamamladı. İmam-Hatip Lisesini Uşak'ta okudu.

1979 da İzmir Yüksek İslam Enstitüsü'nden mezun oldu.

Anadolun'un değişik şehirlerinde öğretmenlik yaptı.

Anadolu'da çalıştığı yıllarda mahalli gazetelerde köşe yazıları yazdı, televizyonlarda programlar yaptı. Bazı yerel gazete ve televizyonların kurulmasına öncülük etti. Başta eğitim olmak üzere değişik alanlarda faaliyet gösteren pek çok sivil toplum kuruluşlarında insiyatifler aldı.

MEB'de eğitim uzmanlığı ve başbakanlıkta müşavirlik yaptı.

1997-2008 yılları arasında Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı Başkanlığını yürüttü.

Aydınların bilgi ve birikimlerini paylaştığı Abant Toplantılarına öncülük etti.

Ünlü Kırgız yazar Cengiz Aytmatov, İlber Ortaylı, Azeri yazar Anar gibi Avrasya'nın ileri gelen yazar ve aydınları ile Diyalog Avrasya Platformu'nu kurdu.

Halen bu platformun eş başkanlığını yürütmekte olup,

Yeni Şafak Pazar gazetesinde haftalık hikayeler yazmaktadır.

Önden Giden Atlılar, Yoldakiler ve Kime Emanet adlı hikaye kitapları yayınlanan Harun Tokak'ın elinizdeki bu kitabında okuyacağınız her hayat hikayesinde göreceksiniz ki, çok değil, bir insan ömründen az bir zaman önce, dedelerimizin ancak hüsrarla yad ettiği bir rüya: geleceğin inşasına katılma iradesi, bugün gerçek oluyor.

Türkiye'nin, yeryüzü cenneti hayalinin kbusa dönüştüğü bir zamanda yeni toplumun oluşturulmasında ve dünyanın geleceğinde gerekli cesaret ve iradeyi gösterdiğine; Bazı insanların gençlikleri veya hayatları pahasına da olsa artık nehrin yatağını bulduğu müjdesine , yer yer hüznünlü ama daima umut verici, tertemiz gerçekler üzerinden katılacaksınız.

Bu kitabı okurken, tek ve ayrık yaşam hikayelerine değil, bir büyük nehre akan derin ırmaklara şahit olacaksınız.

IŞIK SUVARİLERİ

Önden Giden Atlılar 3

Harun Tokak

İŞIK SUVARİLERİ
Önden Giden Atlılar 3

Copyright © Kaynak Yayınları, 2011

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'ye aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör
Hasan Hayri DEMİRELİ

Görsel Yönetmen
Engin ÇİLTİÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
978-605-5510-51-0

Yayın Numarası
314

Basım Yeri ve Yılı
Ayhan Matbaası
Mahmutbey Mah.Devekaldırım Cad.Gelincik Sokak.No:6 Kat:3
Bağcılar/İSTANBUL
Tel:(0212) 445 32 38 Pbx Fax:(0212) 445 05 63
Kasım - 2011

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Kaynak Yayınları
Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No: 1
34696 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78
www.kaynakyayinlari.com.tr
facebook.com/kitap kaynagi

İÇİNDEKİLER

Yıkık Rüyalardan Ma'mur Hülyalara	9
İrfan Orduları	13
Ey Sonsuzluğun Sahibi Sana Ulaşmak İstiyorum	17
Onlar Sabahı Bekleyemediler ...	27
Baba Okuluna Hoş Geldin!..	33
Bizim İller Sensiz...	39
Musibet Meteorlarını Parçalayan Kadın	45
Sevgiden Bir Yuva	51
Allah'ın Aslanı	57
Artık Rahat Ölebilirim	63
Son Akşam Yemeği...	69
Kefenini Çantasında Taşıyan Adam...	75
Güneş Doğuyor Akdeniz'den...	81
"Benim Bir Hayalim Var!"	87
Yigidin Derdi de Büyük Olur	93
Son Ezan	99
"Babacığım! Ceketin 'Sen' kokuyor"	107
Bayram Gelmiş Neyime	115
Süleyman Öğretmen...	121
Yine Ayakların Üşüyor mu?	127
Veda Busesi	135

Hatırlıyor musun Anacığım!

Mehtabın, siyah saçlarını okşadığı berrak yaz gecelerinde, ağa-beyimle birlikte, buğday saplarından altımıza yatak, üstümüze de yorgan yapar, harman yerinde yatardık.

Gökteki yıldızları sayarak uykuya dalarlardık.

Seher vakti poyraz çıkınca rahmetli babam gelir, “oğlum hay-di kalkın poyraz çıktı harmanı savuralım”derdi. Az sonra sabah ezanları başlardı ve komşu köylerden yükselen ezanlarla buluşurdu ağaran şafaklarda.

Nasıl da aydınlıkları devşirerek gelirdi o sabah ezanları. Biraz-dan gün ısırdı karşı tepelerde. Gözlerimiz, köye dönük olurdu bu vakitlerde. Sen sırtında ekmek torbası, elinde sıcak tarhana çorbası bakracı, süzüliür gelirdin. Yaprakları kurumuş bir ağacın altında, içine düşen saman çöplerini kaşığımızın sapıyla ayıklayarak içerdik sıcak çorbamızı.

Ben o çorbaları özliyorum anacığım. Soğuk kış gecelerinde üzerimizi örtecek yorgan bulamadığında, sımsıcak yüreğinle sarardın bizi. Damağımızda o çorbanın tadı, yüreğimizde o sevginin sıcaklığı duruyor. Hâlâ bir tül gibi titriyorsun üzerimize.

Üzerimize gelen musibet meteorları senin dua atmosferlerinde parçalıyor.

Biliyor musun anacığım! Biz hala soğuk gecelerde üşüdüğümüzde senin sevginin kuytularına sığınıyor, yüreğinin sıcaklığına sarınıyoruz.

Bu kitabı bütün ışık süvarilerinin dua pınarı olan analarına, dua pınarımız olan sana ithaf ediyorum.

YIKIK RÜYALARDAN MAMUR HÜLYALARA

Fethullah Gülen

Yıllar boyu hemen her fırsatta şanlı mazimize, ülkemize, ülkümüze, evimize, köyümüze, kadınıma, erkeğimize, örfümüze, âdetimize hâsılı her şeyimize destanlar kesmiş, bizimle aynı memeden süt emmeyenler inanmasalar da, kaydını koyarak o günlerin yeniden yaşanmasının hayal olmadığını anlatmaya çalışmıştım. Zira inanıyordum, bir süreden beri tarih ve tarihi değerlerin hafife alınıp geçmişe sövülmesine, ülkenin bir baştan bir başa harabelere çevrilmesine, iyilerin, faziletlilerin hor ve hakir görülüp, fenaların ve fenalıkların alkışlanmasına rağmen, bu ülke insanının şanlı mazisinden kopmayacağına ve Allah'ından, Peygamber'inden ayrı düşmeyeceğine.

İnanıyordum; insanımızın Yüce Yaratıcı ile arasına konan bütün engelleri aşıp, O'na yaraşır ve yakışır bir tarz da yeniden kendini bulacağına.

İnanıyordum; ilme, inanca, düşünceye açık, gayretli dimağların, o muhteşemlerden muhteşem tabiat kitabını yeniden bir kere daha didik didik edeceğine.

İnanıyordum; aradan yıllar geçse de bir gün mutlaka yitirdiğimiz ruhumuzun geriye dönüp ülkemizi, milletimizi, insanlığımızı ipotek edilmişlikten kurtaracağına.

İnanıyordum; Hızır soluklu insanların, şu bir kaç asırlık kuraklığı gözyaşlarıyla sulayıp, şurada burada kaybolup gitmiş

ilhadzede, dalaletzede, malul nesilleri, şanlı mazilerinin o semavi dinamikleri ile yeniden buluşturacaklarına ve milletimizi milletler muvazenesinde hak ettiği yere yükselteceklerine.

İnanıyordum; gündüzü kadar gecesi de o şanlı günlerimizin aydınlığına denk “eyyamullah” diyeceğimiz o ışıktan çağların dönüp geleceğine, köy-kent, şehir-kasaba her tarafın bir kere daha İrem Bağları gibi cennetlere döneceğine.

İnanıyordum; bize ait o lahuti sessizlik ve sükûnetin hâkim olduğu, sabahıyla-akşamıyla, gecesiyle-gündüzüyle ayrı bir huzurun tüllendiği, kadın-erkek, genç-yaşlı içinde yaşayan herkesin dilinden-dudağından dökülen söz ve amellerle ilahi bir iklimi çağrı yapan bizim dünyamızın yeniden ihya edileceğine.

İnanıyordum; bağı-bahçesi, çarşısı-pazarı, sokağı ve evleriyle mana edalı, huzur ve güven televvünlü renkli günlerimizin dönüp geriye geleceğine.

Ve inanıyordum; kendi ruhundaki dinamiklerden güç, “Altın Çağ” insanından feyz alan, vesayet bilmeyen, öz kaynaklarından beslenen, mefkûresine ibadet hassasiyeti içinde bağlı, ilimde, sanatta, fikirde, siyasette, yani hayatın her sahasında liyakatiyle kendine yer bulan, cismaniyet ve nefsaniliğe rağmen ruhanilerin kendilerine gıpta ile baktığı, esnafıyla-memuruyla, sivilıyla-askeriyle, beyiyle-çobanıyla bütün milletimizin yeniden kendine geleceğine, asırlık uykudan uyanıp; ‘ben de buradayım’ diyeceğine... Evet, bütün bunlara inanıyordum.

Bir takım bedbin ve karamsar insanlar bunlara inanmadı. Hayal dedi, düş dedi ve göremediler her şeyin bir inayet eliyle hazırlandığını; fark edemediler; her şeyin kelepçe tarih şuuru tığının ucunda ve yepyeni bir kanaviçe ile irtibatlandığını; hep takılıp kaldılar sebepler dünyasındaki şeylere. Oysaki bir de Kudreti Sonsuz’un kâinatta hâkim olan teennisine bakmalıydılar.

Evet! O’nun, “ol” emriyle cihanı bir kere de var edebilecekken, kâinatı altı zamanda yarattığına, yavruyu anne karnında

onca çile ve ıztırabla aylarca tuttuğuna, mercana denizlerin derinliklerinde nice kanlar kusturduktan sonra gün yüzüne çıkma izni verdiğine bakmalı değiller miydi?

Elinizde tuttuğunuz bu kitap, bazen “örnekleri kendinden” sözcükleriyle seslendirdiğimiz, bazen “inanıyoruz” ifadeleriyle anlattığımız rüyaların, hülyaların tahakkuk etmesi için yıllar boyu gelişini intizar ettiğimiz, anadan-serden geçen o gül yüzlü yiğitlerin, adsız kahramanların ve adanmış ruhların dasitani hayatlarından sadece bir kaç damla.

Aslında bu kitapçık; gençliğin, gençlik ruhundaki dünyevi arzu ve emellerin karşı konulmaz cazibe ile herkesi kendine çektiği, cismaniyetin insani duygu ve düşünceleri baskı altına aldığı hayatın o en mavimtırak demlerinde, değişik istek ve dürtüleri bastıran, bir başka vuslat iştiağıyla uçup gidenlerin ve bir kaç asırlık hasretimizi dindirme adına ‘ben de varım’ diye yollara düşenlerin, yollara düşüp geriye dönmeyenlerin sergüzeştlerinden sadece bir kaç kare...

Evet, candan-canandan geçmiş bu yiğitler ne kendilerine takıldı, ne de önlerini kesen engeller karşısında dize geldiler; yüreklerinde renk atmayan tek sevdâ Hak rızası ve Hakk’a vuslat arzusu ile yürüdüler dünyanın en ücra köşelerine. Onlar yürüdü; yollar övündü, ruhaniler sevindi ve tabii bütün şeytanlar da dövündü...

Yürüdüler ne atları vardı, ne arabaları, ne silahları vardı, ne de cephaneleri. Güç kaynakları, sinelerinde her zaman mağmalar gibi köpürüp duran o müthiş iman ve heyecan, ufuklarında insanlığın mutluluğu ve tabii rıza ve rıdvan; bahtları sahabe ve havari bahtına eş; iffet ve ismetleriyle de ruhanilerle kardeş haline geldi ve destansı birer konu, solmayan birer hatıra oldular.

Bu aydınlık ruhlar sayesinde kupkuru çöller İrem Bağlarına döndü, pek çok kömür ruh elmasa inkılap etti, taştan-topraktan tabiatlar altın ve gümüş olma payesine yükseldi ve yükselmeye de devam ediyor; inşaallah da edecek.

Bizim şanlı mazimiz içinde her nedense, tarih yazma, tarih yapma ölçüsünde kâle alınmamıştır. Osmanlı'nın siyasi, kültürel, askeri hemen her alanda en çaplı tarihini yazanların yabancılar olması tesadüf olmasa gerek. Bu açıdan Harun Tokak Bey'in "Önden Giden Atlılar" deyip, Türkiye'den Sibirya'ya, Moğolistan'dan Amerika'ya, Bosna'dan Kongo'ya, Kazakistan'dan Endonezya'ya, Mısır'dan Rusya'ya kadar göç eden bu hicret erlerini ve bu mefkûre insanlarını anlatmasının bir boşluğun doldurulmasına hizmet edeceğine inanıyorum.

Bir zamanlar, "vira bismillah " deyip bu işin, tarihe not düşmek ve böyle tarihi kahramanlıklar sergileyenlere vefa borcumuzu ödemek için, ifade ve üslup nasıl ve hangi seviye de olursa olsun, mutlaka yapılması gerektiği, aksi takdirde bu ihmalin sadece kara sevdalı bu hasbilere değil, hasbilik duygusuna, civanmertliğe, diğerkâmlığa da saygısızlık olacağı ifade edilmişti ki, fevkalade yerindeydi.

İşte bu dilekleri gerçekleştirmek için sahasında ilk olmayan ama son da olmamasını temenni ettiğim bu ve benzeri çalışmalar, aydınlık yarınlara doğru yürüdüğümüz bu günlerde, çok önemlidir ve gelecekte takdirle yâd edilecektir.

Yıkık rüyalarımızı ma'mur hülyalar haline getiren kahramanlarımızın kahramanlıklarını matbaa mürekkebi ile buluşturup, bir mana da onlara ebedilik kazandıran "Önden Giden Atlılar" kitabının yazarı değerli dost, vefakâr arkadaş Harun Tokak Bey başta olmak üzere, kitaba emeği geçenlere ve bütün bu emekleri okuyucularla buluşturan Ufuk Yayınlarına teşekkür etmeyi bir borç bilirim.

İRFAN ORDULARI

Yavuz Bülent Bakiler

Uyduurulmuş, kaba-saba kelimelerle yazılan kitapları kat'iyyen okuyamıyorum. Elime aldığım bir kitabın kelimeleri, bana annesıcaklığı gibi, sevgili yüzü gibi, memleket türküleri gibi gelmeli. Çünkü Türkçe, benim için çok önemli. Türkçe varlık sebebimiz.

Cemil Meriç'le aynı kanaatteyim: "Kamus'a uzanan el, namusumuza uzanmış demektir!"

Bir de devrik cümlelerle yazılan kitaplardan çok uzağım.

Devrik cümlelerle yazılan eserleri okuyunca, kendimi, nada-sa bırakılmış, uçsuz bucaksız bir tarlanın ortasındaymişim gibi yorgun bitkin hissediyorum. Huzuru, öylesi kitapları kapamakta buluyorum.

Yalnız yetmiş iki yıllık ömrümde bunun tek istisnası oldu:

Harun Tokak'ın, tamamen devrik cümlelerle yazılan Önden Giden Atlılar'ı beni, anlatılmaz bir çekim kuvvetiyle kendisine bağladı.

Bağladı da ne demek, beni adeta bir anafor gibi birdenbire içine çekti, zaman zaman zaman gözyaşlarımla ıslandı.

Harun Tokak'ın kolay okunan, rahat, canlı, güzel bir Türkçesi var. Zaman zaman şairane cümleler de kurmuş. Yazılarında, şiirin güzelliklerinden de istifade etmiş.

Onu, her sayfada artan bir merakla, ürpertiyle, zevkle okurken, kendi kendime hep sordum:

Harun Tokak, bitmez tükenmez devrik cümlelerle yazmasına rağmen, beni neden böyle cezbediyor? Ben ki, devrik cümlelerle yazılan kitapları okuyamayan bir kimseyim. Şimdi beni bu kitapların başına çivileyen güç nedir, nereden geliyor? Sorularımın cevabını, Atatürk'ün çok doğru bir tespitinde buldum. Gazi

Paşa diyor ki: Bir milletin iki ordusu vardır: Asker ordusu, irfan ordusu. Asker ordusu, vatanın hayatını kurtaran ordudur. İrfan, yani kültür ordusu, vatanın geleceğini kuran ordudur. Bu iki ordu çok önemlidir. Bana “bu iki ordudan hangisi daha önemlidir?” diye sorarsanız, kültür ordusu derim. Çünkü kültür ordusu, asker ordusuna, neden bu vatan topraklarını sevmek, onun uğrunda çarpışmak, gerektiğinde kanını ve canını vermek mecburiyetinde olduğunu anlatan ordudur. Bir milletin kültür ordusu, yeteri kadar kuvvetli olmazsa, asker ordusunun muharebe meydanlarında kazandıklarını, sulh masalarında kaybeder!”

Bu, yerle-gök arasını dolduracak kadar doğru bir değerlendirmedir.

Bizim kültür ordumuz maalesef çok zayıf. Tarihimizi, dilimizi, dinimizi, çeşitli meselelerimizi, kültür kaynaklarımızı yeteri kadar bilmeyen bir kültür ordumuz var. Ermeni soykırımını iddialarını, kültür ordumuzun zayıflığı yüzünden kaybediyoruz.

PKK ihaneti karşısında, Kıbrıs dâvâımızda, mezhep çekişmelerinde, içeride ve dışarıda, Türkiyemizi yüzde yüz ilgilendiren konularda oyunlara gelmemiz... hep kültür ordumuzun zayıflığından kaynaklanıyor.

Harun Tokak, bizim kültür ordumuzun kurmaylarından biri.

Ele aldığı, işlediği konular, benim de üzerinde durduğum, düşündüğüm, konuştuğum, yazıp çizdiğim meseleler. Mesela, yeni Türk Cumhuriyetlerinde açılan özel okulları, o okullarda çalışan idealist öğretmenleri, o okulların açılmasında emeği geçen örnek insanları, Türkiye'nin kalkınmasını, çağdaş

medeniyet seviyesine yükselmesini isteyen kültür ordumuzun başka kurmaylarını, zulme, haksızlığa uğrayan insanlarımızı büyük bir samimiyetle ve zaman zaman şiir yüklü bir Türkçeyle anlatıyor.

Onun, Önden Giden Atlılar kitaplarının beni çekip çevirmesi, yüreğimi ürpertilerle, güzelliklerle nakışlaması, hep ortak düşüncelere, duygulara, inanışlara sahip olmamızdan doğuyor.

Siz de, Gazi Paşa gibi, kültür ordumuzun, asker ordumuzdan daha önemli olduğuna inanıyorsanız, siz de meselelerimize gönül gözümüzle bakıyorsanız ve siz de fikir çilesi çekiyorsanız, Harun Tokak'ı dikkatle okuyunuz.

İnanıyorum onu siz de seveceksiniz.

İnanıyorum ki seveceksiniz.

EY SONSUZLUĞUN SAHİBİ SANA ULAŞMAK İSTİYORUM

*2009 Kışın'da karlı dağlarda kalan Anadolu
bozkırlarının yiğidi koca reis Muhsin Bey'e...*

Kendini yırtarcasına, paralarcasına ağıt ağıt esen rüzgarlar,
senden acı haberler taşımaya başladığında ben beyaz bir gurbet-
te, Beyaz Rusya'daydım.

Sen karlı dumanlı dağlara doğru sürüyordun atını.

Bir elinde dizgin, diğer elinle bizi selamlıyordun.

“Hoşça kalın, ben gidiyorum” diyordun.

At yorgun, sen yorgun yıkılıyordunuz bir karlı bir dağın
yamacında.

Gün, geceye dökülürken, acın da bir kor gibi dökülüyordu
yüreğimize.

Karları bir yorgan gibi çekiyordun üzerine.

Rüzgâr, boşanmış kurt sürüleri gibi uluyordu tepelerde...

Rüzgâr, vahşi çığlıklar atıyordu gecenin karanlığında.

Karlar bozguna uğramış ordular gibi sağa sola savruluyordu.

Bir türbedar gibi duruyorum başucunda;

“Yiğidim hele anlatıver olup biteni, sen dertli vatan dertli
oturup ağlayalım” diyordum.

Ses vermiyordun...

“Ses ver yiğidim! Yoksa beni duymuyor musun? Kalkıp ge-
leceğin ümidiyle yaşıyorum” diyordum.

Yine ses vermiyordun.

Hani, hatırlıyor musun daha iki yıl önceydi. Türkçe Olimpiyatlarında “memleketim” şarkısıyla Türkiye’yi ayağa kaldıran Belaruslu bir kızımız vardı.

Kseniya juk...

Seninle birlikte dinlemiştik onu.

Dünyanın dört bir yanından Anadolu türküleri yağmıştı o gece üzerimize.

Kseniya Juk bu gece memleketi Belerus’ta “memleketim” türküsünü söyledi yine.

O söylerken ben gecenin koynunda karlı dağlarda üşüyen seni düşündüm.

O söyledi ben ağladım.

Bu sene olimpiyatlarda Beyaz Rusya’yı temsil edecek kızımız geldi sahneye o da; “veda busesi”ni okudu.

Veda...

Baktım alperenlerin hepsi ağlıyordu.

Anladım...

O an, hepsi seni düşünüyordu.

Hepsi üşüyordu.

Senin sevdandı bunlar. Senin hayalindi bu çocuklar. Dünyanın dört bir yanından gelen her renkten bahar çiçeklerinin Türkçe okuduğu şarkılarla içinde bir coşku kabarıyor, “Türkçe dünya dili olma yolunda” diyordun.

Gecenin sonunda, zeybek kıyafetleriyle geldi sahneye alperenlerin.

Bir,”Hey!” çektiler ki değme gitsin.

Mutlaka duymuşsundur.

El çırpıldılar, eğildiler, sonra dizlerini yere vurdular.

Yer titredi,

Beyaz Rusya titredi.

İçimiz titredi.

Dudaklarımız titredi.

Kaldığın karlı dağlarda vahşi uğultularla esiyordu rüzgâr.
Karabulutlar üst üsteydi.

Gece ürperticiydi.

Dağlar bile korkudan bir birine sokuluyor, dağlar, senin
yüreğindeki ışığa koşuyordu.

Korkuyla hiç tanışmadın sen.

Herkes sana derdini açtı ama sen, kimseye derdini açama-
dın.

Hatırlıyor musun? Mahpushanede ki arkadaşlarınla, aranız-
da para toplayarak,

Hakk'a yürüyen Halil ve Selçuk için cezaevi terzisine idam
gömleği diktirmiştiniz.

Son yolculuğunuzda sizi karlı dumanlı dağlarda ölüme
taşıyan helikopteri yine kendi aranızda topladığınız paralarla
kiralamışınız.

Derin Anadolu'nun çılgılığı idin, sen.

Herkes sevdi senin sesini...

Anadolu sevdi yiğit yüzünü.

Türünün son örneğiydin.

"Millete yöneltilen silaha selam durmam" demiştin.

Zor anlarda, dava arkadaşlarına; "dağılmayın, dik durun,
arkadaşlarınızı vermeyin" naraların yankılanıyor şimdi kulakla-
rımızda.

Sonunda, dik durmanın sembolü dağlara vurdun kendini.

"Dağlar anlar beni, bana dağları verin, ey dağlar! Beni bı-
rakmayın, ben bu mor dağların maralıyım, bana sizin bağrınızda
ölmek yaraşır" dedin.

Ey bozkırların kavruk delikanlısı;

Sen hep yiğit kaldın.

Hep Anadolu...

Hep davanı öne aldın...

Şimdi, "Gitti gelmez bahar yeli... Şarkılar yarıda kaldı"

Milyonlarca sevenin, geri gelmen için sana dua ettiler soğuk gecelerde.

Hey gidi Koca Reis...

Herkes sana gel çağrısı yapsa da, sen geri gelmedin.

"Gönlünü çekse de yarın hayali, artık aşmaya gücün yetmedi cıbalı..."

Dağları aşamayan, dağlarda kalan yiğit...

Sen...

Mamak Mapusanesi'nin daracık karanlık hücrelerinin ömrünü içtiği yiğit.

Sen...

Yıllarca, kırlarda güneşle kol kola gezemeyen, yarpuzlar arasında kendisini bırakıp, mis gibi nane kokuları arasında ruhunu dinleyemeyen yiğit.

Uzanıvermek için hep bir çeşme başı arayıp duran yiğit.

Yaşlı ve yorgun anamız ve acılı eşin, uğrunda can verdiğin bayrağa sarılı tabutunun peşinden yürürken hayatlarının en zor adımlarını atıyor, en zor anlarını yürüyorlardı.

Oğlun Furkan milyonlarca kalabalığın arasında senin fotoğrafını taşıırken, dağları kucaklasa o kadar ağır gelmezdi.

Sen nazlı bayrağın gölgesine bir gül gibi süzülürken Kızın Fırzuze kalabalığa;

"Ne olur sükun içinde olalım. Bu gün bizim en güzel günümüz olsun" diyordu.

Anadolu'nun dört bir yanından, Balkanlardan, Orta Asya'dan getirilen topraklar dökülüyordu üzerine.

Sen Kızın Firuze'nin sessiz çılgını dinliyordun;

"Babacığım! Servise geç kaldığımızda okula bizi kim götürececek, sahurda tatlı uykulardan uyanamadığımızda kim başucumuza yemek getirecek, kim bize yemek yapacak?

Ne olur? Geri gel babacığım, gül babacığım, ceketi bile gül kokan babacığım!

Merhametli babacığım, karanlık, daracık hücrelerde bile kin değil yüreğinde sevgi büyüten babacığım!" diyordu.

Hız.Yusuf gibi, yedi yıl hiç baharın gelişini, güneşin doğuşunu göremedin.

Karanlık hücrelerde gözlerim bozulmasın, diye yeşil maydanos siparişi verip, saatlerce o bir tutam yeşile bakıp durdun.

Baharla birlikte mor sümbüllü dağlarda, yeşilliklerde yaşayacaksın; pencerelerin hiç kapanmayacak ve güneşlere doycaksın.

Şehirlere sığmadın sen, şehirler basmadı seni bağrına, sen özgür dağlara koştun.

Şimdi melekler kar serpiyor, yiğit yüzüne.

Gülen yüzüne...

Hüzünlü yüzüne...

Göklerden gül yağmurları yağıyor üzerine.

Yaşlı anan, yaşlı gözlerle geliyor başucuna;

"Muhsin'im, yavrum, yigidim" diye feryat ediyor.

Uzun hava ağıt yükseliyor, karlı- dumanlı dağlarda.

"Ağlama ana ağlama ben iyiyim. Bak güller yağıyor üzerime, yaşarken yağmamıştı bu güller, hasrettim ben bu güllere" diyorsun.

"Sen üşüyorsun oğlum" diyor yaşlı anamız.

"Üşümüyorum anacığım, artık üşümüyorum, ben Mamak mapusanesi'nde üşüyeceğim kadar üşüdüm. Kış gecelerinde hücrelerdeki soğuk betonlarda üşüdüm.

Şimdi üşümüyorum anacığım.” Diyorsun.

“Senin üşüdüğünü sanıp bütün Anadolu üşüyor oğlum. Herkes yollarda herkes dağlarda seni arıyor. Kalk, kalk! Gidelim oğlum”

“Sen git anacığım! Ben artık hep buralardayım... Biliyor musun şehirler basmadı beni bağrına, bu dağlar aldı beni kollarına.

Ben artık bu dağlardan kopamam. Ben bu dağların nazlı maralıyım.

Benim baharım da yazım da bu dağlarda artık. Ben aradığımı bu dağlarda buldum. Bu dağlarda kabul oldu dualarım. Bu dağlarda dualar gibi yükseldi ümitlerim.

Mamak Mapusanesinde ne kadar da yalvarmışım,

“Ey Sonsuzluğun

Sahibi, sana ulaşmak istiyorum!” diye.

“Küçücük penceremi kapatıyorlardı da ben ‘durun kapatmayın penceremi, kapatmayın güneşimi, beton çok soğuk, üşüyorum’ diyordum.

Ama şimdi üşümüyorum anacığım. Yıllarca daracak hücrede güneşimi göstermediler bana, günlerce siyah bir bezle bağladılar gözümü, senin sıcaklığından ayrı kaldım yıllarca, ben o zaman üşüdüm anacığım. Şimdi senin sıcaklığın var içimde, içim huzur dolu, Sonsuzluğun Sahibi’ne gidiyorum.

Üzülmeyesin diye sana o zaman diyememişim anacığım;

Mamak Mapusanesinde beni çırıl çıplak soyarak başlıyorlardı işkencelere.

Yirmi altı gün hiç gözüm açılmadan sorguda kaldım.

Kaç defa falakaların altında acıdan bayıldım. Başımдан ayaklarımdan cerahatler akıyordu. Derim defalarca kavladı.

O günlerde kimse bizi aramadı.

Ben ölümlerin arasından çıkıp gelmişim sana anacığım.

Hele bir gün...

Yine çırıl çıplak soydular, anladılar benim öyle daha çok işkence çektiğimi. Kalaslara kollarımı bağladılar, çarmıha gerip tavana astılar, altımdan sandalyeyi tekmeleyip havada sallandırıdılar, parmaklarımdan, uzuvlarımdan elektrik verdiler, bedenim ateşlerde yanarken ruhum Keş Dağlarında tipiye tutulmuş gibi üşüyordu.

Hayallerim üşüyordu, ben o zaman üşüdüm anacığım.

Şimdi bir coşku var içimde, bu gün kıpır kıpır uzak, çok uzak bir yerleri özlüyorum, gözlerim parke parke taş duvarlarda değil artık, gözlerim hazansız baharlarda, bak güller yağıyor üzerime.

Çok özlediğim güller...

Davamın sembolü güller, gönlümün çiçeği güller.

Çok demiştim ‘bana güllerimi verin, güller anlar beni’ diye ama bir türlü sevdanın sembolü güllerime kavuşamamıştım.

Ben hep böyle bir gün de ölmeyi düşlemiştim anacığım.

Mamak mapushanesinin hücresinde geceler boyunca idam edileceği günü bekleyen yigit Halil’e;

‘Nasıl bir gecede ölmek istersin’ diye sormuştuk da,

‘Yağmurlu bir gecede’ demişti.

Bir Haziran gecesı Selçuk’la birlikte idam edilirken şakır şakır yağmur yağmıştı.

Ben de o gün böyle bir ölümü arzulamıştım.

Siz peygamber çiçekleri toplarken ben ülkemin bu karlı dağlarına uzanmak istiyordum.

Hayalim gerçekleşti anacığım. Bak, melekler ellerinde billur kaselerle dibimizdeki çeşmeden su veriyorlar, ben artık hiç susamayacağım anacığım!

Hiç...”

“Yavrum Muhsin’im! Sevdanı sana verdiler, Sivas’ı sana verdiler.

Haydi! Gel, gidelim artık.”

“Geç kaldılar anacığım! Geç, çok geç...”

Şimdi ben artık güvercinler ülkesindeyim. Burada ruhumu dinlemek istiyorum.

Ruhumu.

Hayat rüyamın billuru çatladı artık, gözlerimde öteler tüleniyor.

Artık “ne hicranlı akşam, ne ağlayan hazan”, ben uzak çok uzak yerleri özlüyorum. Bak anacığım bak! Gök kapıları açılıyor, altın saçlı bahar beni çağırıyor.

Hafif bir rüzgar gibi süzölmek istiyorum, Sonsuzluğun Sahibine.

İçim de huzur dolu ...

Bir zamanlar şevkle koştüğüm bu sevdalı tepelerin ardında, ötelerin ağaran şafaklarını görüyorum.”

“Ey oğul! Yaşlı ananın yüreğine cüsseleri kadar acılar bıraktı bu karlı dağlar, anan nasıl dayanır bu acıya?”

“Anacığım sen bilmez misin yığidin anasının derdi de, yüreği de büyük olur.

Hatırlıyor musun anacığım! Biz babamla güneşin bağrında tarlalarda ekin biçerdik. Ben onları kağı ile harman yerine taşırdım.

Kağınının bağirtısından dağlar taşlar inlerdi. Kış geldiğinde, köyün çocuklarıyla, ellerimizde birer tezek ve odunla medreseye giderdik.

Sobayı yakar, duvarın dibine sıralanırdık. Ben her zaman sıranın en sonuna oturur, okuma sırası bana gelinceye kadar dersimi ezberlerdim. Ve hep yanlışsız okurdum da Bekir Hoca; “şuncaz çocuk biliyor, siz bilmiyorsunuz” derdi. Ben hep o günleri özledim anacığım.

O günlerimi...

Sonra sen, büyük şehirlere yolladın beni anacığım.

Büyük şehirlere gittik ama bizi, birbirimize düşürdüler; kardeş kardeşe vurdurdular.

Dövüşmek istemedik ama bizi dövüştürdüler. Beş bin vatan evladı yok yere öldü. Kim, niçin ölüyordu? Neden öldürüyordu, hiç bilmiyorduk.

Koskoca Anadolu'ya sığmayan bizler, daracık hücrelere sığdık, dışarıda birbirimizi öldüren, yaralayan bizler içerde bir birimizin yaralarını sardık.

Ben, beni öldürmek isteyenlere bile yapılan işkencelere dayanamadım.

Bir gün 'Yeter artık hepimiz aynı vatanın evlatlarıyız, yetti be!' diyerek isyan ettim.

Ah anacığım ah!

Beş bin ananın yüreğine kor düştü o zaman, benim de yüreğim yandı anacığım.

Yüreğimin yangınlarıyla yürüdüm yarınları.

Onun için şimdi üşümüyorum anacığım, ben öyle yandım, öyle üşüdüm ki, artık yüreğimde ne yangına ne de soğuğa yer kalmadı.

Ha, bir de ben daha çocukken, köyde kar yağdığında elimde tahta sıyrığıyla damda biriken karları küverdim.

Anacığım! Şu sıcak ellerinle üzerimdeki karları bir sıyırsana.

Son bir kere daha bakayım Anadolu gibi ışıldayan yüzüne.

Ben gidiyorum anacığım çok uzak bir yerlere gidiyorum.

Bir coşku var içimde bu gün kıpır kıpır.

Huzur dolu içimde.

Zikre dalmış her şey.

Güne gülümsüyor papatyalar

Bahara ulaşıyor ülkem.

Bahara...

‘Ey sonsuzluğun sahibi sana ulaşmak istiyorum.’
Sana...”

Not: Yazar bu yazıyı Türk halkının çok sevdiği Muhsin Yazıcıoğlu’nun 2009 Yılında kendini bekleyen binlerce kalabalığa konuşmak için giderken, bindiği helikopterin sis sonucu düşerek karlı Keş Dağlarında kalışını Beyaz Rusya’da öğrendiğinde kaleme almıştır.

ONLAR SABAHI BEKLEYEMEDİLER ...

Alİme Hanımların evleri, baharla beraber kıyısında ağaçların çiçek açtığı nazlı nazlı akan Ural Nehri'ne bakıyordu.

Bereketli bir ilkbahar güneşinin taze ışıkları altında gümüş gibi parlıyordu nehir. Manzaranın pek muhteşem olduğu bu mevsimde, bir gün evlerine bir kadın misafir geldi. Bu kadın evlerine geldiği günden beri Alime Hanım, nedense evin nehre bakan bütün perdelerini hep kapalı tutuyordu.

Bir ara mutfağa gitmişti ki, döndüğünde kadın perdeyi aralamış, dalgın ve kederli bir halde nehre bakıyordu. Gözleri dolu bulutlar gibiydi.

Kadın nehrin adını sordu.

Alime Hanım mahzun, mahcup, "Ural", dedi.

Kadının evladını yutan nehirdi Ural.

Bu adı duyan kadının yüreğinin yangınları daha bir artacak, ağlayacak, feryat edecek, beddua edecek diye düşünüp endişelendi. Kadının feryatlarına hazırladı kendini.

Fakat kadın sükûnetle "Rabbim ne güzel yaratmış" dedi ve kapattı perdeyi...

Bir daha da hiç açmadı.

Bir bozkır ülkesi olan Kazakistan'a ilk gelişim on yıl kadar önceydi.

O günü hiç unutamıyorum.

Uçağımız, uçsuz- bucaksız bozkırın ortasına indiğinde içim içime sığmıyordu.

Aytmatov'un romanlarındaki Sarı-Özek Bozkırları burası mıydı?

Doğu'dan-Batı'ya, Batı'dan-Doğu'ya trenler, bu bozkırdan mı geçiyordu?

Atlar bu bozkırlarda mı başıboş koşuyordu?

Geceleri, gökyüzünün bozkıra değdiği; yıldızların, bozkırı bekleyen ağaçların dalında açtığı yerler buralar mıydı?

İçimde yıllar sonra Ata ocağına kavuşmuş olmanın sevinci vardı.

Fakat uçağın kapısı açılır açılmaz bu sımsıcak duygularımın başına, gözüne bozkırın soğuk kırbaçları inmeye başladı.

Ömrümde o güne kadar üşüdüğümü hiç hatırlamıyorum.

Resmi bir heyet bizi karşılamaya gelmişti.

Genç bir bürokratin tatlı bir Türkçeyle, “ Hoş geldiniz!” deyişiyle, üşüyen ruhumun bir anda ısınverdiğini hissettim. Ana dilimiz, bir ana sıcaklığı gibi sarmıştı ruhumuzu.

Bunu hiç beklemiyordum.

Meğer bizi karşılayan genç bürokrat, Türk -Kazak Lisesi mezunuymuş.

Ertesi gün Cumhurbaşkanına ödül takdimi için Köşk'teydik.

Rahmetli Cumhurbaşkanımız Turgut Özal'ın; “Kardeşim sevincimden sabahı bekleyemedim” diyerek, gece yarısı arayıp, ülkesinin bağımsızlığını ilk Türkiye'nin tanımış olduğunu, Kazakların bilge Cumhurbaşkanı Nur Sultan Nazarbayev'den duymak iyiden iyiye içimizi ısıtmıştı.

Bu defa geç kalmamış, sabahı beklememişiz, diye düşündüm.

Gördüklerim ve duyduklarım karşısında ülkemle gurur duydum.

Soğuktan evlerin birbirine sokulduğu bu şehri, güneş var gücüyle ısıtmaya çalışsa da; buz gibi bozkır ayazının ve karın güç birliği karşısında acizleniyordu.

Tatlı bir ışık huzmesi içinde lapa lapa yağan kar altında yürürken üzerinde paltosu bile olmayan garip bir adamla karşılaşıyoruz.

Kederden bir abide gibi karşımızda duran bu adam, orta boylu birisi olmasına rağmen sanki zirvelerden bakıyordu.

Sanki sırtında hüzünden bir dağ vardı.

Gözleri gam dolu bu adam, buzullarda yalnız kalmış bir pelikanı andırıyordu.

Görür görmez içim ısınıyor bu adama.

“Yasin’in babası” diyorlar.

Daha önce yarım yamalak duymuştum Yasin’in hikâyesini.

İçimdeki karmaşık duygular bir birini kovalamaya başlıyor.

İki düşman ateşi arasında kalan şaşkın bir savaş muhabiri gibi, dışarıda ve içeride kopan fırtınaların tam ortasıdaydım.

Yasin’in babasının burada ne işi vardı?

Neden bu uzak ülkeye gelmişti?

Bu gurbetin soğuklarında neden üşüyordu.?

Acılı babayı üzmemek için hiçbir şey sormaya cesaret edemedim.

Atrav’a gittiğimizde Yasin’in bilcümle hikayesini öğretmen arkadaşlarından dinledim.

Fakir bir çifti ailenin iki çocuğundan biri olan Yasin, liseden sonra üniversite okumak için ne zamandan beri hayalini kurduğu Orta Asya’ya gitmeye karar vermiş.

Anne-babası, kardeşi yaşlı gözlerle uğurlamışlar Yasinlerini.

Oğlunun otobüsün camından son kez el sallayışına dayanamayan babası, göz yaşlarını kimse görmesin diye ara sokaklardan dönmüş evine.

Yasin, Atrav'a geldiğinde henüz on sekiz yaşındaymış.

Öyle güzel, öyle sevimliymiş ki kısa sürede arkadaşlarının sevgilisi haline gelmiş.

Hem üniversite okuyor, hem de Kazak-Türk Lisesinde öğrencilere rehberlik yapıyormuş.

Bir bahar günü sevimli kelebekler gibi öğrencileriyle kırlara açılmış. Boz bulanık akan Ural Nehri'nin kıyısında piknik yaparlarken, öğrencilerinden biri kaçan topu yakalamak için kendini nehre bırakmış.

Nehrin azgın sularına çıkıp- batan öğrencisinin "Beni "kurtarın" diye feryadını duyan Yasin;

"Bu çocuklar bize emanet, ben ailesine ne derim" diyerek kendisini

Ural'a atmış.

Ural'ın vahşi kollarından öğrencisini koparıp aldıysa da; avı elinden alınan Ural öfkelenmiş ve güç bela ite-kaka öğrencisini kıyıya çıkarmayı başaran Yasin'i bırakmamış.

Öğrencisini yukarıya doğru ittikçe, nehrin dibindeki bataklık kendine doğru çekmiş Yasin'i ve bir anda çamurlu koynuna alıvermiş.

Rüzgâr, bir ağıt olmuş bozkırda.

Bir kuş çırpınmış, dallarını Ağustos sıcağına seren ağaçta.

Öğrencileri, yaralı kuşlar gibi çırpınmışlar Ural'ın kıyısında.

Bozkırlarda dörtünale koşan küheylanın yolu kesilmiş.

Acı haber tez ulaşmış ailesine.

Annesi, "biliyordum zaten" deyip yığılıvermiş olduğu yere.

Körpe kuzuları, gönlünü sevdasına, kendisini de Ural'ın azgın sularına kaptırmıştır.

Kazaklar bırakmamışlar Yasin'i.

"Bizim evlatlarımız için hayatını feda eden bu genç fidanı,

topraklarımıza dikmek, onu bir bayrak gibi Kazakistan bozkırlarında dalgalandırmak istiyoruz” demişler.

Ve Asya topraklarına bir cemre gibi düşmüş Yasin.

Evlatları Tanrı Dağlarının eteklerinde kalan anne-babaya Türkiye dar gelmiş.

“Bizim iller ıssız, bizim eller sensiz olmadı be oğlum... Sensiz yapamadık” diyerek, nesi var nesi yoksa satıp-savarak, bir daha dönmek üzere Yasin’lerinin yattığı topraklara göçmüşler.

Yasin’in annesi Atrav’a geldiğinde Alime Hanımların evinde kalmış.

Alime Hanımların evleri, güneş altında gümüş gibi parlayan Ural Nehri’ne bakıyormuş. Baharla beraber kıyısında ağaçların çiçek açtığı Ural Nehri, nazlı nazlı akıyormuş.

Alime Hanım, Yasin’in annesinin evlerine geldiği günden beri evin nehre bakan perdelerini hep kapalı tutuyormuş.

Bir ara mutfağa gidip de döndüğün de bir de ne görsün Yasin’in annesi perdeyi aralamış ve kederli bir halde nehre bakıyormuş.

Kirpikleri ıslak bir halde Alime Hanım’a dönerek Nehrin adını sormuş.

Mahzun, mahcup bir tavırla; “Ural”, demiş, Alime Hanım.

Bu adı duyan Yasin’in annesinin yüreğinin yangınları daha bir artacak, ağlayacak, feryat edecek, beddua edecek diye düşünüp endişelenmiş, Alime Hanım. Kendini feryatlara hazırlamış.

Fakat Yasin’in annesi sükûnetle; “Rabbim ne güzel yaratmış” demiş ve

Perdeyi usulca kapatıvermiş.

On yıl sonra tekrar geldiğim bu bozkır ülkesinde yine kar yağıyordu.

Bozkırın soğuğu yine düzenli baskınlar düzenliyordu şehre.

Ağaçlar beyaz gelinler gibi süslüyordu şehri.

Yasin'in babasıyla buluşuyorum.

Almatı'da hanımıyla birlikte süt ürünleri imal edip, satıyor-
muş.

Öylece geçinip gidiyorlarmış.

İş yerindeki bulaşıkları Yasin'in annesi elinde yıkıyormuş.

Bu kahraman kadını, Türk ve Kazak hanımlar, "yılın annesi"
seçmişler.

Bir bulaşık makinesi hediye etmek istemişler ama kabul
etmemiş.

Bozkırda yine kar yağıyor.

Melek okşayışı kadar tatlı...

Yerdeki incitmekten çekinircesine...

Sabahı göremeden Sonsuzluğun Sahibine giden Işık
Süvarileri'nin hepsi bir bahçede yatıyorlar...

Tanrı Dağları beyaz bir anıt gibi duruyor.

Gök ekin gibi erken biçilmiş, sabahı beklemeden giden bir
yiğidin başucundaki, karların yıkadığı mermer taşına takılıyor
buğulu gözlerimiz,

"Şehit Yasin Çalkım"

BABA OKULUNA HOŞ GELDİN!..

Hürrem Sultan'ın ülkesindeyiz.

Kiev'de boz bulanık bir hava...

Soğuk dişlerini içimize geçirmeye çalışıyor.

Direniyoruz...

Art ardına baskınlarla hırpalıyor bizi.

Kar kokuyor Kiev sokakları.

Kırgız Derneği'nin önüne geldiğimizde içimizin iyiden iyiye üşüdüğünü hissediyoruz.

Kestane rengi saçları ortadan ikiye ayrılmış sevimli bir Kırgız genci kapıda karşılıyor.

Tatlı bir Türkçe ile "Hoş geldiniz" deyişi taze ve sıcak bir süt gibi doluyor içimize.

Burası birkaç kırık-derik eşyanın bulunduğu son derece mütevazı bir mekan.

Duvarda dünyaca ünlü yazar Cengiz Aytmatov'un resmi...

İki elini yumruk yaparak yanağına yapıştırmış, öylece duruyor.

Yüzünün derinliklerinde yine o hiç eksilmeyen hüznü bir tebessüm.

Ömründeki hiçbir sevincin, yüzünde parlayan hiçbir gülüşün gölgeleyemediği amansız acı vurmuş yüzüne.

Bu odada her şey bozkır kokuyor.

Büyük ustalarına vefalarını göstermek için; bir anma günü düzenlemiş, Ukrayna'daki Kırgızlar.

Saçlarını ortadan iki yana ayırmış bir bozkır yiğidi olan Azamat Bey, tatlı bir Türkçe ile konuşuyor bizimle.

Issık Göl'deki Türk Lisesi'nde okuduğunu, okulun ilk öğrencilerinden olduğunu öğreniyoruz.

“Okulundan memnun muydun?” diye soruyoruz.

Gökçek yüzünün derinliklerinde bir hüznün bulutu belirliyor.

“Bize o okul sonsuz bir hayatın, hazansız bir baharın kapılarını açtı; nasıl memnun olmam.”

Nasıl oldu bu, diyoruz.

“Ben ölümden çok korkuyordum. Bir cenaze gördüğüm zaman günlerce kendime geleliyordum. İşte bir insan daha sonsuza dek yok oldu gitti, diye düşünüyordum. Bir müddet sonra bütün bütün unutulacak ve hiç kimse hatırlamayacak...”

Her doğan gün, her batan güneş bir şeyler alıp götürüyordu benden.

Sanki biri siyah diğeri beyaz iki fare ömür ağacımı durmadan kemiriyordu.

Biri bırakınca diğeri başlıyordu.

O günlerde Türklerin okul açtığını duydum. Hemen gidip kaydımı yaptırdım.

Öğretmenlerimiz çok iyi insanlardı.

Birer öğretmenden ziyade yüreği merhamet dolu birer ağabey gibiydiler.

Bir gün, bir öğretmenimiz sohbet sırasında; ‘Ölüm, bir yokluk, bir son değil, kabir de kör bir kuyu değil, öldükten sonra yeniden dirileceğiz, kabrin arkasında ebedi bir hayat bizi bekliyor.’ dedi.

İlk defa duyuyordum bu sözleri.

Evde annem, babam “biz Müslümanız” derlerdi ama onlar da, yeniden dirilmeye, Cennet-Cehenneme dair hiçbir şey bilmiyorlardı.

Duyduklarım karşısında kendimi tutamayarak ‘Yaşasın! Öldükten sonra yeniden dirilecekmışiz’ diye çığlık atmışım.

Öğretmenimizin anlattıklarını can kulağı ile dinliyorduk.

‘Nasıl, kıştan sonra bahar, karanlık bir geceden sonra

Nehar(gündüz) gelirse, kışın ölen kuruyan ağaçlar, bahar gelince yeniden dirilir çiçek açarsa aynen öyle de; bizler de öldükten sonra yeniden dirilerek kabirlerimizden kalkacağız. Ebedi bir hayat, hazansız bir bahar bizi bekliyor.’

Öğretmenimizin sözleri ruhumu yıllarca kasıp kavuran tipleri dindirmişti.

İçimde beni yutmak için kabarıp duran dalgalar yatışmıştı.

Sonra anladım ki yokluk ve yalnızlık korkusu sadece beni değil, meğer o yıl okula kaydolan bütün arkadaşlarımın içini kemirip duruyormuş.

Hepimiz çok mutluyduk.

O günden sonra içimizdeki Cennete doğru bir yolculuk başlamıştı.

Biz bu okullara çok şey borçluyuz.”

Hürrem Sultan’ın ülkesinde karşılaştığımız “Adsız Oğlanlar” bizi ziyadesiyle duygulandırıyor.

Tanrı Dağları’ndan koparak Hürrem Sultan’ın ülkesine gelen bu Adsız Oğlanları görünce hayalim; Hürrem Sultan’ın ikinci ülkesi olan İstanbul’da yıllar önce yaşadığım duygu dolu bir kış gecesine gidiyor.

O gece İstanbul en soğuk günlerinden birini yaşıyordu.

Harbiye deki Hilton otelinin muhteşem salonundan içeri girenler karşılarında Kırgızların büyük yazarı Cengiz Aytmatov’u görünce tatlı bir reveransla ve heyecanla yanına gidiyor, selam veriyor ve sonra yerine oturuyordu.

Kimler yoktu ki...

Nobel ödüllü yazar Orhan Pamuk, usta yönetmen ve

sinemacı Halit Refiğ, eşi Gülper Refiğ, büyük tarihçi Mete Tunca, yazar Ataol Behramoğlu, edebiyatçı Emine Gürsoy, yazar Mehmet Altan...

Halit Refiğ, yazarına imzalatmak için 30 yıl beklettiği Aytmatov'un "Cemile"sini önüne koyunca bir "Cemile" muhabbeti başlamıştı.

Gece ilerledikçe sohbetin kıvamı da koyulaşmıştı.

Bir ara Prof. Dr. Emine Gürsoy, Aytmatov'a;

"Adsız Oğlan şimdi nerede?" diye sormuştu

Duygulu gözlerle bakmıştı Aytmatov.

Sanki yarasına dokunulmuştu.

Adsız oğlan aslında oradaydı.

Aramızdaydı.

Fakat o, "Adsız Oğlan benim" diyememişti.

İlk alınan okul çantasına geceler boyunca sarılıp yatan Adsız Oğlan'ın ta kendisi olduğunu itiraf edememişti.

Babasının geleceğinden umudunu kesince "babaaa!" diyerek bütün umutlarını Issık Göl'e boşaltan Adsız Oğlanın kendisi olduğunu diyememişti.

Sözler boğazına düğümlenmiş ve nice sonra;

"O şimdi Pekin'de" diyebilmişti.

Hepimiz şaşırmıştık.

Adsız Oğlan'ın Çin'de ne işi olabilirdi.

Bakışlarımızdan iyice meraklandığımızı anlayınca büyük üstad başından geçen bir anıyı anlatmaya başlamıştı;

"Bundan birkaç yıl önce Çin'e gitmiştim. Otel odama girdikten birkaç dakika sonra telefonum çaldı.

Telefondaki ses;

'Babacığım! Pekin'e hoş geldin' dedi.

'Sen kimsin oğlum?' dedim.

‘Ben Issık Göl’de kaybettiğin oğlunum’ dedi,
Tabii çok duygulandım.

Ertesi gün otuz beş Kırgız öğrenciyle bir araya geldiğimizde, tek tek hepsinin gözlerinin içine baktım. Birisinin gözleri ıslıl ıslıl yanıp sönüyordu.

Dün beni arayan sendin değil mi? dedim.

“Evet” dedi.

İki eliyle birlikte başını yana sallayarak;

“İşte böyle...O şimdi Pekin’de...”diyerek tamamlamıştı sözlerini.

Gerçekten çok güzel bir geceydi.

Orhan Pamuk giderken;

“Beni böyle bir geceye davet ettiğiniz için büyük onur duy-dum” diye ayrılmıştı.

Cengiz Aytmatov’la birlikte olmak Nobel ödüllü bir yazar için bile çok onur verici bir durumdu.

Bir ara, kaybolan Adsız Oğlanlarının acısıyla hep hüzünden bir abide gibi duran bu büyük insana;

“Senin Issık Göl’de kaybettiğin ‘Adsız Oğlanlarını aramaya Anadolu’dan on binlerce öğretmen gitti” dediğimde çok duygulanmıştı.

Türk insanını çok seviyordu.

Kırgızlar ve Türkler arasında en büyük kardeşlik köprüsü oluşturan Kırgızistan’daki Türk okullarının yöneticileri, başkent Bışkek’teki okullardan birine bu büyük ustanın adını koymuşlar. Bir Kırgızistan ziyaretimde büyük edebiyatçının adını taşıyan bu okulu birlikte gezmiş, öğrencilerin gösterilerini birlikte izlemiştik.

O gece, büyük ustanın bizzat kendisinin de rol aldığı okulun doğuşuyla ilgili bir belgeseli de göz yaşarı içinde birlikte izlemiştik.

Belgesel, efsanevi Issık Göl'ün kıyısında bir kayanın başından karşı karlı dağlara, mavi ufuklara bakan büyük ustanın görünüşiyle başlıyor. Mavi rüzgarlara salınmış ak saçlar gönlünce savruluyordu. Eski püskü elbiseler içinde bir çocuk, elini sımsıkı tutmuş lacivert suların derinliklerine bakıyordu.

Adsızoğlan'ı canlandıran çocuk, kaşla göz arasında Aytmatov'un elinden kurtulup kendini "babaaa" diye feryat ederek kayaların üzerinden serin sulara bırakıyor.

Aytmatov; "balaaaam" diye feryat ediyor ardından.

Babaaa... Balaaam... Sesleri yankılanıyor karşı Tanrı Dağlarında.

Aytmatov üzgün, umutsuz, perişan bir halde adını taşıyan okula geliyor. Okulun bahçesi bomboş, hiç kimsecikler yok ortada.

Aytmatov avluda bir yalnızlık anıtı gibi dururken, birden okulun içinden, biraz önce Issık göl'e atlayan Adsız oğlan pırl pırl okul kıyafetleri ile çıkıyor.

"Aaa! Balam burada" diyor Aytmatov.

Çocuk; "Baba! Okuluna hoş geldin" diyerek büyük ustanın elini öpüyor ve elindeki gülleri sunuyor.

Baba, oğul sarılıyorlar birbirine.

Az sonra okulun orasından burasından binlerce çocuk ellerinde güllerle koşuyor.

Adsızoğlan'la birlikte bir gül bahçesinin tam ortasında kalıyor Aytmatov.

Bir ömür boyu hayal ettiği bir çiçek tarlasının tam ortasındadır.

Binlerce gül kokusu, binlerce çocuk cıvıltısı karışıyor havaya.

Binlerce çocuğun hep birlikte söylediği şu sözlerle son buluyor belgesel; "Baba okuluna hoşgeldin!"

BİZİM İLLER SENSİZ...

Tanrı Dağları'na ulaştıklarında kış bütün şiddetiyle bastırmıştı.

Uçsuz bucaksız çöllerde ölümün ardı arkası kesilmeyen pusularından kurtulmuşlardı ama Kırgız köylüleri yardımlarına koşmasaydı, bu dağlarda donmaları işten bile değildi.

Sıcak yaz günleri de geride kalmıştı.

Tanrı Dağları'nın zirvelerini tırmanıyorlardı. Gecenin karanlığında dağlar, beyaz hayaletler gibi bir başka ürperti salıyordu insanın yüreğine.

Gökyüzüne bir merdiven gibi dayanan Tanrı Dağları'nı aştıklarında, kutsal dağın buz gibi kucagında soğuktan büzüşmüş küçük bir kasaba gördüler.

Kasaba karanlığa gömülüydü.

Sadece bir tek binada ışık yanıyordu.

O ışığa doğru yürüdüler.

Bir zamanlar, Fethullah Gülen Hocaefendi'in ikamet ettiği Beşinci Kat; dev dalgalara kapılan gemilerin umut limanı gibiydi.

Gazeteciler, sanatçılar, bilim adamları, din adamları, siyasetçiler buranın müdavimleriydi.

Yemekler yenilir, çaylar içilir, sohbetler edilirdi.

Gün boyunca apaydın bir hareketlilik olsa da; gecelerde sessizlik, bir şarkı gibi huzuru beslerdi.

Ötelerden esintiler, odalarda, koridorlarda üf!l üf!l gezinir dururdu.

Her gece ruhlar, mor pembe ışıklarla kuşatılırdı.

Birkaç gün önce, o günlerin hicran ateşiyle bağı yanık birkaç arkadaşımızla birlikte Beşinci Kata uğradık.

Pek mahzundu.

“Yine bulunduğu yerden başını göklere kaldırmış gibi, semaları gözeten ve hep öyle tepeden bakıp, istikbal edeceği misafirleri bekleyen bir hal ve bir teşrifat edası içindeydi.”

Hüzün vardı gülen yüzünde...

Işıktan iklimiyle herkese bağrını açan, her dem ruhaniyet yağmurlarıyla yıkanan bu ulvi mekân pek yalnızdı.

Eşyaların her biri yerli yerinde duruyordu.

Sanki sahibi hemen gelecek ve boş duran koltuğuna oturabilecek gibi bir hal vardı.

Duvarda dünya haritası ve üzerinde büyükçe bir kalem...

Akvaryumda sağa sola toslayıp duran rengârenk balıklar

Ağaçların boynu büküktü.

El öperek...

Alınlarından öpülerek,

Sırtları sıvazlanarak

Gözlerde irileşen yaşlar silinerek...

Nice yiğitler salınmıştı yollara...

Bu kutlu kattan, küheylanlar bir ok gibi fırlamıştı dünyanın dört bir yanına.

Bu kutlu kattan; Önden giden atlılar, bir şimşek gibi koşmuştu serhat boylarına...

Bu kutlu kattan ışık süvarileri bir güneş gibi doğmuştu mazlum milletlerin ufuklarına...

Şimdi her şey derin bir sükuna gömülüydü.

Gelip gidenlerle dolup taşıdığı günlerin birinde, gelenler arasında Mehmet Ali Birand ve İpek Yolu projesi sahibi Arif Aşçı'yla yemek yediğimiz yer ilişti gözüme.

Burası, normal salona göre hafifce yüksek olan cumbalı bir yerdi.

Aşçı, İpek Yolu yolculuğundan yeni gelmişti.

Sofrada Fethullah Gülen Hocaefendi'de vardı.

Yolculuk boyunca tarihi İpek Yolu üzerinde gördüğü Önden Giden Atlılar'dan ziyadesiyle etkilenmiş ve alınları öpülerek, dualarla bu kutlu kattan uğurlandıklarını öğrenince de Türkiye'ye döner dönmez ilk işi Hocaefendi'yi ziyaret olmuştu.

Arif Aşçı o gün uzun uzun başından geçen ilginç olaylardan söz etmişti.

“Çin'in Şian şehrinden yola çıkışımız, 1996 yılının Haziran'ındaydı.

Kervan, on deve, iki kangal köpeği ve dört kişilik mürettebattan oluşuyordu.

Taklamakan Çölü'nde korkunç bir kum fırtınasına yakalandık. Uygurlar boran diyorlardı bu fırtınaya. Gün boyunca aralıksız baskınlar düzenleyip durmuştu boran. Bazı eşyalarımız uçmuş, sığındığımız çadırlar yamulmuş, kırılmış ve yırtılmıştı. Develer kendilerini korumak için yere yapışmışlardı.

Sonumuzun geldiğine iyiden iyiye inanmıştık. Birbirimizle helalleşmeye bile başladık.

İpek Yolu'nu yeniden yürüyor, uğradığımız ülkelerin dillerini, dinlerini, geleneklerini, kültürlerini, damak tatlarını keşfe çalışıyorduk.

Tarihteki gezginler gibiydik...

Bir zamanlar, ipek, porselen ve baharat gibi değerli malları doğudan batıya, batıdan doğuya taşıyan kervanların hiç eksik olmadığı, tarihi İpek Yolu şimdilerde ıpıssızdı.

“Çin sınırını aşıp Kırgızistan’a geçtiğimizde Tanrı Dağları’nın ortasında küçük bir kasaba olan Narin’e ulaşmıştık

Kasaba, karanlığa gömülüydü.

Tek bir binada ışık yanıyordu. O ışığa doğru sürdük kervanı.

Binanın önüne geldiğimizde tabelada “Narin Türk Lisesi” yazıyordu.

Önce maceracı birkaç Türk gencinin işi olmalı diye düşündük. Sonra olayın büyüklüğünü anladık.

Develerle gerçekleştirdiğim dev proje gözümde küçülmeye başladı.

Bu okulda çocuklar tüm kasabanın sızdığı bir saatte, gece geç saatlere kadar ders çalışıyordu. Bize hem Türkçe, hem İngilizce, hem de Kırgızca şarkılar söylediler.

Bu benim için inanılmaz bir olaydı. Çünkü bu müthiş olay benim ülkemin çok genç insanlarınca gerçekleştiriliyordu.

Öğrencilerin, öğretmenlerin gözleri pırıl pırıldı. Çocukların tamamı Türkçeyi öğrenmişlerdi. Bize çok zekice sorular sordular.

Gelecek o çocukların.

Bu parlak geleceğin de farkında bu çocuklar. Bu çocukların başarılarını görünce sadece öğretmenlerinin şahsi başarıları zannettik.

Ama hayır! Daha sonra İpek Yolu üzerinde göreceğimiz bütün okullardaki öğrenciler pırıl pırıl ve çok zekiydi.

Bu okulların Kamboçya, Japonya, Afganistan gibi en ulaşılmaz yerlere de açıldığını duyunca oturup üzerinde tekrar tekrar düşünme gereği duyduk.

Yollarda düşünüp tartışmaya çok vaktimiz oluyordu.

Bu okulları da çok düşündük ve çok tartıştık. 6 aylık Orta Asya yolculuğumuz boyunca inanın bizi en çok etkileyen olay buydu.

Ben iddia ediyorum 21. yüzyılın en büyük projesi bu.

Bu proje çok daha fazla konuşulacak.

Günümüzün modern kervansaraylarında konakladık ve hayran kaldık. Bize bölgeyle ilgili altın değerinde çalışmalarını anlattılar.

Artık alışmıştık bir sonraki şehirde hangi okulların olduğunu sormaya.

İnanın ben bu olayı anlatamıyorum. Hiçbirinin derdi para değil. Çöl koşullarında olan yerlerde okul açmışlar. İnanın Afganistan’da, Türkmenistan’da öyle yöreler var ki bizim sürgün yeri dediğimiz Doğu, herhalde bu yörelerin yanında saray kalır.

Fakat oradaki öğretmenler, hiç rahatsız değiller.

Basketbol takımları kurmuşlar, orkestralar kurmuşlar. Çevreye hareketlilik getirmişler. Ufak şehirlerde tek dinamizmi oluşturmuşlar.

Kamboçya’da turistlerin bile giremediği bir yere okul açmayı kim başarabilir ki; çağın projesi bu okullar.” diye bitirmişti sözlerini Arif Aşçı.

Fethullah Gülen Hocaefendi’nin anlatılanlardan duyduğu memnuniyet yüzünden okunuyordu. Dünyanın dört bir yanındaki gönül erlerinin gayretleri onu ziyadesiyle sevindirmişti.

Mehmet Ali Brand’ın da çok etkilendiğini bu gün gibi hatırlıyorum. Her zamanki gibi elini çenesinin altına koymuş ve iki de bir “Arif, demek öyle ha!” deyişini hiç unutamıyorum. Daha sonrada Türk Okulları ile ilgili iki bölümlük güzel bir belgesel yapmış ve 32. Gün’de yayınlamıştı.

O günler öyleydi.

Bir zamanlar, değerli yükleriyle kervanların hiç eksik olmadığı İpek Yolu gibiydi.

Gelip gidenlerin ardı arkası kesilmezdi.

Narin ve ipek yürekten yükünü alanlar, yeniden ipek yollarına düşerdi.

Bu kutlu katta, şimdi hüzünden rüzgârlar çıgıklaşıyor.

“Havuz tehi bülbul hamuş...”

Hatibin koltuğu boş,

Kanepeler kederli

Çiçekler yine rengârenk açmışlar.

Bazıları başını balkon duvarından sarkıtmış dış yolu, bazıları da gözlerini içeriye dikmiş iç kapıyı gözlüyor.

Ne onların gülücüklerini gören, ne de kokularını duyan var.

Öylece duruyorlar .

“Gurbete giden bahçıvan bu bahar gelir mi?” diye “Gül Pembe” bestesi eşliğinde bekliyorlar.

Yıllarca göremedikleri yakınlarını yaşlı gözlerle gözleyenler gibi.

“Güz yağmurlarıyla bir gün göçüp gittin;

İnanamadık gül pembe.

Bizim iller sessiz, bizim iller sensiz,

Olamadı gül pembe.”

MUSİBET METEORLARINI PARÇALAYAN KADIN

Güllerin Efendisi; çölde bir alev topu haline gelmiş olan çadırın kapısını araladığında, büyük kadını ateşler içinde görür.

Durumu yürek yakıcıdır.

Ayrılığın çığlıkları gibidir iniltileri.

Hız.Hatice...

Bütün zamanların en büyük kadını.

Mekke'nin soylu ve zengin kadını yoklukların ağında iki bükülmüştür.

Üstelik daha birkaç gün önce Güllerin Efendisi (s.a.v.)' in amcası Ebu Talip, bir avuç inanan insana uygulanan boykotun ağır şartlarına dayanamayarak, vefat etmiştir.

Karanlıkta durarak aydınlığı savunan adam yoktur artık.

Şimdi kırbaçlardan daha soğukkanlı yeni bir işkence İslam'ın üzerine çökmüştür.

Boykot...

Peygamberimiz(s.a.v.)'in kabilesi Beni Haşim'in tamamı yasaklıdır.

Kimse onlara yardım edemez.

Bir çimdik tuz bir tutam şeker bile...

Yalnızca sırtlarının taşıyabildiklerini taşımışlardır çöldeki barakalarına.

O kadar...

Çocuklar gündüzün sıcağında, gecenin soğuğunda ölürlür.

Güllerin Efendisi(s.a.v.), geceleri çölde namaza durduğunda; çocukların ağlaşmaları, annelerin yürek yakan hıçkırıkları gelip sinesine çarpar.

Her an mızrak ucundaymış gibi kanayan yüreğine birer inilti halinde vurur durur.

Hız. Hatice'nin elindeki bütün servet boykotun korkunç değirmeninde erimiştir.

Ağlaşan çocukların feryatları arşa ulaşır.

Hastalıklar bir salgın halini almış, kırıp geçirmektedir.

Hız. Hatice de bu furyadan nasibini alır. Çadırın içerisinde ağır hastalıklarla boğuşmaktadır.

Sürgün hayatının tüketen şartlarıyla boğuşarak geride kalanlara veda etmektedir.

Yüzünde derin bir acı vardır...

Bir ana, bir eş için ne zor bir andır.

Hüzün dolu bakışlarında, Güllerin Efendisi (s.a.v.) ile ilk karşılaştıkları gün....

Ne çabukta geçmiştir o güzel günler.

Oysa daha dün gibidir herşey.

Güllerin Efendisi 25 yaşındaydı.

Bir yıldız parıltısıydı gözleri.

Karanlık bir ormanın derinliğindeki ışık kadar derindi bakışları.

Teri gül kokan insan; ilk utangaç terlerini yine onun evinde dökmemiş miydi?

Kalbe sirayet eden hoş bir esinti, bir ışık yağmuru gibi onun evine yağmamış mıydı?

İşte şimdi çadırın kapısında dikilmiş, gül yanaklarından süzülen yaşlarla kendisine bakıyordu.

Önce kervanlarını, sonra kalbini, sonra kendini, sonra bütün bir varlığını Mekke'nin bu damıtılmış delikanlısına vermişti.

Çünkü o emindi.

Çünkü o soylu, o güzeldi...

Hız. Hatice'nin sezgileri güçlüydü.

Kervanların önünde, ışığı çöle düşmüş bir peygamber...

O kervanlar, kızgın çöllerden geçer,

O kervanlar, sarp yollardan, yüce dağlardan geçer,

O kervanlar, Hız. Hatice'nin yüreğinden geçer.

Veda vakti geldiğinde ay yüzü delikanlının akrabalarına;

“Sakın beni unutmayın, gurbet elde gam ve keder çektiğimi hatırlayın” deyişi en çok da büyük kadının ipek yüreğine dokunmuştur.

Yollarda kervanlar vardır...

Kervanlarda bahada ağır yükler vardır...

Kervanlarda güzel ve soylu kadının sevdası vardır...

Daha dün, evinin damından ufka bakarak kervanı gözleyen, kervanın başındaki Güllerin Efendisini gözleyen o gözler, yavaş yavaş süzülüyordu.

Bağrı yanan bir çöl gibi, hicranla yanıyordu yüreği.

Güllerin Efendisi(s.a.v.)'nin sevgisi kolay giyilen bir gömlek değildi.

Büyük kadın o ateşten gömleği giymişti.

Her sonucu bilerek, “ yiteceksem sen de yiteyim” diyerek giymişti.

İlk Ramazanda...

İlk Kadir gecesinde...

İlk ışık ufukta görüldüğünde...

Işığı içine çekmişti.

Şimdi o ışıktan ayrılmanın acısı vardı gözlerinde.

İlklerin kadınıydı...

Meleklerle maratondaydı.

Melekten korkarak kaçan Güllerin Efendisi(s.a.v.)'ne gönlünü açmış, Melekten sonra ilk o “sen Allah'ın Rasülü'sün” demişti.

O gece yeniden doğmuştu.

Şimdi bir başka dünyaya doğmak için gidiyordu.

İlk abdesti o almış, ilk namazı, Efendisi (s.a.v.)'nin arkasında o kılmıştı.

O ilklerin kadınıydı.

Hız.Hatice, erken doğan, erken uyanan demektir.

Gecenin en erkeninde uyanmış, herkeslerden önce çıkmıştı yola.

İlk Kadir gecesinde; sadece çocuklarının değil, kıyamete kadar gelecek bütün inananların anası olmuştu.

İlk vahyin terlerini o silmişti Gül'ün alınından.

Önce vahyin ateşiyle, sonra vahye düşman olanların ateşiyle yanmışlardı.

Ateşten bir yolculuğa birlikte çıkmışlar, ateşten yolları birlikte geçmişlerdi.

Ateşte yanmışlardı ama, ateş olup aydınlatmışlardı.

Çok geçmeden Aliler, Ebu Bekirler, Zeydler, Bilaller o aydınlığa koşmuştu.

Işığı yanan evler her gün çoğalmıştı.

Sayıları biraz artınca da Mekke'liler zulümle gelmişlerdi üzerlerine...

Alay... İşkence...

Derken boykot günleri gelip çatmıştı.

O cömert kadın...

Şimdi yokluklar içinde veda ediyordu.

Hız.Bilal;

“‘Hatice’ adını, Cahiliye döneminde, ağzıma ballı bir parça

ekmek korken annemin; ‘ Bunu Hatice göndermiş’ deyişiyile hatırlarım.” diyordu.

O, kendini bir başka kadının yoksulluğunda görebilen bir kadındı.

Dünyada hiçbir kadın servetini onun kadar kutlu bir yolda harcamadı. Kendini de, kalbini de, servetini de Güllerin Efendi (s.a.v.)’in yolunda eritmişti.

Ve şimdi...

Çöl sıcağının bağrındaki çadırın içersinde bir mum gibi son damlaları akıtıyordu alnından.

Büyük kadın ateşler içindeydi.

Durumu yürek yakıcıydı .

Ayrılığın çığlıkları gibiydi iniltileri.

Yüzünde derin bir hüznün vardı...

Allah Rasülü (s.a.v.)’nü kızlarıyla birlikte yalnız bırakacak olmanın endişesi gizliydi hüznünde.

Gitmekteydi ama gönlü himayesiz kalacak olan Efendisi (s.a.v.)’nde tutsaktı.

Erken doğmuş, Hakka en erken uyanmış kadın, şimdi kendi elleriyle önden gönderdiği iki evladına kavuşmak üzereydi.

Ötelerde “annem” diye tazimle karşılanırken buradan “an-nem” diye hazin avazlarla uğurlanıyordu.

Bir ana, bir eş için ne zor bir andı.

Birden yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. Sanki, Cennetin hazansız baharlarına daldı gözleri.

Sonra tekrar Güllerin efendisine(s.a.v.) döndü, o güzel göz-ler, birden acılaştı, bir hüznün bulutu çöktü yüzüne.

Kızları Hz.Fatım’a, Hz.Zeynep baş ucunda ağlaşmaktadır.

Şefkat pınarının gözlerinden dökülen yaşlar yanaklarını ıslatır.

Hiçkırıklar düğümleir boğazında.

Bir minnet duygusuyla yaklaşır yanına...

Dudakları titreyerek,

“Ey Hatice! Benden dolayı sen de bu sıkıntılara katlanmak zorunda kaldın.

Sen böyle olacak kadın mıydın, çile üstüne çile gördün, bütün servetini bu uğurda erittin.”

Büyük kadının cevabı yürek yakıcıdır:

Kureyş’in hiçbir kadını benim kadar mutlu olmamıştır. Bu hayattaki kaderimde, Allah’ın seçtiği insanın sevgili eşi olmam benim için yeterlidir.”

Musibet meteorlarını bağrında eriten atmosfer parçalanmak üzeredir.

Artık belalar, Güllerin Efendisine (s.a.v.) hiçbir engel tanımadan erişecek, amcasının ve sadık eşinin yokluğunu ruhunun bütün derinliklerinde hissedecektir.

Yine bir Ramazan Ayı ve yine bir Kadir Gecesidir. Çöl yanmaktadır.

Çadırlardan aç ve susuz çocukların ağlayışları, yürekleri yakmaktadır.

Büyük kadın çok yorgundur. Son sözleri dökülür, susuzluktan kavrulmuş dudaklarından;

“Allah’ım! Bana verdiğin mutlulukları ve gösterdiğin merhameti sayamam. Kalbim daralmıyor, çünkü sana geliyorum, bana verdiğin nimetlere layık olmak isterim.”

SEVGİDEN BİR YUVA

Soğuk bir Ekim günüydü.

Üşüyordu...

Bu sonbahar bir başka üşüyordu.

Balkona çıktı. Ekim rüzgarlarına bıraktı kendini.

Rüzgâr, son kalan yaprakları da dallarından koparıyordu.

Gülşen Hanım'ın soğuklarla birlikte romatizmaları da azmış, ağrıların ağında kıvranıyordu. Ağrıların amansızca üzerine abandığı anlarda iki büklüm olur, buram buram terler, biraz sonra da üşür ve titrerdi.

Soğuk ve uzun kış geceleri, ağrılarla sabahlardı.

Eşi öğretmendi. Ömrü gurbetlerde geçmişti. Doğuda kaldıkları yıllarda dört yıl boyunca, anne-babasını, kardeşlerini hiç görememişti.

İki şeyden çok çekmişti; Gurbet ve ağrılar.

Çocuklarına;

“Vakti zamanında soğuk sulara çok girmişim. Rahmetli anam hasta olduğu zamanlarda çamaşırı ben yıkardım. Köylerde çamaşırlar, meydanlardaki çeşmelerde durulanırdı. Kış günleri el değmezdi buz kesen sulara. O soğuk sulardan kapmışız şifayı” derdi.

Yine de hiçbir şeyi yokmuş gibi ev işlerinde, çarşı-pazar da koşturmaya çalışırdı.

Kızını gelin edeli sekiz yıl olmuştu.

Şimdi de oğlu evleniyordu. Balkondan odaya döndüğünde; evin içinde de sonbahar rüzgârları esiyordu.

Kızın ailesi kızlarını gurbete vermek istemiyordu. Hiçbir ana yavrusundan uzak kalmak istemezdi ama adanmış ruhların ne zaman nerede olacakları da hiç belli olmazdı. Kız tarafını ikna etmek kolay olmasa da kızlarının mutluluğu her şeyden önemliydi.

Biraz naz ettilerse de, sonunda kızları Esmâ'nın gönül pınarının akışına bıraktılar kendilerini.

Gülşen Hanım'ın oğlu bir bir eşyalarını topluyordu; yeni tutulan eve götürülmek üzere sıraya giriyordu eşyalar.

Gömlekler, pantolonlar, ceketler kılıflarına; kitaplar, kasetler bir bir kolilere giriyor ve evlerinin yolunu tutuyordu.

Her bir eşya taşınırken; Gülşen Hanım'ında yüreği taşıyor, içindeki ayrılık ateşi de gittikçe harlanıyordu.

Akşamları iş çıkışında eve süzülüp gelen, "ana ben geldim" diyen oğlu artık kendi evinin yolunu tutacaktı.

Yıllarca yattığı yatağı boş kalacaktı. Diğer oğlu da yurt dışındaydı.

Yapraklar bir bir daldan kopuyordu.

Bunları düşündükçe içi daralıyor, bu sonbahar bir başka üşüyordu.

Baba evinde ve evliliğin ilk yıllarında çektiği sıkıntılar aklına her geldikçe derinden bir ah çeker ve uzun uzun o günleri anlatırdı;

"Daha küçüktüm...

Bir bayram öncesi teyzenizle birlikte ille de elbise isteriz diye, tutturmuştuk.

Babama söyleyemiyorduk. Durmadan rahmetli anamı sıkıştırıyorduk.

'İlle de bayramlık elbise...'

Babam 'ikinize birden alamam, birinize alınca da diğeriniz darılır' diyerek yine bir başka bayrama ertelerdi elbise hayalimizi.

Bilmiyorum kaç bayram geçti böylece.

Yemek pişirmek için tencereyi bile komşulardan aldığımı bilirim. Yıllar hep böyle yoksulluk içinde geçti.

Gelin geldiğim ev üç odalı toprak bir evdi. Odanın birisinde, babaannenizle rahmetli büyükbabanız, diğerinde de; yine aynı gün evlendiğimiz eltim kalıyordu.

Baba ocağında yaşadığım yokluklar babanızın evinde de devam ediyordu.

Evlendiğimizde babanız öğrenciydi. İzmir'e gidinceye kadar o köyde kalmıştım. Bir gün babanız;

'İzmir'den ev tutum, taşıyoruz' dedi.

Kırık derik eşyalarımızı, kışlık yakacak odunumuzu bir kamyonu yükleyip ayrıldık köyden. Yine de o yoksul köyden ayrılmak kolay olmadı. Çocukluğumun geçtiği o köyü her şeye rağmen çok seviyordum.

Bir kalem parası için günlerce babama yalvardığım okul günlerim o köyde geçmişti.

Gele-gide eşğini aşındırdığım ilkokulu o köyde okumuştum.

O köyün sokaklarında arkadaşlarımla sek sek oynamıştım. Sıcığın bağrında, o köyün tarlalarına gidip gelmiştim.

İzmir'deki evimiz iç içe iki odalı bir yerdi.

Girişteki oda hem mutfak, hem banyo görevi görüyordu.

En önemli eşyamız piknik tüpüydü. Buzdolabı, çamaşır ve bulaşık makinesi gibi ev eşyalarıyla yıllar sonra tanıştık. Setüstü üç ocaklıyı bile ziyaretimize gelen rahmetli Halit Dedem alıvermişti. Çok iyi bir insandı.

Babanla Ali Amca'nın da okumalarına o vesile olmuş. Nur içinde yatsın. Baban köye gittiğinde onun mezarına uğramadan geçmez.

İzmir'de en yakın komşularımız caminin tabutlarıydı. Gece-leri yanlarından geçerken içimiz ürperirdi.

Bir gece eve geldiğimizde evde ışık yanıyordu. Babanızla o gece, ‘eve hırsızlar girmişler ve hala içerdeler’ diye çok korkmuştuk. Sonra korka korka girdiğimiz evde bir de baktık ki babaannenizle, rahmetli büyükbabanız oturup durmaktalar. Yatıracak başka odamız olmadığı için aynı odanın içinde birlikte yattık. ... Dar evlerden çok çektik oğlum, eviniz geniş olsun, kapınız herkese açık olsun.”

Aslında Gülşen Hanımda oğlunun uzaklara gitmesine razı değildi. Ama açıkça da itiraz edemiyordu. Hem kendi hayatı da hep gurbetlerde geçmemiş miydi? Sonra oğlu “Anacığım bizi oralarda bekleyenler var” deyince ne diyebilirdi ki?

Düğün günü gelip çatmıştı. Eskiden kız evine hüznün çökse de oğlan evi sevinirdi.

Ya şimdi?

İki yuvadan iki kuş uçup gidiyor, yepyeni bir dala konuyorlar.

Arkalarında bütün hatıralarını bırakarak, yeni hayallerine koşuyorlardı.

Gelini alma vakti gelmişti...

Kız evinde de; sandık, dikiş makinesi, elbiseler, kitaplar, tablolar ayrılık için bir bir sıraya girmişlerdi.

Eşyaların sessiz çılgınlıkları birbirine karışıyordu.

Derin bir hüznün çökmüştü evin içine.

Gelinin anası daha metin görünüyordu.

Baba kendini zor tutuyordu.

Yüreğinin yangınları yüzündeydi.

Gam doluydu gözleri.

Çeyiz sandığının üzerinde duran Kur'an'ı aldı eline ve;

“Benim size en büyük hediyem budur, bunu hep en üstte tutunuz, geceleriniz gündüz, seherleriniz, Cennet sabahları kadar aydın olsun. Sabah namazı berekettir. Gününüze aydınlık, ferahlık getirir. Seherden nasipsizlik hasarettir, ateştir.”

Ayrılığın hüznü geziniyordu evin içinde.

Her iş çıkışında, taş döşeli dar sokakları geçerek nasıl da sülün gibi sessizce süzülür gelirdi.

Nasıl da mutluluk dolardı evin içine.

Daha dün sokakta arkadaşlarıyla oynayan, elinde çantasıyla her gün okulun yolunu tutan kızları ne çabuk da büyümüştü.

Ne çabuk gelinlik çağına gelmişti.

Ne çabuk veda vakti gelip çatmıştı.

“Babacığım-anneciğim sofraya hazır sesleri artık duyulmayacaktı.

Babası her gün sabah namazına camiye giderken ‘kızım namaz vakti’ diye odasının kapısına vardığında boş yatağını görecekti.

Geceler boyunca odasında yaptığı tablolar yetim kalacaktı.

Kız kardeşiyle aynı oda da kalıyorlardı. Karşılıklı duran iki kanepenin biri boşalmıştı.

Odanın içi buz gibiydi.

Nice hatıralar, nice sevgiler büyütmüşlerdi bu küçük odada.

İnce ve zarif gelin beyaz gelinliği giymiş odasına, kanepesine, kardeşine son defa bakıyordu. Beyaz bir çığlık yükseliyordu mütevazı odanın duvarlarından.

İnsanın kızını telli duvaklı gelin etmesi güzel bir duyguydum ama yine de ayrılık çok zordu.

Gözyaşları onun içindi.

Dünyaya geldiğinde; ağlamasıyla güldürmüştü, şimdi gülmesiyle ağlatıyordu.

Zarif gelin bu gözyaşlarını hiç unutmayacaktı. Çünkü o çok iyi biliyordu ki;

“Ak alınlı ak duvaklı geline ananın en kıymetli hediyesi ayrılık gözyaşlarıdır. İnce gelin o saflardan saf, inci danesi gözyaşlarını unutamaz. Onları unuttuğu gün anayı da unuttur, atayı da...”

Gelin hanım, dualar eşliğinde ayrılıyordu baba ocağından.

Evdeki bütün mutluluk da sanki yerde sürünen beyaz gelinliğin peşinden gidiyordu.

Güzel gelin, damadın kolundaydı.

Gülşen Hanım; oğluyla gelininin gökten inen melekler gibi merdivenlerden inişini görünce; dünyada bir ana için evlatlarının mürüvvetini görmekten daha mutlu bir şey olmadığını düşündü.

Nikah salonuna gelmişlerdi.

Salon doluydu.

Az sonra gelin ve damat, kumrular gibi süzöldüler salona.

Işıltılar saçıyorlardı.

Ayrı ayrı yuvadan uçan iki kumru bir dala konmuştu.

Yeni bir yuva kurmak için...

Karşılıklı “evet” sesleriyle koca salona bir anda birbirini seven iki insanın mutluluğu yayıldı.

Ve yeni bir yuva kurulmuştu...

El ele tutuşarak, herkesin bakışları arasında geldikleri gibi çıkıp gittiler salondan.

Bu çift kumrular kimbilir nerelere uçacak, hangi gurbet rüzgarında salınan bir dala konacak ve yuvalarını kuracaklardı.

Sevgi yumağı yuvalarını.

ALLAH'IN ASLANI

Uhud çetindi...

Uhud sarp bir kayaydı...

Eller, kollar, kafalar bir ağaç gibi budanıyordu.

Mekkeliler, dalga dalga geliyordu Müslümanlar'ın üzerine.

Kılıçlar Hamza'yı arıyordu.

Öyle bir an ki...

Allah Rasulü (s.a.v.) ile kâfirler arasında sadece Hz. Hamza vardı.

Hep yanında olmuştu.

İşte Uhud'da da yine yanındaydı.

İki elinde iki kılıç yine yeğenini koruyordu.

Göğsünü Güllerin Efendisi'ne(s.a.v.) geri yordu.

Önüne kattığı sırtlan sürüleri, çil yavrusu gibi dağılıyordu.

Korku ile hiç tanışmamış bu insana sokulmak imkânsızdı.

Ebu Süfyan'ın karısı Hind, Kölesi Vahşi'ye O'nu göstererek, "İşte istikbalin!" dedi.

Özgürlüğüne kavuşması, servete sahip olması Hz.Hamza'yı öldürmesine bağlıydı.

Vahşi pusudaydı...

Saatlerce bir kayanın arkasında avını bekledi...

Karşısına çıkmaya cesareti yoktu.

Bir ara Allah'ın Aslanı'nın, kızgın kumlar üzerinde ayağı kayıp sendelediğini gördü ve fırlattı mızrağını.

Allah'ın Arslanı, mızrağın geldiği yöne döndü, baktı ...

O bakışlar, Vahşi'nin kalbini, Vahşi'nin mızrağı, onun kalbini deldi.

Yavaş yavaş bir çınar gibi devrildi kızgın kumların üzerine.

Yer ağlıyordu Allah'ın Aslanı'na...

Gök ağlıyordu...

Şahmaranlar zehir saçıyor, kuytular da güller ağlıyordu...

Uhud kahramanına ağlıyordu...

Kâinatın kalbine, Gönüllerin Sultanı'nın sinesine talihsiz bir mızrak saplanıyordu...

Ah! Vahşi ah!...

Mızrağını vuracak başka kimse bulamadın mı?

Hamza bir başkaydı...

O Allah'ın Aslanı'ydı...

İnananların hamisiydi...

Nerede dara düşseler, oradaydı.

Bir gün yine Ka'be'nin yanında Rasulullah'la (s.a.v.) beraber bir avuç Müslüman kıştırılmış, acımasızca dövülüyordu.

Allah'ın Arslanı, kumdan bir tepenin arkasından nasıl da küheylanı ile belirivermişti birden.

Müslümanlar, "Hamza! Hamza!" diye haykırırken, atından atlamış, siyah peçesini sıyırmış, hışımla Ebu Cehil'in üzerine doğru yürürken, sırtlanlar nefesini tutmuştu.

"Senin yeğenin yalan söylüyor" diyen Ebu Cehil'e kendine has sesiyle;

"Nereden biliyorsun yalan söylediğini? Hiç konuşturmadınız ki!" diye kükremiş, tek bir pençeyle Ka'be'nin merdivenlerine sermişti onu.

Sonrada, aslanlara has itiraf dökülüvermişti dudaklarından;

"Geceleri çölde tek başıma kaldığımda anladım ki Allah dört duvar arasına sığmaz. O (c.c), o kadar büyük ki..."

O günden sonra hiç yalnız bırakmamıştı Güllerin Efendisi'ni (s.a.v.).

Yer ağlıyordu Allah'ın Aslanı'na...

Gök ağlıyordu...

Şahmaranlar zehir saçıyor, kuytulara güller ağlıyordu.

Elleriyle mescidin duvarını ören, sırtıyla kerpiç taşıyan Rasulullah'ı (s.a.v.) kerpiç taşıırken görünce;

“Ya Rasulullah(s.a.v.) sen otur, biz taşırız” diyen Aslan, şimdi sinesinde mızrak, öylece kızgın kumların üzerinde yatıyordu.

Güneş ağlıyordu.

Gönüller ağlıyordu.

Güller ağlıyordu.

Onun nefes alıp verdiğini görenler hâlâ yanına yaklaşamıyordu.

Aslanın nefes alıp vermesi bile yetiyordu sırtlanları sindirmeye.

Allah'ın Aslanı, yere yıkılınca bir anda harbin kaderi değişti.

Mekkeliler, bendi yıkılmış azgın seller gibi gelmeye başladı.

Allah'ın Rasulü (s.a.v.);

“Şu gelen gruba kim karşı koyacak” dediğinde; Hz. Hamza sinesinde bir mızrakla kızgın kumların üzerinde öylece yatıyordu.

Gökler ağlıyordu,

Yer ağlıyordu,

Uhud ağlıyordu....

Harp bitmişti.

Güllerin Efendisi (s.a.v.), amcasının yanına gitti.

Manzara ürperticiydi.

Kurbanlık koyunlar gibi karnı yarılmış, kalbi koparılmış, kulakları doğranmıştı.

Şefkat Peygamberi, iki büklüm oldu.

Yüreğinin cızırtıları duyuluyordu.

Aynı memeden süt emmişlerdi.

O sırada Allah'ın Rasulu kahraman kadın halası Safiyye'nin geldiğini görünce oğlu Zübeyr'e;

"Annene söyle geri dönsün, kardeşinin cesedini bu halde görmesin" demişti.

Hz.Safiye (r.a.) oğluna;

"Eğer ona yapılabildiğini göstermemek için beni döndürüyorsanız ben onun kesilip biçildiğini zaten biliyorum. O bu musibete Allah için uğramıştır. Biz bundan daha beterine de sabrederiz."

Büyük kadın, kardeşinin başına oturur ve sarsıla sarsıla ağlar.

O'nu gören Güllerin Efendisi de (s.a.v.) göz yaşlarını tutamaz.

Sahabiler de "üzerini örtecek bir örtü bulamadık" diye ağlar..

Güllerin Efendisi yanaklarından yaşlar süzülürken şu müj-deyi verir;

"Melekleri gördüm onu yıkıyorlardı."

Cebrail semadan süzülerek, "O, göklerde Allah'ın Aslanı yazıldı", diyordu.

Harp bitmiş gaziler Medine'ye dönüyordu. Hem de her eve yetecek acılarla. Veda Tepesi'nde Medine'li kadınlar, çocuklar gazileri karşılıyordu. Allah'ın Aslanı'nın kızı Fatıma da vardı aralarında. Hazreti Ebu Bekir'i görünce; "Ebu Bekir Amca babam geliyor mu?" dedi.

"Arkadan Rasulullah geliyor ona sor." dedi Hazreti Ebu Bekir.

Biraz sonra Rasulullah görününce küçük Fatıma;

"Ya Rasulallah! Babam geliyor mu?" dedi.

"Bundan sonra senin baban ben olayım olur mu?" buyurdular.

“Ama bu söz kan kokuyor yoksa onu kaybettik mi?”

“Hayır, baban şehit oldu, cennetin gölgelerinde seyretiliyor...”

Her evden feryatlar yükseliyordu.

Güllerin Efendisi (s.a.v.), Hz.Hamza'nın evini gördü. Issızdı, kimi kimsesi, ağlayanı yoktu.

“Fakat amcam Hamza'nın ağlayanı yok.” dedi.

Büyük sahabe Sad b. Muaz, Ensar kadınlarını toplayarak;

“Önce Hamza'ya sonra kendi şehitlerinize ağlayın” dedi. O günden sonra Medine'nin kadınları önce hep Hz.Hamza'ya ağladılar.

Kıyamete kadar bütün Müslümanlar kendi cenazelerinin yanında Allah'ın Aslanı'na ağlasalardı az gelirdi.

Artık, aslanların gece yürüyüşü, seriyyeler sahipsizdi.

Aslanların gece kükreyişi kesilmişti.

Seriyyelerle çölleri kontrol altına alan, sırtlanların kalbine korku salan Allah'ın Aslanı yoktu.

Geceleri badiyede yıldırım gibi çadırların, çardakların önünden geçen ve kimsenin canına, malına, namusuna dokunmayan Allah'ın Aslanı artık yoktu.

Gök ağlıyordu...

Yer ağlıyordu...

Medineli kadınlar ağlıyordu...

ARTIK RAHAT ÖLEBİLİRİM

Sabah yakın...

Moskova'da gece, yarıyı çoktan geçti...

Üzerindeki takılarıyla uykuya kalmış bir dilberi andırıyor şehir.

Işıl ışıl...

Bu şehre ilk gelişimin üzerinden tam on bir yıl geçti.

Arbat Sokağı'nda yürüdüğümüz o güzel Haziran günlerini yeniden hatırlıyorum; kalabalıklar, karşılıklı akan iki nehir gibi bir birine karışıyordu.

Arbat, İstiklal Caddesi gibi, sanatçıların, ressamların, yazarların mekân tuttuğu bir yerdi.

Oldukça kalabalık bir gezi heyetiyle birlikteydik.

Ahmet Turan Alkan, Alper Görmüş, Bulut Aras, Eşref Kolçak, Gülay Göktürk, Gafur Uzuner, Hasan Köni, Mehmet Ali Kılıçbay, Mehmet Aydın, Nihat Nikerel, Pınar Türeñç, Tufan Türeñç, Yusuf Sezgin...

Güzel bir Haziran günüydü...

İnsanın gönlüne ferahlık veren tatlı bir hava vardı.

Ama Türkiye'den gelen haberler, bir mengene gibi ruhumuzu sıkıyordu. Dünyaya yayılan Türk Okulları ve onların manevi mimarı Fethullah Gülen'le ilgili Türkiye'de estirilen korkunç fırtına Moskova sokaklarında uğulduyordu.

O günü hiç unutamıyorum.

Bir aralık, heyettekiler oğul veren arılar gibi başıma üşüş-müştüler;

“Türkiye’de olan-bitenlerden haberiniz var mı?”

Gayet soğukkanlı bir tavırla;

“Ne varmış Türkiye’de?!” demiştim.

“Yer yerinden oynuyor; sizin haberiniz yok mu!”

Ben cevaben “Bu fırtınayı biliyorduk, onun için buradayız, bizim kim olduğumuzu herkes biliyor ama asıl siz dönüşte hava-alanında gazetecilere ne diyeceğinizi düşünün” deyince, epeyce gülüşmüştük.

Türkiye’ye döndüğümüzde sevginin, bir Haziran kurşunuy-la iki kaşının tam ortasından vurulmuş ve bitkisel hayata girmiş olduğunu görmüştük.

Günlerce komada kaldı ama kara günler kararıp kalmadı.

Moskova’da bunalmış, Leningrad Gar’ından, Dostoyevski’nin Beyaz Geceler’ine doğru yol alırken, trenin penceresinden içimize hapsettiğimiz nefesimizi gecenin bağrında uğuldayan orman-lara salmıştık.

O tren, tatlı bir Haziran gecesinin ılık meltemlerinde dalgalı saçlarımızı savurarak, Neva’nın nazlı nazlı aktığı şehre, her bir taşı musikiyle örülü Petersburg’a almış götürmüştü bizi.

İyi ki de götürmüştü...

Petersbug’taki Türk-Rus Okulu’nun mezuniyet gecesinde kararan gecemiz ağarmış, Beyaz Gecelere kavuşmuştuk.

Mehmet Ali Kılıçbay’ın gördükleri karşısında;

“Kendimi bir Amerikalı gibi hissediyorum” dediğini geçen gün bir dostum hatırlattı.

Kılıçbay, Türk İşadamlarının yatırımlarından, açılan Türk Okullarından, Rusya ile kurulan köprülerden çok etkilenmişti.

.....

On bir yıl sonra yine Moskova’dayım...

Seher vakti...

Kaldığım odanın penceresindeyim.

Tatlı bir aydınlık sarıyor şehri.

Şehir üzerine kar yağan kalender bir adam gibi yavaş yavaş derin uykusundan uyanıyor, üstüne birikmiş karları silkeliyor.

Uzaklarda, fabrika bacalarından göklere doğru yükselen dumanlar ufukta donmuş katar develerini andırıyor.

Sokakta yüzünü gözünü sarıp sarmalamış bir kadın elindeki süpürgesiyle yerde donmuş çöpleri toplamaya çalışıyor.

Kahvaltı için Türk-Rus Okulu'nun Müdürü Genrih Kuznetsov bizi bekliyor. Apartmanın dış kapısını açar açmaz bağrımızı yumruklayan ayaza aldirmeden düşüyoruz yola.

Bu iri yapılı, kavruk yüzlü, babacan tavrılı adamı görmeyeli epeyce olmuştu.

Kapıda karşılıyor bizi.

Geniş omuzlarına dökülen dalgalı saçlarında siyahlar iyice silinmiş.

Zengin bir kahvaltı masasındayız.

Türk Mutfağından tatlı esintiler gözlerimizi okşuyor.

Sıcak çaylar ısıtıyor içimizi.

Ama asıl Kuznetsov'un sözleri ısıtıyor yüreğimizi. Türk Okulu'nun açılış hikâyesinden söz ediyor bize;

"1995 yılıydı...

Ben Moskova Milli Eğitim Komitesi'ndeydim.

Karşımda ilk defa bir Türk görüyordum.

Adı Mehmet'ti.

Çok gençti.

Okul açmak istediğini söylüyordu.

Ne yalan söyleyeyim önceleri güvenmedim ve sürekli zorluk çıkarttım.

Türkiye hakkındaki bilgilerim hem çok sınırlı hem de olumsuzdu.

Türkiye ile çok savaştığımızı,
1917'de bizi ilk tanıyan ülkelerden biri olduğunu,
Müslüman bir ülke olduğunu,

2. Dünya Savaşı'nda bize karşı olmadıklarını biliyordum, o kadar.

Türk müteşebbisler İngilizce ve Türkçe eğitim vermek istiyorlardı.

Bizim ayak sürüdüğümüzü fark edince Türkiye'ye davet ettiler.

Türkiye'de gördüklerim beni çok etkilemişti.

Bir Avrupa ülkesiydi.

Cumhurbaşkanı, başbakanı vardı.

Çok partiliydi.

Bu seyahatimizden sonra yüz seksen derece değiştim.

Moskova'ya döndüğümde Eğitim Komitesi Başkanı'na görüşlerimi aktardım.

Okul izni çıktı.

Aslında bizi motive eden konulardan biri de Ruslarla evli Türklerdi.

Onların çocukları vardı.

Sovyet sonrası etnik okullar açılmaya başladı. Bunlar kendi dillerini çocuklarına öğretmek istiyorlardı.

Çok konuşulan diller zaten hep vardı.

Bu okulun önemi Moskova'da Türk Dili'nin okutulduğu tek okul olması.

Rus Eğitim dünyasında bu çok dikkat çekici bir olaydı.

Diyebilirim ki, bu okullar benim hayatımın en önemli projelerinden birisidir.”

Bu okulun açılışında bir Rus yetkilinin söylediği sözler aslında her şeyi çok güzel özetliyordu:

“Rusya’nın yakın tarihinde iki olayı çok önemsiyorum.

Gagarin’in uzaya çıkması ve Türklerin Moskova’da okul açması.”

Müdür Kuznetsov, Türk öğretmenlerini çok seviyor;

“Bu öğretmenler bana Türkiye’yi sevdirdiler.

Çocuklarımıza çok güzel örnek oluyorlar.

Biliyorsunuz eğitimde iki şey çok önemlidir.

Rehberlik ve otorite.

Enteresandır ki öğrencilere eski bir dost, bir ağabey gibi davranan bu öğretmenler aynı zamanda sağlam bir otorite kuruyorlar onlar üzerinde.

Bu da benim çok hoşuma gidiyor.

Türk öğretmenler lokomotif görevi görüyorlar.

Onlar olmadan biz bu eğitimi sürdüremeyiz.

Onların sigara, içki gibi alışkanlıkları yok. Narkotik ve uyuşturucu gibi şeyleri söylemeye bile ihtiyaç duymuyorum.

Öğretmenler arasında Rus-Türk diye hiçbir ayırım yok.

Önceleri Ruslar, “Türkiye bir İslam ülkesi, bizse daha çok Ortadoksuz, çocuklarımızı Müslüman yapacaklar” diye korkuyorlardı.

Dini ders vermiyoruz.

Aileler çocuklarını okul dışında Havra, Kilise,Cami... istediği yere götürebilirler.

Eğitimde çok kaliteliyiz.

Bu okullarla biz bir köprü kurduk.

Gelecekte bu köprünün üzerinden milyonlar geçerek birbirleriyle kucaklaşacaklar.

Burada yetişen öğrencilerin hiç biri asla Türkiye aleyhinde olmayacak.

Ve bu okullar da asla Rusya'nın aleyhinde değil.

Bu okullardan alacağımız çok şey var.

Benim babam 2. Dünya savaşında öldü.

Rusya için öldü.

Ben nasıl Rusya aleyhinde olabilirim.”

Türk öğretmenleri bir baba şefkatiyle seven Kuznetsov şu sözlerle bitirdi konuşmasını;

“Bu günleri gördüm ya artık rahat ölebilirim.”

SON AKŞAM YEMEĞİ...

Hepsi on iki kişiydi.
Bu onlarla son akşamıydı.
Son akşam yemeği...
Rönesans ressamlarının bolca resmettiği akşam yemeği.
Gülmeyenler bahçesinde gülleriyle birlikteydi.
Ecel, kapının dışında sabırsız bir at gibi kişneyip duruyordu.

Artık Allah'ı anlatamayacaktı.
Anlaşılamamıştı...
Havarilerinin yüzüne bakıp bakıp ağlıyordu.
Devrin kralları onu da saltanat peşinde sanmışlardı.
Ağlaması ondandı.
Havarileri bu ateşten yolu yalnız yürüyeceklerdi.
Dar geçitlerden geçecekler, mağaraları mekân edineceklerdi.

Yüzlerine bakmaya kıyamıyordu. Ertesi gün onları göremeyecekti.

“Kim Allah yolunda benim yardımcılarım” dedi. Havariler hep bir ağızdan;

“Biziz Allah yolunda yardımcılarım” dediler. Yerinden yavaşça kalktı...

Tek tek onların ayaklarını yıkadı.

Hz.İsa (s.a.v.)...

Babasız oğul...

Takvimlerin kendisiyle başladığı oğul.

Yalnız çocuk...

Yetim çocuk...

Yeni bir yıla girerken takvimlerin yapraklarını kana bula-
yanları, çaresiz insanların kolunu kanadını koparanları, göklere
yükselen feryatları, kucağında çocuklarıyla, başlarına yağan
bombalardan kaçan anaları görünce Hz.Meryem Ana'mızın
kundağındaki "babasız oğlu"yla kalabalığın arasından yürüyüşü
düşüyor hayalime.

Mabede adanmış kadın, mabede doğru yürüyordu.

İffetine...

İbadetine...

Evladına düşkün kadın...

Kalabalığın arasında

Mescid-i Aksa'ya doğru yürüyordu.

Kucağında o babasız çocuk...

Kundağında o yetim çocuk...

Belki de evladının doğumuna sevinemeyen dünyadaki tek
ana. "N'olaydım, keşke bu iş başıma gelmeden önce öleydim, adı
sanı unutulup gitmiş biri olaydım." diyen ana.

Bir ana için bu sözü söylemek ne kadar zordur. ...

Afif bir kadın için bütün zamanların en zor imtihanıdır bu.

Yeryüzü kızlarının ve kadınlarının sabır muallimidir o.

O dar yolların, dar kapıların kadınıdır.

Yürüyordu...

Kederden bir abide gibi yürüyordu.

Suskun...

Sırları saklayan kuyular kadar suskun...

Utangaç...

Derin kuyular kadar utangaç...

Alını ak, başı dik...

Sükûnuna boğulmuş heybetli dağlar gibi mahzun.

Rabbinin “Neden mahzunsun?” diye sorduğu kadın...

“Bu çocuğu nereden peydahladın” diyenlere aldırmandan yürüyordu,

Yumruklar inip kalkıyor, atılan taşlar kanla yere düşüyor ama o durmadan yürüyordu.

Atılan laflara, fırlatılan taşlara aldırmandan yürüyordu. Bir melek sıyanetiyle yavrusunun üzerine abanarak yürüyordu.

Kutsal Kudüs topraklarında dünden bu güne ne değişti diye düşünüyorum.

Yine insanlar kan kusuyor.

Yine çocukları kucığında analar korkuyla kaçıyor.

Çocuklar kâbusla uyanıyor en tatlı uykularından.

Korku dalga dalga kabarıyor, Filistin topraklarını yutuyor.

Takvimlerin yaprakları bitiyor ama korkular, acılar hiç bitmiyor.

Silahların gölgesinde açan çiçekler hiç bahar görmüyor.

Korkuyla eziliyor acı çiçekleri.

Bir dilim ekmeğe, bir damla suya, bir kutu ilaca muhtaç insanlar.

Mevsimler hep kış mıdır bu diyarlarda? Kışta açan çiçekler gibi hep kar, hep korku mu yağar bu dallara?

Uçaklar bomba yağdırırken, kolu kanadı kopmuş çaresiz insanlar kan gölünde çırpınırken, beton blokların altında can verirken, vahşet, ekranlardan dalga dalga kabarıp üstümüze gelirken, hep o ayet geliyor aklıma;

“Bilmiyorsun onlar senden sonra neler yaptılar”

Bir gece, Güllerin Efendisi (s.a.v.) sabahlara kadar diline dolar durur bu ayeti...

“Allah’ım! Azab edersen onlar senin kulların, eğer affedersen sen Azizsin, Hakimsin...”

Kim bilir kaç şafak kızılığını onun gül kırmızı gözlerinden almıştır.

Sonra da sabah olunca sahabelerine;

“Ben Kevser Havuzu’nun başını tutarım. İnsanlar dalga dalga kendilerini suya atarlar.

Susuzluk ciğerlerini yakmıştır.

Ben de onlara kendi ellerimle nurdan kaselerle su veririm fakat bazı kimseleri melekler uzaklaştırırlar;

develerin sudan sürüldükleri gibi.

Ben çok dilgir olurum, çok üzülürüm;

‘Ya Rabbi onlar benim arkadaşlarım onlar benim ümmetim’ derim.

Cenabı Hak;

‘Sen bilmiyorsun senden sonra onlar neler yaptılar...’

Bu ilahi kelamın muhtevasında neler vardır bilemiyoruz ama bildiğimiz bir şey varsa, takvimlerin yaprağı yeni bir yılı gösterirken kutsal kadim topraklarda masum ve mazlum insanların başına yağan tonlarca bombalar mutlaka vardır.

İnsanlığın üzerine zulümle gelenler...

Topluca fırınlarda yakılmak dahil her türlü işkence ve acıyı iliklerine kadar yaşadığı halde, insanlığın bağrına acı tohumları ekenler,

Göklere yükselen feryatlardan haz alanlar...

Kadim topraklarda dökülen kanlar mutlaka vardır o “sen bilmezsin” ikazında.

Peygamberlerin kutsal topraklara ettikleri sevgi tohumlarını yok ettiler. Sevgiye hasret yürekleri parçaladılar.

Çocukların geleceğini, gençlerin hayallerini çaldılar.

“Bilmiyorsun senden sonra neler yaptılar.”

Güllerin Efendisi (as); Ashabına mahşerdeki bu tabloyu anlattıktan sonra;

“Ben de Salih kul Hz. İsa gibi derim.

Cenabı Hak Hz. İsa’ya buyurur ki;

‘Ya İsa! Sen mi dedin insanlara;

“Beni ve anamı ilah edinin” diye’

‘Ya Rabbi sen de biliyorsun ki ben böyle bir şey demedim...’

Sonrada;

‘Ya Rabbi! Eğer sen onlara azap edersen onlar senin kullarıdır.

Eğer affedersen sen Azizsin, Hakimsin, affedicisin...’ der.

Geceler boyunca Güllerin Efendisi (s.a.v.)’ in diline dolanır bu sözler. Sabahlara kadar tekrar eder durur bu ayeti.

Kaynak aynıdır.

Vahiy ırmağı aynı kaynaktan çağlamaktadır.

Çarmıhların peygamberi mahşerde bile kavmi için ağlıyordu.

“Azap edersen onlar senin kulların” diyerek, Allah’ın merhametine dokunuyordu.

Kavmi ise onun için çarmıhlar hazırlıyordu.

Yaşadığı evin etrafından çekiç ve keser sesleri duyuluyordu.

En iyi çarmıh için yarışlar yapılıyordu. Ecel bir at gibi evinin kapısında kışneyip duruyordu.

O kendine hazırlanan çarmıhların arasında Allah’ın dinini anlatmaya çalışıyordu.

Gözlerinin önünde Peygamber olan iki akrabası Hz.Zekeriya ve Oğlu Hz.Yahya hunharca öldürülmüşlerdi.

Hem de haksız yere...

Sıranın kendisine geldiğini çok iyi biliyordu. Herkes köşe bucak onu arıyordu.

Onu koruyacak bir babası da yoktu.

O, doğuştan yetimdi.

Babası hiç olmamıştı.

Zalimler, zulümleriyle dalga dalga geliyordu.

Hız. İsa (as), bir sonraki gün öldürüleceğini anladığında, inanlarını topladı.

Hepsi on iki kişiydi. Havarilerinin yüzüne bakıp bakıp ağlıyordu.

Devrin kralları onu da saltanat peşinde sanmışlardı.

Ağlaması ondandı.

Havarileri bu ateşten yolu yalnız yürüyeceklerdi.

Dar geçitlerden geçecekler, mağaraları mekân edineceklerdi.

Yüzlerine bakmaya kıyamıyordu. Ertesi gün onları göremeyecekti.

“Kim Allah yolunda benim yardımcılarım” dedi. Havariler hep bir ağızdan;

“Biziz Allah yolunda yardımcılarım” dediler.

Yerinden yavaşça kalktı...

Tek tek onların ayaklarını yıkadı.

Sonra da “bakınız ben bir peygamber olduğum halde sizin ayaklarınızı yüksünmeden yıkadım. Siz de benden sonra bir birinizin ayaklarını yıkayın, sakın bir birinize düşmeyin.” dedi.

Çünkü o ayaklar dünyayı dolaşacaklardı.

Bu onlarla son akşamıydı.

Son akşam yemeği...

KEFENİNİ ÇANTASINDA TAŞIYAN ADAM...

Bir çantası, bir davası, bir de anası vardı...

Rüyasında gördüğü nurani bir zatın “Niye ağlıyorsun?” sorusuna oğlu küçük Bekir Berk’i göstererek “Bunun İslam fedaisi olmasını istiyorum.” diye cevap veren asil bir ana...

Bir gün Ayasofya’yı tahta perdelerle kapatılmış görünce ağlayan ve oğlunun “Ağlama onu ben açacağım” diye söz verdiği, gönlü mabetlere bağlı bir ana.

Oğlu, demir parmaklarının arkasına düştüğünde;

“Sevgili oğlum Bekir!

Gözlerinden öper, Allah’tan uzun ömürler dilerim.

Namaz kılariken götürmüşler, diye duyunca bilsen ne kadar sevindim. Zira ben seni bu ruhla büyütmiştim.” diyen yüce ruhlu bir ana.

Bir çantası, bir anası, bir de davası vardı.

Dolanırdı Anadolu yollarını bir mecnun gibi.

Gecenin en karanlığında çakan bir şimşek gibi parlardı umutsuzluğun çöktüğü mahkeme meydanlarında.

Kurtların ulumasından başka seslerin duyulmadığı karlı dağlarda kükremeyi severdi.

O kükrediğinde bütün kurtlar susar onu dinlerdi. Sonra bir bir sıvışıp giderlerdi.

Karlı dağları velveleye verirdi sesi.

Elinde çantası düşerdi yollara...

Sırtında cübbesi, çantasında kefeni girerdi salonlara...

Onu görünce gözleri parlardı mazlumların.

Suları çekilmeye yüz tutmuş umut pınarları yeniden coşardı.

Bir gün demir parmaklıkların arkasındaki bir avuç kahramanın savunmasını yapmak için Ankara'ya gittiğinde ; “Sen bizi değil, İslam davasını savun.” sözleri beyninde şimşekler çakmasına vesile olur. Sanıkların okudukları için tutuklandığı Nur Risalelerini baştan sona okur.

Işığın görüldüğü ufka doğru bir yolculuk başlar.

Yazarın resmine vurulur.

“Ben böyle bir resim görmedim. Öyle şehâmetli, öyle cesaretli, öyle boyun eğmeyen bir resim ki ben o resme vuruldum” der.

Ziyaretine gider.

Altına koydukları iskemleyi iterek Üstad Bediüzzaman Hazretleri'nin önünde diz çöker oturur.

“Kardeşim biz istihdam olunuyoruz”

Bu sözlerde; temiz yürekli bir Anadolu insanının yürek atışını duyar.

Artık o bir avukat değil, mazlumların sesi soluğudur.

Çemberlitaş'ta bir yazıhane kiralar.

1965'li yıllar...

Aynı anda süren 250 ayrı dava...

Mütevazı yazıhanenin duvarında bir harita...

Haritanın üzerinde rengarenk raptiyeler...

Kırmızılar yeni açılan davalar...

Sarılar süren davalar....

Yeşiller beratla bitenler...

Türkiye haritasına batırılmış raptiyelerin hemen hepsi o günlerde kırmızı ve sarıydı;

Anadolu'nun kalbine saplanmış alevli oklar gibi...

Artık o hep yollardadır. Dur durak bilmeyen bir küheylan gibidir. Uykusuz geçen geceler, peynir ekmekle geçirilen

ögünler, birkaç kişiden güçlkle tedarik edilen paralarla o günlerde en ucuz otobüs firması olan Gazanfer Bilge' den alınan biletler.

Milletin manevi akülerinin boşaltıldığı yıllar.

Düz bir çizgi çizenlerin bile elif yazdın diye tutuklandığı, kışla baharın en amansız meydan muharebelerinin yaşandığı yıllar.

Artık o tam bir Anadolu alperenidir.

1965'in yol koşulları...Üstünde keçilerin bağlı bulunduğu otobüslerde sabaha kadar meleme sesleri arasında yapılan yolculuklar...

Otobüs koltuklarında diz üstünde daktilo ile yazılan müdafalar...

Fakat ne yolları kapayan çığlar ne arabaların tekerlerine sarılıp bırakmayan çamurlar ne coşkun akan ırmaklar ne de geçit vermeyen dağlar durdurabilirdi onu.

Dağlar ne kadar yüksek olursa olsun üzerinden geçen bir yol vardır, derler ya işte o zirvelerin üzerinden geçen rüzgâr kokulu yolcusuydu.

Delik ayakkabılar, ıslak çoraplar, ohlanarak ısıtılan ayaklarla aşardı dağları...

Onun bir çantası vardı...

Bir davası...

Bir de anası...

Annesi "Oğlum ne zaman döneceksin?" diye sorduğunda, annesine;

"Sahabelere anneleri; 'Oğlum dönüşün ne zaman' diye sorduklarında; 'Anneciğim! İnşallah Ahiret'te hep birlikte olacağız' diye cevap verirlermiş." derdi.

"Bir vazife var, öyleyse hemen şimdi derhal" diyen adamdı o.

Dur durak nedir bilmez.

Sanıkların kim olduğu onun için önemli değildir. Pek çoğunu tanımaz bile.

Düşer yollara.

O koşar, yollar övünür.

Bir gün Amasya'da bir orta okul talebesi olan Halit Yolcu'yu savunmaya gider.

Halit yoksul bir ailenin çocuğudur. Anne-babası korkularından ve yoksulluklarından çocuklarını ziyaret bile edememişlerdir.

Duruşma salonuna getirildiğinde Halit'in perişan hali karşısında gözleri dolar.

Halit'in üzerinde kısa bir pantolon, ayaklarında lastik ayakkabılar vardır.

Günlerdir su yüzü görmediği her halinden bellidir.

Pek perişandır.

Duruşma beratla biter.

Halit'e ayakkabı ve elbise alır ve köyüne kadar götürür.

Annesi karşısında görünce oğluna öyle bir sarılır ki o an görülmeğe değerdir.

Bütün yorgunluğu gitmiştir.

Küçük Halit'e;

"Sen mutlaka okuyup büyük adam olmalısın" der.

Halit okur ve öğretmen olur.

Onun bir çantası,

Bir anası vardır.

Bir de davası...

Bir de yanından hiç ayırmadığı ilaç torbası...

Daha evvel geçirdiği akciğer rahatsızlığı dolayısıyla kendisine yolculuğu yasak eden doktoruna;

"Doktor Bey! Yatakta ölmektense müminlerin yardımına koşarken ölmeyi tercih ederim." der.

Kan kusarak düşer Anadolu yollarına.

Umutsuzluk nedir hiç bilmez...

Umutsuzluğun bir gece gibi çöktüğü o en kötü günlerde bir umut feneri gibi parlar.

O alnından öpülen insandır.

Rüyasında, Rasulullah (s.a.v.) tarafından sırtına zırh, başına miğfer konularak ne yapması gerektiği kendisine söylenen adamdır.

Onun bir davası vardı...

Bir de çantası...

Çantanın içersinde müdafa dosyaları vardı.

Bir de kefeni...

Mehmet Kırkinci ve Osman Demirci'ye biçtiği ve zem-zemle yıkadığı kefeni.

Dünya ile köprüleri attığının göstergesi kefeni...

İkbal ve servete giden yolları perdeleyen kefeni...

Horasan erlerinin, Anadolu'yu ve Rumeli'yi fetheden alpe-renlerin kefenleriyle gazaya çıktıklarını biliyordu.

O da mahkeme meydanlarına kefeniyle giriyordu.

Güzeldi...

Heybetliydi...

İyi giyinirdi...

Davalara abdestsiz girmezdi.

Türk hukuk ve savunma tarihinde onun ayrı bir yeri vardı.

Zülfikar kadar keskin ifadeleriyle ve savunmada stratejik zekasıyla hedefine bir şahin gibi yönelmesiyle muhataplarını şaşkına döndürürdü.

Korku barındırmazdı bağrında.

Tehditler alırdı. Bölgemize gelirsən canınla ödersin, derlerdi.

Hiç birini umursamazdı.

Bir gün Ankara'da temyiz mahkemesine katılır.

Salonda manzara müthiştir. Yuvarlak bir masa etrafında 27 Mayıs İhtilali'nin karanlık yüzü adamları çöreklenmiştir.

Bekir Berk'i Yassı Ada'dan tanıyorlardır.

Egeseller, Başollar oradadır.

Kin ve nefret dolu gözlerle süzerler onu.

Sık sık ellerini masaya vurur ve de dinlemez gibi görünürler.

Bekir Berk, hiç aldırış etmeden 40 dakika savunmasını yapar ve elindeki bütün belgeleri mahkemeye tek tek sunar.

Ve zabta geçirilmesini ister.

Egesel, iyice kızmıştır.

"Neye güveniyorsun Bekir Berk" diye kükrer.

Bekir Berk, yardımcısı Hamdi Sağlamer'e, "ver şu çantayı" der.

Herkes yeni bir belge sunacağını düşünürken, bembeyaz bir kumaşı çıkarır ve masanın ortasına fırlatır.

Yanından hiç ayırmadığı kefenidir. Adamların gözleri fal taşı gibi açılır. Elleri titremeye başlar.

"İşte buna güveniyorum," diye kükrer.

Fransız ihtilalinde ki devrik kraliçenin avukatı Cheveau gibi;

"Ben size iki şey sunuyorum. Hakikatı ve kafamı. Birinciği dinledikten sonra ikincisi hakkında dilediğiniz kararı verebilirsiniz." diyecek kadar korkusuzdur.

Çünkü onun bütün dünyasını sığdırdığı bir çantası vardı...

Bir de asil anası...

Bir de davası...

O kadar...

GÜNEŞ DOĞUYOR AKDENİZ'DEN...

Antalya'dayız.

Her mevsim ayrı bir güzel olan Antalya sarı saçlarını sonbahar rüzgarlarında savuruyordu.

Islak ve ışıltılı narenciye bahçelerinden gelen meltemler okşuyordu yanaklarımı.

Karşımda uçsuz bucaksız Akdeniz'in lacivert suları...

Deniz, minik dalgacıklarla kımıl kımıl...

Dağlar, denizler, Yüce Yaratıcı'nın ihtişamını haykırırken, ışıltılı portakal bahçelerindeki ağaçların dallarından diplerine rahmet damlıyordu.

Kaldığım odanın balkonunda yeni bir günün doğuşuna dalıyorum.

Doğum öncesinin kızıl sancıları dökülüyor lacivert sulara...

Az sonra güneş, bir deniz perisi gibi başını çıkarıyor mavi sulardan.

Duş alarak güne başlayan al yazmalı bir güzel gibi, sular damlıyor alevli yüzünden.

Gece boyunca türküler söyleyen, ağıt yakan deniz susuyor.

Visalin sükûnuna sarınıyor sular.

Meğer gece boyunca; sağa sola koşması, çırpınıp durması güne kavuşmak içinmiş.

Gün ışıyor,

Deniz ışıyor,

Bey Dağları ışıyor.

Bu dakikalarda Antalya ılık banyosunda.

Diyalog Avrasya toplantıları için geldiğim bu rüya şehrin aşinasıyım ben.

Hayalim, elimden tutup beni yirmi beş yıl öncesine götürüyor.

Öğrencilerimle kamp yaptığımız o güzel günler geliyor gözümün önüne.

Hatıraların resmigeçit töreni başlıyor içimde.

Çadırlarımız, mutfığımız, misafirlerimizi ağırladığımız kamış kulübemiz, açık hava mescidimiz...

Bir zamanlar, mehtaba çıktığımız koylar...

Öğrenci cıvıltılarının; deniz seslerine karıştığı günler...

Geleceğe umutla bakan o deniz mavisi güzel gözlerde, mehtabın yakamozlar oluşturduğu geceler. Sevginin, küçük bir çocuk gibi çıplak ayaklarıyla sahilde koşuşturduğu yıllar...

Dalgaların sabahlara kadar dağlara doğru baskınlar düzenlediği geceler...

Salih Öğretmen'in, sahilde öğrencileri yıldızlarla yarıştırdığı;

Cevdet Bey'in, denizin vahşi dalgalarından koruduğu; Necdet Hoca'nın, tebessümünden bir kale kurduğu, Osman Hoca'mızın bahçelerden meyve ve sebze devşirdiği günler...

O güzel günler, gelip gönlümdeki yerlerini bir bir alıyor.

"Burası kamp yeridir" yazılı levhanın yanındayım...

Önümde seyrek çam ağaçları...

Kıvrılarak uzayıp giden koy...

Kıyıya doğru koşan dalgalar...

Sesler gelmeye başlıyor kulağıma; öğrencilerimin sesleri bunlar.

Birer ikişer çıkıyorlar çamların aralarından...

Kamp kurduğumuz yerin sahibi güzel insan Mehmet Yıldırım Bey de aralarında.

Mehmet Aliler, İbrahimler, İsmailler, Fıratlar, Hüseyinler, Mustafalar, Erdoğanlar, Bilaller, Aliler, İrfanlar...

Hepsi...

Hepsi orada...

Yirmi beş yıl öncesinin öğrencileri, karşımda işadımı, mühendis, hukukçu, öğretmen olarak duruyordu.

Kimileri Anadolu'dan, kimileri dünyanın değişik yerlerinden gelmişlerdi.

Uzun bir ayrılıktan sonra; koylarda koşan ceylanlar gibi güzel gözlerini, gözlerime dikmiş, yine ne diyeceğimi merakla bekliyorlardı:

"Hani! Sizlerle birlikte sevgi büyütmiştük ya bu yerlerde" diye başlıyorum sözlerime.

O sevgi kozası şimdi kelebek oldu.

Serpildi, gelişti, büyüdü...

Asya'ya, Afrika'ya, Kutuplara kanatlandı.

Bazen çöl sıcaklığında kavruldu, bazen kutuplarda dondu ama sonsuz ufuklara hep kanat vurdu durdu.

Dinlenirken dahi boş durmadı.

Dalina konup dinlendiği bozkırdaki nöbet tutan ağacın kulağına;

'Kışla baharın kavgasını, mutlaka bahar kazanacak, sen o zaman çiçeklerine, meyvelerine yeniden kavuşacaksın' diye fısıldadı.

Aslında nazlı kelebeğin bütün korkusu da buydu;

'Ya kışta çiçek açan dallara kar yağarsa.'

Sonra, 'olsun' dedi.

'Yollarda kışta olur, karda olur ama bir gün kazanan bahar olur,' diyerek kırılgınlarda yanan yüreğini teselli etmeye çalıştı.

Tarih boyunca hep kavga ettiğimiz Ruslar bile kozasından yeni çıkmış bu umut kelebeğini sevgiyle karşıladılar.

Kucak açtılar...

Kendi dillerince; DA, yani, 'evet' dediler.

Bizim çadırlarımızın yerine kurulan beş yıldızlı otellerde şimdi sevgi üzerine konuşuyoruz.

Bizler, sizlerle birlikte olduğumuz bu eski yerlere geri döndük.

Hala sizlerden derin izler taşıyor buralar.

O gün sadece sizler vardınız.

Bu gün...

Kazaklar, Kırgızlar, Rus, Tacikler, Türkmenler, Tatarlar, Azeriler,

Ukrainler, Beyaz Ruslar, Moldavlar, Gürcüler, Özbekler, Estonlar, Hindular hepsi burada...

Büyük bir satranç tahtası olan zor bir coğrafyada halklar arasında diyalogu, sevgiyi konuşuyoruz.

Şimdi söz sevgi üzerine...

Neler konuşmuyoruz ki...

Okullarımızdaki ders kitaplarından kin ve nefret üreten ifadeler ayıklanmalı,

Barış kahramanları öne çıkarılmalı,

Birbirimizin kültürünü daha iyi anlamak için üniversitelerimizde karşılıklı enstitüler kurulmalı, barışa emek verenlere ödül verilmeli...

Barış ve sevgi okullarının sayısı artırılmalı...

Barış koroları kurulmalı...

Avrasya'da en gür ses, Hak'kın sesi olmalı...

Aytmatov'un dediği gibi, bundan böyle, Avrasya aydınının kartviziti Diyalog Avrasya olmalı, gibi konular konuşuluyor.

Gelenlerin hemen hepsi sizlerden söz ediyor;

'Türkiye'den gelen öğretmenler bize sevgiyi öğrettiler.

Bizim çocuklarımız, birlikte yaşamayı bellediler.

Din, dil, ırk, renk ayrımının düşmanlık vesilesi değil, zenginlik olduğunu öğrendiler. Çocuklarımız, kurtla kuzunun nasıl birlikte yaşayabileceğinin resimlerini çiziyorlar şimdi.' diyorlar.

Küresel mutluluğun resmi bunlar.

Bir arkadaşı, bayan bir öğrenci velisine;

'Sen Ortodoks'sun, bunlar beş vakit namaz kılıyorlar, bunlarla birlikte çalışmaktan rahatsız olmuyor musun?' dediğinde;

'Neden Rabb'imın günde beş vakit anılmasından rahatsız olayım', diye cevap vermiş.

Dün bu koylarda koşan sizler bu gün; küresel umutsuzluğun koyu karanlığında yol alan insanlığın ufkuna bir ışık gibi doğdunuz.

Sizlerle aydınlanıyor dünya.

Işık düşüyor ıssız çöllere, sonsuz bozkırlara.

Sizler ışık süvarilerisiniz.

Sizler sevgi süvarilerisiniz."

Hayalimin gezindiği yirmi beş yıl öncesinden geri geldiğimde; güneş, bir deniz perisi gibi başını çıkarıyordu mavi sulardan.

Duş alarak güne başlayan al yazmalı bir güzel gibi, sular damlıyordu alevli yüzünden.

Güneşi gören deniz, ışık banyosunda süzölmeye başlıyor ve mavi gözlü bir güzel gibi; ışıklılı ipek tülün arkasında buğu huzmelerine sarınıyordu.

Ve Akdeniz'den güneş doğuyordu.

“BENİM BİR HAYALİM VAR!”

2005’in Sonbaharı...

Beyaz Saray’ın önü...

Amerika Birleşik Devletleri’nde binlerce kişi, tarihin akışını değiştiren kadına karşı son görevlerini yerine getirmek için uzun kuyruklar oluştururlar.

Başkan George Bush ve ülkenin önde gelen siyasetçileri sırayla naşı ziyaret ederler.

O güne kadar Beyaz Saray’da iki siyahın cenaze töreni yapılmıştır.

İlki siyahların genç yaşta öldürülen efsanevi lideri Martin Luter King, ikincisi ise o gün, 2005’in Sonbaharında binlerce insanın önünde huzur ve sükûn içinde yatan kadındır.

Bayraklar yarıya indirilir.

Özgürlük mücadelesini bir otobüste başlatan kadın için, bütün otobüslerin ön koltuklarına siyah kurdeleler bağlanır.

Dışişleri Bakanı Alabama’lı Condoleezza Rice törende;”Eğer bu insan zamanında eşit haklar için mücadele etmeseydi, bugün muhtemelen böylesine önemli bir görevde olmayacaktım” der.

Kış ortası...

Montgomery Şehri’nde sokakların üşüdüğü günler...

Afro-Amerikan bir terzi olan Rosa Parks, her zamanki gibi iş çıkışı hat otobüsüne koşar.

Ön kapıdan ücretini ödeyerek otobüsten geri iner ve koşarak arka kapıdan siyahların bölümüne geçer.

Boş bir koltuğa oturur.

Yorgundur...

Yorgunluğu çok çalışmaktan değil; aşağılanmaktan, ikinci sınıf muamelesi görmekten, insan yerine konulmamaktadır.

O yıllarda; siyahlarla beyazlar otobüslerde ayrı bölümlerde yolculuk yapmaktadır..

Çabuk davranmazlarsa parayı ödedikleri halde tekrar bininceye kadar otobüs hareket edebilir.

Beyaz yolcuların fazla olduğu zamanlarda siyahlar otobüsten indirilir.

Alt kısmı oksit sarısı, üst kısmı ise beyaz bir otobüs...

Montgomery Şehri'nin caddelerinde durakalka ilerlemektedir.

Biraz sonra beyazlara ait koltuklar dolar.

Bir beyaz, önde yer kalmayınca siyahların bölümüne gelerek ön koltuğun boşaltılmasını ister.

Alışık oldukları için ön koltukta oturan üç siyah, hiç itiraz etmeden hemen kalkarlar.

Aynı sırada oturan Rosa Parks ise pencere kenarına çekilmekle yetinir.

Beyaz adam, o koltuğa oturmaz.

Şoför gelerek kalkmasını söyler.

Rosa, "Çok yorgunum" diye cevap verir.

"Kalk!"

"Hayır, kalkmıyorum."

"Polis çağırırım."

"İstedığınızı yapabilirsiniz."

İşte bu "hayır" kelimesi siyahlar için bir kıvılcım olur.

Işığın görüldüğü ufka doğru bir yolculuk başlar.

Özgürlük yolculuğu...

İlk durakta polisler karga tulumba indirirler Rosa’yı.

Ellerini polise uzatırken sanki özgürlüğe uzatırcasına sakin-
dir. Kelepçelenerek karakola götürülür.

Hapse atarlar.

Rosa Parks’ın istediği de budur. Hiç değilse ruhu özgür-
dür.

Rosa’nın hapiste olduğunu duyan 26 yaşında bir genç, Ala-
bama Eyaleti’nden Montgomery’ye gelir.

Adı Martin Luther King’tir.

Montgomery’de önemli bir topluluk oluşturan siyahların
ileri gelenleriyle görüşür.

Uzun tartışmalardan sonra “Rosa Parks Olayı”nın bardağı
taşırın son damla olduğu kararına varılır.

Böylece King’in öncülüğünde ABD tarihinin ilk sivil itaat-
sizlik eylemi başlar.

Toplu ulaşım araçları boykot edilir.

Bir yıl boyunca siyahlar işlerine yaya gidip-gelirler.

Montgomery felç olur.

Bir yılın sonunda Federal Yüksek Mahkeme, 1956’nın son
günlerinde otobüslerde ırk ayrımcılığını yasaklar.

İrkçi beyazlar, Parks’ı ölümle tehdit ederler.

Hiç kimse ona iş vermeye yanaşmayınca, berber olan eşiyle
birlikte memleketini terk eder.

1957’de Detroit’e göç etmek zorunda kalır ve bir daha
dönmez.

Rosa Parks’ın 1955’te yaktığı özgürlük ateşi gittikçe büyür.

1963’de Washington DC’ deki yüz binlerin yürüyüşünde,
Rosa Parks da vardır.

Yürüyüşün son noktası olan Lincoln Anıtı önünde M. Lut-
her King, bugün bile yürekleri titreten konuşmasını yapar;

“Bir hayalim var benim...”

Gün gelecek, bu ulus ayağa kalkacak...

Bir hayalim var benim!...

Gün gelecek, bir zamanlar köle olanların evlatlarıyla yine bir zamanlar köle sahiplerinin evlatları, Georgia’nın kızıl tepelerinde, birlikte kardeşlik sofrasına oturabilecekler.

Gün gelecek, dört büyük çocuğum, derilerinin rengine göre değil, karakterlerinin yapısına göre değerlendirilecekleri bir ülkede yaşayacaklar...

Bizim umudumuzdur bu... Bu umutla Güneye gideceğiz. Bu inançla umutsuzluk dağlarını yontarak bir umut anıtı yapacağız. Ve bunu başardığımızda, her kasabadan ve köyden, her eyaletten ve kentten özgürlük şarkısının yankısını duyduğumuzda, o gün daha da yakın olacak ve Allah’ın bütün kulları siyahlar ve beyazlar, Yahudiler, Hıristiyanlar, Müslümanlar ve Budistler el ele tutuşarak siyahların eski bir ilahisini söyleyecekler.”

Sözlü edebiyatın şaheserleri arasında kabul edilen ve Amerika’yı sarsan bu tarihi konuşmayı dinleyenler arasında Rosa Parks da vardır.

Yazın son günleridir.

Hatibin sözleri, bir bahar esintisi gibi gelmiştir siyahlara.

Bağırlarında biriktirdikleri acılarla varoşlarına, gettolarına geri dönerler.

Washington DC Yürüyüşü sonrası Başkan John Kennedy, Martin Luther’i Beyaz Saray’da ağırlar. “Bir hayalim var benim” konuşmasını takdir eder.

Çok istemesine rağmen ırk ayırımına son vermek Kennedy’ye nasip olmaz.

Çünkü çok değil, üç ay sonra Kasım ayında Dallas’da bir suikasta kurban gider.

Siyahların hayali bir başka bahara kalır.

Ertesi yıl halefi Lyndon Johnson, siyahlarla, beyazların eşit haklara sahip olduklarını açıklar.

Kamusal alanlarda ırk ayrımcılığına son veren federal Sivil Haklar Yasası çıkarılır. Onu çalışma, eğitim, konut ve oy hakkıyla ilgili yasalar izler.

Böylece Rosa Parks’ın tutuşturduğu özgürlük kıvılcımı bütün bir Amerika’ya yayılır ve bütün siyahlar haklarına kavuşurlar.

Rosa Parks, bu direnişin sembolü haline gelir.

1990 yılında Nelson Mandela’ yı karşılayacak gruba davet edilir.

Resepsiyon sırasında Mandela kendisine sarılarak : “Hapiste olduğum yıllar boyunca benim desteğim oldun” der.

1994’ de İsveç Stockholm’de Rosa Parks Barış Ödülüne lâyık görülür.

1996 yılında Cumhurbaşkanlığı Hürriyet madalyasını ve Başkanlık Hürriyet madalyasını alır.

1999’da Time dergisince 20. yüzyılın insan hakları savunucusu seçilir ve 20. yüzyılın en önemli ilk 20 figürü arasında gösterilir.

1999 yılı başında da, Kongre’nin altın madalyasına hak kazanır ve bu ödülü Bill Clinton’un elinden alır.

Rosa Parks’ın ortaya çıkardığı özgürlük kahramanı Martin Luther King de 1964 de Nobel Barış Ödülü’nü alır.

Ve 2005’in Sonbaharı...

Beyaz Saray’ın önü...

Amerika Birleşik Devletleri’nde binlerce kişi, tarihin akışını değiştiren bu kadına karşı son görevlerini yerine getirmek için uzun kuyruklar oluştururlar.

Başkan George Bush ve ülkenin önde gelen siyasetçileri sırayla naşı ziyaret ederler.

Dışişleri Bakanı Alabama'lı Condoleezza Rice törende;"Eğer bu insan zamanında eşit haklar için mücadele etmeseydi, bugün muhtemelen böylesine önemli bir görevde olmayacaktım" der.

Düşünüyorum da...

O gün, Rosa Parks otobüsteki koltuğundan kalksaydı, bu gün Alabama'lı bir siyah olan Barack Obama, Beyaz Saray'daki Başkanlık koltuğuna oturabilecek miydi?

Bilmiyorum.

Bildiğim bir şey varsa, o da; "Benim bir hayalim var" diyenlerin hayali gerçekleşmiştir.

YİĞİDİN DERDİ DE BÜYÜK OLUR

Kararsız bir Sonbahar günüydü.

Yağmur yağmak istiyor, sonra birden vazgeçiyordu.

İnsanın ne giyeceğini, yanına ne alacağını bilemediği günler.

Ömrü, gurbetlerde geçen kardeşimiz Kemal Bey'in babasının cenazesine yetişmek için yollardaydık.

Trafik her zamanki gibiydi.

Dura kalka kat ediyorduk yolu.

Trafik de sonbahar havalarına kaptırmıştı kendini.

Kararsızdı...

Bahçelievler Camii'ne vardığımızda kalabalık bir cemaat avluda bekliyordu.

Uzaktan yakından, duyan herkes oradaydı.

Kemal Bey, Okyanus ötesinin Önden Giden Atlılar'ındandı. Hayatta iken yeteri kadar babasının yanında olamamıştı.

Ancak şimdi babasıyla birlikteydi.

"Babacığım hayatında hiç bu kadar başında duramadım, geçmişin telafisi için işte yanındayım" der gibiydi.

Ara sıra Türkiye'ye geldiğinde İzmir'deki hasta babasına uğrayamadığı zamanlar olurdu.

Babasından haber almadan da duramazdı.

Bu kısa gelişlerde akrabalarında bile kalamazdı. İstanbul'daki akrabalarını babama haber verirler ve babam gücenir, diye hep kuytu köşe otellere atardı kendini.

Babasına uğrayamadığı zamanlar derin bir ızdırıp duyardı. Birlikte getirdiği misafirlerden de uzun süre kopması imkânsızdı; onu da göze alamazdı. O kadar emek boşa gidecek, diye düşünür dururdu.

Son gelişi yine çok önemli işlerin takibi içindi.

Babasının durumunun ağır olduğunu öğrendi.

Hastanede günlerce babasının başucunda kaldı.

Yalnız bırakamıyordu babasını.

Babası gözlerinin içine bakıyor, gitmesini istemiyordu. Fakat onun yapması gereken işler vardı ve pek çok insan onu bekliyordu.

Günlerce hastaneden takip etti işlerini. Babasının başucunda taziyele kabul ederken metin görünmeye çalışıyordu.

Caminin avlusundaki musallanın üstünde yeşil örtülere bürünmüş sükûn içersinde duruyordu babası.

Derken minarelerden ezanlar kanatlanmaya başladı. Yeşil örtünün altındaki insan son defa dinliyordu ezanları.

Öğle namazını müteakip, gencecik yiğit yüzlü arkadaşları, babasını cenaze arabasına kadar taşıdılar.

Hava kararsızdı.

Gri bulutlar da kararsız beklediği. Mevcut trafik çilesine, yağmur çislemeleri de karışmıştı. Ağır aksak ilerliyorduk.

Derken Topkapı Mezarlığı'na geldik.

Birden sonsuzluğun en tatlı esintileri yayılıverdi içimize.

Mezarlığın sakinleri, servilerin altında sükûn içinde yatıyorlardı.

Sükûnun çığlıkları duyuluyordu.

Düşündüm ki bu çığlığı duymayan insan hiçbir şeyi duymazdı herhalde.

Taze ıslak bu kabirler; neler söylüyorlardı?

Neler haykırıyorlardı?

Uğuldayan servilerin dallarında neler çıgıklaşıyordu?
Dünyanın faniliğini,
Hayatın bir ırmak gibi akıp gittiğini,
Cenazeyi omuzlayanların da bir gün omuzlarda getirileceğini; nasıl içli, nasıl da içerden söylüyorlardı.

Güçlü bir hatipti her biri.

Sesler, çıgıklar birbirine karışyordu.

Kabirlerden yükselen bu sesleri duymayan insanların hayatında hep bir şeylerin eksik olacağını düşündüm.

Rüzgâr, hüznü bir musiki tutturmuş ortalığı velveleye veriyordu.

O musiki sesleriyle, serin serviler derin uykularından uyanırlar da; tabutta uyuyan babayla, peşi sıra yürüyen oğlunu görürler.

İri iri damlalar düşmeye başladı dallardan.

Ağıt tutan kadınlar gibi, serviler, sağa sola salınarak ağlıyordu.

Yeni birisinin gelişine mi, yoksa onu getirenlerin hiç oraya gelmeyecekmiş gibi edalarına mı ağlıyorlardı?

Serviler ağlıyordu.

Ah o serviler...

Bir dile gelse anlatsalardı gördüklerini.

Bize bildirselardı bildiklerini.

Sır bozulmasın diye hep susarlar.

Sessiz bir çıgıktır onlarınki.

O sessiz çıgıkları duymayanlar hiç biri şeyi duyamazlar...

Mezarın başına gelmiştik. Dünya ile Ahiretin dudaklarına dokunan beton kapaklar açılmıştı.

Her şeyi yalan olan hayatın son, her şeyi gerçek olan Ahiretin ilk eşindeydik.

Koca bir rüya olan dünyanın sonuydu burası.

Beyaz bir mermer dikiliydi mezarın başucunda.

Mezar, Kemal Bey'in dedesine aitti.

1967'de vefat etmiş...

Tam 41 yıl önce.

Açılan mezarda dedesine ait hiçbir emare yoktu. Kemal Bey'in babası da beton bir kapak açılarak aynı kabre kondu.

Baba-oğul yan yanaydılar şimdi...

Dünyaya sığmayan insan, küçük, daracık ve karanlık bir kabre sığıyordu.

Hem de iki kişi...

Baba-oğul dünyada ne kadar sevgiyle birbirine sarıldılar bilmiyoruz ama şimdi babasının cesedinden hiçbir emare yoktu.

Babası mezara konduğunda Kemal Bey, hâlâ metin görünüyordu.

Babasının üzerine tahta ve beton kalıplar konulmuş, kürek sesleri, Kur'an seslerine karışmaya başlamıştı.

Her atılan toprak babasını kendisinden biraz daha ayırıyordu.

Uzaklaşıyordu babası. Bedeni üzerindeki bembeyaz kefeniyle birlikte kara toprakta kayboluyordu.

Serviler sağa-sola salınarak ağlasa da, oğlunun yanaklarından yağmur gibi yaşlar yağsa da, gökten bulutlar rahmet boşaltsa da; o bir damla rahmete muhtaçtı şimdi.

Hepimiz gibi...

Bir damla...

Allah'ın rahmetinden, ruhuna bir damla değse yeterdi.

O bir damla, yanardağlara değse kül eylerdi çünkü.

Düşündüm de insan ne kadar aciz, insan ne kadar muhtaç.

Mehmet Amcamızın kabrinin ilahi rahmetle dolacağına inanıyorduk.

Yiğit yüzlü, polat yürekli, merhametli bir evlat bırakmıştı geride.

Allah'ın rahmetinin sağanaklaştığı bir vakitte, sonsuz yolculuğundaydı...

Rahmet ayıydı.

Ramazandı.

Bulutların gözleri de gamlıydı.

Ruhum bunları düşünürken, gözlerim Kemal Bey'deydi.

O dakikaya kadar mezarın başucunda bir abide gibi sessiz duran yiğit yüzlü insan daha fazla ayakta duramadı.

Belli ki dizleri taşımıyordu. Sanki omuzlarına koca bir dağ binmişti.

Dayanamadı, yavaş yavaş çöktü mezarın başucuna...

Dizlerini ıslak toprağa vurdu.

Toprak titredi sanki.

Gözlüklerinin altından süzülen yaşlar yanaklarını ıslatıyordu.

Babasının başucunda kim bilir neler geçiriyordu içinden.

Ağlıyordu...

Servilerle, sevenlerle birlikte, ağlamanın tadına varıyordu.

“Hayatında başucunda çok duramamıştım babacığım! Bak işte şimdi başucundayım, gittiğin yerde benden şikâyetçi olma, ne olur” der gibiydi.

Göz ucumla takip ettim.

Doğrulur kalkar ve babasının mezarına birkaç kürek toprak atar mı, diye ama hayır.

Sanki bir dağ çökmüş kalkamıyordu.

Ayağa kalkacak dermanı yoktu.

Arkasındaki dağ yıkılmıştı Kemal Bey'in...

Ben bu hali çok iyi bilirim...

Babası ölünce karşı dağlar yerinde dursa da; evladın içinde koca bir dağ yıkılır ve evlat o dağın altında kalır.

O dağın altında çırpınıyordu Kemal Bey.

Kurtulsa birkaç kürek toprak atacaktı ama kurtulamıyordu.

Hiç kimse de fark etmedi onun çaresizliğini.

Hiç kimse...

Yiğidin derdi de yüreği kadar büyük olur, derler.

Dert büyüktü...

SON EZAN

Ömrünün son yıllarıydı. İslam diyarını dolaşıyor, bir nevi sınır boylarındaki İslam ordularıyla vedalaşıyordu.

Herkes görevinin başındaydı.

Halk huzur içindeydi.

Çok mutlu oldu. Böyle bir halkın halifesi olduğu için Rabb'ine şükretti.

Yolu Suriye'ye düştüğünde Bilal-i Habeşi ile kaşılaştı. Bir zamanlar Medine mescidinin üzerinde günde beş defa şakıyan bu bülbül suskunlaşmış, beli bükülmüş, ihtiyarlamıştı.

Hız. Ömer, o güzel günleri hatırlayarak hıçkıra hıçkıra ağladı. Araya adamlar koyarak bu coşkun Habeşlinin bir kere daha ezan okumasını istedi.

Çok değil daha on yıl önce dolu dolu yaşadıkları gül günlerini yeniden yaşamak istiyordu.

Halk evlerinde huzur ve sükûn içerisindeydi.

Birden bire Şam'ın yüksek kubbelerinden bir ses duyuldu

Bilal'in sesiydi bu...

Şahmaranlar zehir saçıyor, kardelenlerse bir türlü açmıyordu. Karanlıklar, insanların üzerine dalga dalga devriliyor, yollarını göremiyorlardı.

Çağların çıldırdığı anlardan birisini yaşıyordu insanlık. Gönüllerdeki bütün şefkat damarları kurumuş, sevgi pınarlarının suları çok derinlere çekilmişti.

Bir tek umut vardı:

Gecenin en karanlık âni sabaha yakın olduğu zamandır.

Ve karanlık ışığa hamileydi. Beklenen şafak yakındı. Ufukta yeni doğuştan müjdelere ve akisler vardı.

Nihayet beklenen şafak, bir Ramazan günü insanlık ufkunda görüldü.

Bilal-i Habeşi gibi köleler Efendilerinin ses mesafelerinden daha uzağa gidemedikleri için, bu Nur'a koşamadılar. Çünkü her çağrıldıklarında hep ses mesafesi kadar yakın olmaları gerekiyordu. Bir Efendi eğer seslendiğinde kölesi duymuyorsa o kaçmış demektir. Ve her kölenin her geçen gün içinde büyüttüğü bir hayal vardı; kaçmak...Onu göze alabilmek ancak ölümü hiçe saymakla mümkün olabilirdi.

Bilal her gece Efendilerine ve Mekke'nin ileri gelenlerine güzel sesiyle şarkılar söylüyor, onları eğlendiriyordu.

Sürekli göz önündeydi.

Mekke'nin efendileri bir gece Ammar'ı derdest ettiler. Neden Muhammed'e (s.a.v.) gittiğini sorguladılar. Ammar,

"O bizi bir Allah'a davet ediyor, kız çocuklarını diri diri gömmeyi yasaklıyor, insanların eşit olduğunu söylüyor" dedi. Bu sözler Bilal'in içinde iman kıvılcıkları tutuşmasına yetmişti. Tatlı tatlı tutuşan bir alev gibi yanmaya başlamıştı bile Bilal.

Bilal'in efendisi Ümeyye, "Bilal, al bu kırbağı da Ammar'a anlat benimle, senin eşit olmadığını" diye gürledi.

Bilal kırbağı aldı ve yere attı.

Yüzlerde büyük bir şaşkınlık ...

Bir köle efendilerine baş kaldırmıştı.

Bütün Efendiler ayağa kalktılar ve "Bu gidişle Mekke'de başkaldırmadık köle kalmayacak. Kendi işlerimizi kendimiz görmeye başlarsak hiç şaşırmanın. Muhammed bütün köleleri isyana teşvik ediyor" dediler.

Bilal'i karanlık bir hücreye attılar.

Yalnız bıraktılar.

Gece boyunca ölümlerden ölüm beğensin, kendi içinde kaynayıp dursun, diye.

Son gecesi olduğunu biliyordu Bilal.

Gece boyunca hep ölümü bekledi.

Ölüm dolmuştu karanlık hücreesine. Sabah olduğunda Sahranın bağı iyice kızdığında boynuna bir ip takarak alıp götürdüler.

Siyah deride güneşe diklenen yılanlar gibi ısıklanıyordu kırbaçlar.

Deri titriyordu, deri kanıyordu, deri kavruluyordu. Bir kızığa bağlı öylece bıraktılar güneşin darağacında; üzerine de alev topu bir kaya koyarak.

Ölümün derin kuyularına doğru iniyordu Bilal.

Kendinde değildi.

Bir ara sesler duyar gibi oldu başucunda.

Pazarlık sesleriydi bunlar.

Hız. Ebu Bekr satın almıştı onu. Ümeyye Ebu Bekre, " Bilal zaten ölü, bir leş lazımsa al" demişti. Bilal'in artık iflah olmayacağına inanıyordu.

Bilal, günlerce komada kaldı.

Günler sonra kuru dalların baharda canlanması gibi yeniden gözlerini açtı.

Bilal bitkindi.

Bilal perişandı.

Güllerin Efendisi (s.a.v.) Bilal'i öyle görünce; yaşlar süzüldü yanaklarından.

Akşam iyice yaklaştı ve uzun gölgeler zemine düştü. . Hava biraz kıpırdadı ve sabahtan beri nefesini tutan Mekke tekrar nefes almaya başladı. Güllerin Efendisi (s.a.v.), "Haydi, Bilal avlunun

serinliğine çıkalım.” buyurdular. Bilal’in kalkmaya mecali yoktu. Peygamberimiz (s.a.v.) koluna girdi ve birlikte yürüyerek avluya çıktılar.

Bilal,

“Anne ve babamın ölümünden sonra sevgi göz yaşlarını yüzümde hiç hissetmemiştim, bana acıyarak bakan ilk göz, Güllerin Efendisininindi.” der.

Artık her yaratılmışı şefkatle bakan bir çift göz vardı dünyamızda. Dünya bu gün bile o gözlerin güzellik banyosunda yıkıyor.

Mekke’de işkence günleri gelip dayanmıştı.

Mekke bir ateş yurduyd.

Mekke’de sadece çöl ve kayalar yanmıyordu, insanlar da yanıyordu.

Mekke güvensizdi.

Mekke bunaltıyordu.

Aileleri alıp alıp götürüyorlar, kızgın çöllerde dayanılmaz işkencelere maruz bırakıyorlardı.

Hız.Ammar’ın anne ve babasını günlerce işkenceden geçirdikten sonra şehit etmişlerdi. Güllerin Efendisi(s.a.v.), bütün bunları görüyor ama elinden bir şey gelmiyordu. Sadece “Sabır, ey Yasir ailesi sabır.” diyebilmişti.

O kadar...

Zayıf insanlar korumasızdı. Ebu Talib’in himayesinde olmasına rağmen zaman zaman Peygamberimiz (s.a.v.)de bu dayaklardan nasibini alıyordu.

Bir gün Medine’den bir avuç insan çöl keklığı gibi ay ışında süzülerek Akabe Tepesi’ne kondular.

Güllerin Efendisi(s.a.v.)ni ve inananları Medine’ye davet ettiler.

Artık yollarda göç vardı.

Kızgın çöllerde şimale giden yolcular vardı.

Ve Yesrib’de bahar vardı.

Yesrib peygamber şehri olma yolundaydı.

Medine’de ilk iş bir mabet inşa etmek oldu. Müminler, mabede nasıl çağrılacaklardı, namaz vakitinin geldiği nasıl duyurulacaktı?

Güllerin Efendisi (s.a.v.) gülmeyen güllerinin arasındaydı. Hekes bir şeyler söyledi.

Bir sahabi, havayı kımıldatmaktan korkarcasına Peygamberimiz (s.a.v.)’e yaklaşarak;

“Ya Rasulullah(s.a.v.) dün akşam rüyamda bir ses, ezan okuyordu, insan sesiydi” dedi. Peygamberimiz (s.a.v.);

“Evet, insan sesi” buyurdular. Mabedimize mü’minleri bir insan sesi davet edecek.

Bilal’in içi kıpırdamaya başladı;

“Nasıl bir ses; Kalın mı, ince mi, kadın mı, erkek mi, hür mü köle mi ?”

Bilal bunları düşünürken omzunda Güllerin Efendisinin (s.a.v.) elini hissetti;

“Bilal Senin sesin.”

İlk ezanı Bilal okudu. Müslümanlar memnundu. Güllerin Efendi(s.a.v.)si “Bilal mescidimi tamamladın” diyerek iltifat etti.

Gül devri bütün güzelliği ile sürüp gidiyor, her namaz vakiti geldiğinde Güllerin Efendisi (s.a.v.)

“Bilal bizi ferahlandır” diyordu.

Günde beş vakit kerpiç damın üzerinden, Bilal’in yanık sesi yankılanıyordu.

Göklere uçuyordu Bilal. Bilal, İslam’ın sesiydi

Tam on yıl böyle geçti günler.

Güllerin Efendisinin artık son demleriydi.

Güneş kızıl atına binmiş sonsuz ufukların ardına koşuyordu.

Bir sabah Bilal yine seslendi.

Güllerin Efendisi (s.a.v.)dışarı çıktı.

Başı sarılıydı.

Adımları ağırdı.

“Bilal koluma gir” dedi. Mübarek vücudu alevler içinde yanıyordu.

Durdular...

Bilal’in gözlerinin içine baktı.” Hatırlıyor musun seninle ilk karşılaştığımızda ben senin koluna girmiştim, şimdi sen benim kolumdasın”

Bu onların son mutlu anlarıydı.

Güllerin Efendisi gurub etmişti.

Gül devrinden sonra bir daha ezan okuyamadı Bilal.

Dallarda düşünceye dalan kumrular gibi suskunlaşmıştı. Her seher, gülün açılışını bekleyip de onu göremeyince feryat eden bülbüller gibi, içten içe yanıyordu Bilal.

Sükûtun çığlıkları duyuluyordu.

Medine dar geliyordu.

Bunaliyordu.

Hız.Ebu Bekr Efendimiz’e

“Bırak beni gideyim serhat boylarında İslam’ı anlatayım” dedi.

“Bilal, bize kim ezan okuyacak?”

“Ben Ondan sonra ezan okuyamam”

Bunu birkaç defa denemiş sesiyle birlikte ayakları da titremiş, sonunu getirememişti.

Ve Bilal bir gün Suriye’nin yolunu tuttu.

Hız.Ömer, ömrünün son yıllarında İslam diyarını geziyor, serhat boylarındaki askerleri ve komutanları ziyaret ediyordu.

Önden giden dostlarına kavuşmasına az bir zaman kalmıştı.

Yolu Suriye'ye düştüğünde Bilal-i Habeşi ile karşılaştı.

Bir zamanlar Medine mescidinin üzerinde günde 5 defa şakıyan bu bülbül suskunlaşmış, beli bükülmüş, ihtiyarlamıştı. Hz. Ömer'in aklına o güzel günler geldi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Araya adamlar koyarak bu coşkun Habeşlinin bir kere daha ezan okumasını istedi. Gül devrini yeniden hatırlamak, o güzel duygularla dolup taşmaktı dileği.

Halk evlerinde huzur ve sükûn içersinde oturmaktaydı. Birden bire Şam'ın yüksek kubbelerinden bir ses duyuldu.

Bu sesi çok değil daha beş on yıl önce Medine'de sık sık duyuyorlardı.

Halk "Acaba Güllerin Efendisi geri mi geldi, olur mu olur" diye heyecanlanmıştı; yataktan fırlayan, kapıyı çarpan koşuyordu.

Gecenin derinliklerinden ışığı devşire devşire gelen sese doğru koşuyorlardı.

Halk coşmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Bu Bilal'in son ezanıydı.

“BABACIĞIM! CEKETİN ‘SEN’ KOKUYOR”

Babacığım!

Bu satırları, senin kaleminle yazıyorum.

Ceketinin cebinden aldım kalemi.

Kızma bana babacığım.

İzinsiz almak istemedim.

İzin alacaktım ama...

Sen yoktun.

Kalemi alırken dayanamadım, ceketine sarılıp sarılıp ağladım.

Ceketin gözyaşlarımla ıslanırken bir şey fark ettim.

Babacığım biliyor musun, ceketin “sen” kokuyordu.

Kızın Büşra

Maraş’ta günbatımıdır...

Kış, nesi var nesi yoksa toplamış gelmiş ve bu kahraman şehre dört bir yandan saldırmaktadır.

Kuşlar yuvalarına, insanlar evlerine çekilmiştir.

Heybetli şehir, soğğun ardı arkası kesilmeyen baskınları altında; hasımlarına habersiz ve de yalnız yakalanmış çaresiz bir kahraman gibi kıvranıp durmaktadır.

Hatır gönül tanımayan rüzgarlar, aşka yelken açmış bir ece gibi bereketli ovaya bakan Maraş’a, Ahır Dağları’ndan sürekli indirmeler yapmaktadır.

2007 nin Kurban Bayramı...

Bayram namazlarını camide eda etmiş olan insanlar, evlerinde kendilerini bekleyen annelerine, eşlerine , çocuklarına doğru bir sevinç rüzgarı gibi koştaktadır.

Soylu bir aile olan Zülkadiroğullarından Mehmet Bey'in kızları Büşra ve Sena da, bir an evvel babalarının elini öpmek, yine her zamanki gibi harçlıklarını almak için sabırsızlanmaktadır. İki de bir şefkat meleği annelerine; “babam ne zaman gelecek” diye nazlanırlar.

Akşama kadar Doğu'daki muhtaç insanlara gidecek et paketlerinin hazırlığı ile meşgul olan Mehmet Bey o bayram eve uğrayamaz.

Güneş Maraş'a veda ederken o da, kırk arkadaşı ile birlikte karlı yollara düşer.

Bu bayram Doğu'daki kardeşlerini yalnız bırakmamaya kararlıdırlar.

Kahraman Maraş dar gelmiştir bu kahramanlara.

Ölümün pusu kurduğu dağları aşarlar, ıssız yolları geçerler.

Güneşin doğduğu, ışığın geldiği yöne doğru giderler.

On altı saatlik gece yolculuğunun ardından sınır şehri Hakkâri'ye ulaşırlar.

Sümbül dağında gün çoktan ışımaya başlamıştır bile.

Hiç dinlenmeden hemen işe koyulurlar.

Şehrin sokaklarında akşama kadar bir kapıdan diğerine koşarlar.

Açılan kapılardan şaşkın yüzlerle bakanlara:

“Biz Kahramanmaraş'tan geldik, sizin kardeşleriniz” diyerek, ellerindeki paketi bırakırlar.

Sümbül Dağları'na karanlık çökünceye kadar dur-durak bilmeksizin çalışırlar.

Ve dönüş yolculuğu başlar.

Herkeste tatlı bir yorgunluk vardır. Mehmet Bey’de ise garip bir durgunluk...

Onun bu halini fark eden yanındaki arkadaşı “Bir derdin mi var?” der.

“Seneye daha çok kurban keselim, olur mu? Çalmadık kapı bırakmayalım,” der, Mehmet Bey.

Herkesin gözleri dolar. Otobüs, karanlıkta ölümün pusu kurduğu karlı yollarda yol alırken bir anda kaymaya başlar.

Korkunç bir gümleme sesiyle sarsılan otobüs, beton bir bariyere toslamıştır.

Sonra bir ses daha...

Mehmet Bey tutunacak dalı olmayan, kanadı kırık bir kuş gibi Camdan dışarı fırlar.

Bir an sessizlik...

Derken feryatlar yükselmeye başlar.

“Mehmet Abii!”, “Mehmet Abii!”

Arkadaşları, kar kelebekleri gibi üşüşürler başına.

Gecenin karanlığını yırtar feryatlar.

İçlerinden biri, “Sakin olun, burası ana yol, mutlaka araba geçer.” diye teskin etmeye çalışır diğerlerini.

Her bir dakikanın bir asır kadar büyüdüğü bir anda uzaklardan, farlarıyla gecenin karanlığını delerek gelen bir araba görünür...

Mehmet Bey baygın bir halde buzların üzerinde yatmakta ve güçlükle nefes alıp vermektedir.

Gelen araç, ne yazık ki, bir kamyondur.

Bu yolda bir sonraki araba kim bilir ne zaman geçer...

Onu kamyona bindirirler..

Gecenin ayazında kamyon uzaklaşırken, ardından dökülen gözyaşları inciler gibi düşer buzların üzerine.

Van'da, televizyondan kaza haberini izleyen bir kadın, oğlundan kendisini hastaneye götürmesini ister. Oğlu;

“Anne, sen onu tanımazsın ki !”

Kadının cevabı , isteğinden daha da şaşırtıcıdır.

“Dün gece rüyamda bir çiçek bahçesi gördüm, bahçenin girişinde bana dediler ki,

‘Burası büyük bir zat’a aittir.’

İçeri girince televizyonda izlediğim Mehmet Bey’i gördüm, beyazlar içindeydi.

‘Oğlum, sen ne yapıyorsun burada?’ diye sordum. Bana;

‘Ben burada güllerimi, çiçeklerimi topluyorum.” dedi.”

Mehmet Bey, bir gün batımında son defa baktığı Maraş’a gelir.

Gelir ama buz gibi beyaz bir kefene bürünmüş olarak gelir.

Evin önü, ana baba günüdür. Rüzgâr buz kesmektedir.

Sadık eşi, kızları Büşra ile Sena’nın ellerinden tutar ve kalabalığı yararak, babalarının yanına götürür.

Kadın kalabalığın arasından yürürken bir abide gibi başı diktir. Gözleri, kocasının siyah gözlerine son defa dokunurken; ağıtı andıran sözleri herkesin yüreğine dokunur.

“Sen hiç üzülme. Taşdığın bayrağı kızların devraldı.

Hiç düşmeyecek.

Hiç...

Söz veriyorum, kızların sana salih evlat olacak; sen bizi incitmedin,

Rabbim de seni incitmesin”.

Kızlarının elinden kavramış acılı kadın kederden erişilmez bir kale gibidir.

Mehmet Bey her zamanki gibi yine sonsuz tebessümlerdedir.

Sonsuzluğun şafaklarında yol almaktadır.

Ve bir gün...

Kıymetli kardeşim Salih Bey odama elinde bir mektupla geldi.

El yazmasıydı.

“Bu Büşra’nın, babası Mehmet Bey’e yazdığı son mektup” dedi.

Kelimeler özensizdi ama her bir harf sanki hala taze kanayan bir yürek gibi atıyordu.

İçtendi.

Kahramanların ardından yakılan bir ağıt gibiydi.

Büşra kendi kahramanına yakmıştı bu ağıtı. Babası onun kahramanıydı.

Babası onun en yakınıydı, arkadaşıydı...

“Babacığım!

Seni son defa evimizin önüne getirdiklerinde; Annem kardeşim Sena ile birlikte elimizden tutup, kalabalığın arasından senin tabutuna getirdi.

Yüzünü son defa bize gösterdi.

Ölüm seni güzelleştirmişti babacığım.

Doya doya öptük o gün senin ellerinden, yanaklarından.

O gün, ölümün güzel şey olduğunu gördüm senin güzel yüzünde.

Soğuk bir kış günüydü.

Kalabalığın elleri üzerinde ayrıldın evimizden.

Küreklerin kabre taşıdığı her toprak parçası seni bizden biraz daha ayırdı.

Kur’an sesleri kürek seslerine karıştı.

Ve sen, bizden bütün bütün ayrıldın babacığım.

Biz annemle eve döndük.

Odan boştu.

Son giydiğin ceket asılı duruyordu; içinde sen yoktun babacığım.

Biliyor musun babacığım! Ayrılığın her geçen gün dayanılmaz bir hâl alıyor.

Kalbimizdeki hüznün çiçekleri her geçen gün büyüyor.

Bir kere daha o sıcak gülüşünü görmek, sana sarılmak, bağrına yaslanıp sevgimizle dolu kalbinin atışlarını dinlemek, siyah saçlarını okşamak istiyorum.

Bir yerde, ışığı yanan bir evde yetimlerin yüreğinin de yandığını senden sonra anladım babacığım!.

Geceleri gelip hani bizi öper, koklar, üstümüzü örterdin ya; odamıza gelirken ki ayak seslerini, saçlarımda gezinen ellerini, sımsıcak nefesini ne kadar özlediğimi bilemezsin babacığım!.

Baba sana sesleniyorum.

Dayanamıyorum bu hasrete.

Nefes alamıyorum baba. Ne olur geri gel!

Beni ilkokula sen götürmüştün. İlk burs toplantısına da... Ben o zaman daha çok küçüktüm. Talebelere burs verilecek, diye yardım toplanırken ben de çıkarıp kolumdaki küçük bileziği vermiştim.

Herkes;

“Bu çocuk neyin ne olduğunu bilmeden nasıl bileziğini veriyor?” diye merak etmişti.

Vermeyi çocuk yaşta öğretmiştin bize babacığım!

Bir gün mezun olacağım, evleneceğim, çocuklarım olacak ama sen olmadığın için hayatımda bir şeyler hep eksik olacak babacığım.

Bir yanımda hep ağrıyacak, sol yanımda hep acıyacak...

Bu satırları senin kaleminle yazıyorum babacığım!

Ceketinin cebinden aldım kalemi.

Kızma bana babacığım.

İzin alacaktım ama... Sen yoktun...

Kalemi alırken dayanamadım, sarıldım ceketine ağladım.

Üzülme, annem fark etmedi ama ceketin, gözyaşlarımla ıslanırken ben bir şey daha fark ettim,

Ceketin gül kokuyordu.

Ceketin “sen” kokuyordu.

BAYRAM GELMİŞ NEYİME

Doğuda dağlar arasında Kurban bayramının ilk günü derin sessizliğe bürünmüş bir köy...

Üç-beş bacadan tüten dumanlar üşümektedir, yiyecek bulamadığı için karlı dallarda büzüşen kuşlar üşümektedir.,

Bu köyde her şey üşümektedir. ...

Her şey sinmiş, her şey susmuştu sanki.

Yüreklerin üşüdüğü yerde her şey üşür.

Koca köy, başını parkasına sokmuş bir adam gibi beyaz bir sessizliğe bürünmüş öylecene duruyordu.

Ahmet Bey ve arkadaşlarının bu köye ilk gelişleridir...

Gözlerine, uzakta kardan bir kümbetin önünde eğilip kalkarak bir şeyler yapan birisi ilişir.

Köydeki tek hayat emaresine doğru sürerler arabalarını.

Küçük bir kız çocuğu...

Arada bir üşüyen minik ellerine hohlayarak karların altında ki tezekleri çıkarmaya çalışmaktadır.

Rüzgarda savrulan saçları üşümektedir.

Ayaklarındaki terliği üşümektedir.,

Üstünde eğreti duran ve iki de bir rüzgârın havalandırdığı elbisesi üşümektedir..

Ahmet Bey İstanbullu bir iş adamıdır.

Arkadaşlarıyla birlikte; arabalarına yardım paketlerini, kurban etlerini doldurarak bu bayramı Güney Doğu'da geçirmeye karar verdiklerinde yolları işte bu köye düşer.

Onlar yalnız değildir. On binlerce arkadaşları, Doğu'ya, Güney Doğu'ya, dünyanın dört bir yanına dağılmışlardır...

İnsanlar, küresel bayram günlerini idrak etmektedir.

Sabah şehirden geçerken, çocukların, asker ve polis ağabeylerinin elinden bayram hediyelerini alması çok rikkatlerine dokunmuş, yıllarca özlenen bu sevgi şölenini dakikalarca gözyaşları içinde izlemişlerdir.

Yüreklere sevgi tohumları ekilen bu çocukların devlete, millete ve bayrağa asla düşman olmayacaklarını düşünürler.

Neyse ki yüreği bölünmüş bu onurlu insanları; silahla sindirmenin çare olmadığının, geç de olsa anlaşılmış olmasına çok sevinirler.

Bayramları bile çalınmış bu köyde biraz önce bir kız çocuğunun rüzgarın önünde koşarak girdiği kerpiç evin kapısına dokunurlar.

“Kimse yok mu?”

İçerden yaşlı bir kadın sesi duyulur.

“Ne istiyorsunuz bizden?”

“Biz geldik kapıyı açar mısınız?”

“Gidin artık buralardan, iki oğlumu aldınız, kızımı da aldınız, size verecek canımızdan başka bir şeyimiz kalmadı. Yeterin artık dokunmayın bize. Küçük bir kızımdan başka kimsem yoktur benim, onu da, beni öldürmeden alamazsınız.”

Tedbirli giyindikleri için soğuk içlerine işlemese de duydukları karşısında ruhları donar.

“Korkular sindirmiş bu insanları” derler.

Ahmet Bey korkudan kapısını bile açmak istemeyen kadına seslenir.

“Anacığım! Biz onlardan değiliz, İstanbul'dan geldik, size kurbanlarımızı getirdik” der.

Kerpiç evin küçük tahta kapısı gıcirtıyla aralanır.

Kapının aralığında beli bükülmüş, omuzları kederden çökmüş, yaşlı bir ana belirir.

“Hoş geldiniz yavrularım”

Ahmet Bey’in İstanbul’daki anası gelir aklına; elli yıldan beri bayramları hep anasıyla, çocuklarıyla birlikte geçirmiştir.

Bu bayram anasına sarılamamıştır.

Anasına sarılır gibi; bu yaşlı kadına sarılırken;

“Anacığım! Kusura kalma bu bayram sana sarılamadım ama yıllardır evladına sarılamayan, yavrularının kokularını ciğerlerine çekemeyen acılı analar var buralarda.

Bayramlar paylaşmaktır ama biz sadece mutlulukları paylaşmışız, acıları değil. Buralarda paylaşılmamış yumak yumak acılar var anacığım” der.

Yaşlı kadın, Ahmet Bey’in ağladığını fark eder:

“Neden ağlıyorsun yavrum”

“Anam aklıma geldi de... Sen bana anam gibi sarıldın.”

“Kapıyı geç açtığım için kusura kalmayın evlatlarım, teröristler iki körpe oğlumu ve kızımı kopardılar benden. Yüreğim, onların hasretiyle yanar yıllardır. Bayram mı bıraktılar bizde. Yavrularım gittikten sonra bayram bizim neyimize?

Ben yine onlar geldi zannettim, bizim kapımızı bu güne kadar teröristlerden başka kimse çalmadı ki”

Kapının aralığında içlerinin yürekler acısı manzarası görülür. On sekizyirmi metrekare bir oda; hem mutfak, hem yatak, hem de misafir odasıdır.

Gözyaşlarını tutamaz Ahmet Bey; “Anacığım siz burada mı kalıyorsunuz?”

“He ya yavrum, başka kalacak yerimiz yoktur.”

Küçük kıza gocuk, elbise, ayakkabı; eve, et ve gıda paketi bırakırlar.

Evde; yıllardır cansız duran mutluluğun kalb atışları duyulmaya başlar.

Az önce üşüyen, titreyen kızcağız sıcacık gocuğun içinde minik bir prenses gibi etrafa gülücükler dağıtır.

Az sonra evlerinden birer ikişer koşan çocuklar arabanın etrafını kuşatır.

Çoklarının üzerinde, doğru dürist giyecek elbiseleri, ayaklarında ayakkabıları bile yoktur.

Buz kesmiş ellerine aldıkları yardım paketleriyle atlı karınca- lar gibi birer ikişer tutarlar evlerinin yolunu.

Boynu bükük bir kız çocuğuna mıhlânır gözleri...

Günlerdir tarak yüzü görmediğinden, pürçeklenmiş saçları savrulur soğukta.

“Belli ki annesinin taramaya eli ermemiş” diye düşünürler.

Ellerinin eklem yerleri param parça olmuş küçük kız, paketi tutmakta zorlanır.

Kızcağızın perişan hali Ahmet Bey’in rikkatine dokunur.

Gönlü hoş olsun diye; “Anne-babana da selam söyle” diye seslenir arkasından.

Küçük kız döner.

Acı pınarı çakır gözleriyle bakar.

Yüreklerini delercesine bakar.

En metin kaleleri yıkarcasına bakar.

Bir ağıt gibi dökülür kelimeler üşüyen dudaklardan;

“Annem-babam yok ki”

Yanaklarda üşür gözyaşları.

Bittiği andır Ahmet Bey’in.

Sözler düğümlenir dudaklarında,

Yaşlar irileşir gözlerinde,

Acı dalgaları kabarır yüreğinde.

Yanına gider, ellerini gezdirir ipek saçlarında.

“Kabul edersen ben senin baban olmak istiyorum. Pek yakında hanımı da getireceğim o da annen olacak. Sen ve

kardeşlerin artık bizim evladımız olacaksınız. Sizi okutacağız, her türlü ihtiyacınızı biz karşılayacağız. Sen şimdi üzülme” der ve elleriyle siler küçük kızın yanaklarında üşüyen gözyaşlarını.

Paketleri birlikte taşırlar evine;
ipek saçlı kızın,
çakır gözlü kızın,
yetim kızın.. .

Gün ikindiye kaydığında, ulaşmadıkları kimse kalmamıştır.

“Yıllardır bayram idrak ediyoruz ama hiç bu kadar mutlu bir bayram yaşamadık, artık evlerimizde bayram bitmiştir. Gelecek yıl çocuklarımızı da alıp geleceğiz. Yatırımlar yapacağız buralarda, bu köy ve kasabaların gönüllü hemşerisi olup sık sık gelip-gideceğiz, artık bir ayağımız buralarda” diye sözleşirler.

Allah’a (c.c) yakın olmanın yolunun halka yakın olmaktan geçtiğini bir kere daha anlarlar..

Gecenin en siyahında, yürekleriyle yürürler yolları.

Ve gecenin zifiri karanlığında beliren bir ışık; gelen günün daha güzel olacağını haber verir.

Gölgeler koyulaşırken karşı tepelerde...

Yeni bir ışık doğarken yüreklerde...

Ahmet ve arkadaşları ayrıldılar dağlar arasında unutulmuş köyden.

SÜLEYMAN ÖĞRETMEN...

Şubatın son günleri...

Karlı dağların kucagında üşüyen Çin sınırındaki Narin Şehri'nden dönüyoruz. Karlı yamaçlarda atlar, yaylıyor.

Otlara erişmek için ayakları ile karları eşeledikleri için her taraf uçsuz bucaksız kar nadasları...

Bu hayvanlar, karınlarını doyurabilmek için değil, açlıktan ölmek için, gecenin ayazını, kurtların saldırısını göze alıyorlar.

Dağların dorukları hala karlarla kaplı olsa da düzlüklerde kabaran toprak buhar buhar tütüyor, gelen bahardan müjdelere veriyor.

Bozkırın koynuna sokulmuş bir şehir görünüyor uzaktan.

Ana duvarları sarıya, çıkıntılı yerleri de kiremit rengine boyanmış güzel bir okul, tatlı esintiler taşımaya başlıyor yüreğimize.

Bir bahar yeli doluyor gönlümüze.

Süleyman Öğretmeni ilk kez işte bu okulda görmüştüm.

Henüz otuz yaşlarında bir delikanlıydı. İri yapılı, uzun boylu, dolgun yanaklı, ipek saçlıydı.

İlk aşkına koşan bir yiğit gibi koşmuştu, Karahanlılar'ın başkenti olan bu şehre.

Omuzları geniş, bakışları zirvelerdeki kayalardan bakan kartalı andırıyordu

Derinlerden bakan gözleri, kararlıydı.

Bu mütevazı öğretmenle, Tanrı Dağlarının eteklerinde bir kez daha karşılaştık.

Bizi görünce güven veren, yiğit yüzü yine gülümsedi.

İri yapısından bir şey kaybetmemiş, yanakları hala dolgun ama ipek saçları bir hayli seyreلمişti.

Sanki dünyanın kuruluşundan beri hep buralardaydı

Yıllar onu, hem yormuş, hem de iyice olgunlaştırmıştı.

O zamanki okulun derme çatma bir görüntüsü vardı.

Şimdi o eski okuldan eser kalmamıştı.

Okulun yolculuğunu Süleyman Öğretmenden dinlemek istedik.

Önce pek konuşmak istemedi.

Israr edince başladı anlatmaya;

“Bu sevdanın bağrında ölmek güzeldir’ diyerek düştük yollara. İçimize hicret ateşini atan Hocamın duasını almak için yanına gittiğimde; Kırgızistan’a gideceğimi öğrenmiş, beni beklerken buldum kendisini.

Biraz da geç kalmıştım, beni görünce;

“Türkiye’de çalıştığın yeter. Bir insan için ilk yıl alışmadır, ikinci yıl olgunlaşma, üçüncü yıl yaşlanmadır; gidelim bir ömür boyu hizmet edelim hicret diyarlarında.” sözlerini hiç unutamıyorum. Bana bir takım elbise verdi.

Belli ki yollarda dar geçitler vardı.

Tokmok Şhrine ilk geldiğimde bozkır, buğulu yaz sıcaklarında yıkanıyordu.

Şehir Valisi iyi bir insandı.

Bize birkaç bina gösterdi ama hepsi de baya masraf gerektiriyordu. Ben, bu binayı beğendim. Ama o zaman burası da çok kötü durumdaydı.

Lidiya adında, Rus bir vali yardımcısı vardı. Beni yıldırmaq için elinden geleni yapıyordu.

Bir gün beni odasından bile kovdu.

Kalbim çok kırılmıştı.

Çaresizdim.

Bütün masraflar Türkler tarafından karşılanacaktır, diyerek anlaşmayı imzalamak zorunda kaldım.

Türkiye'den beklenen yardım bir türlü gelmiyordu.

Günler geçiyor, okulun açılma vakti de yaklaşıyordu.

Okulda işçilerle birlikte gece gündüz çalışıyordum.

İnşaat süresince, aylarca altı metre karelik beton yerde bir battaniyenin üzerinde yattım.

O yıl, okula 52 öğrenci kayıt yaptırdı.

Okulun açılışına birkaç gün kalmasına rağmen henüz hiçbir eşyası yoktu.

12. Okul'un müdiresi iyi bir insandı. Ondan iki sınıflık emanet masa ve sıralar aldım.

Yemek masasının birisini müdür masası yaptım. Müdür odası, öğretmenler odası, kayıt odası hepsi aynı odaydı.

17 Ekim 1994 Pazartesi günü, üç öğretmen arkadaşla birlikte okulun açılışını yaptık.

Kırgız ve Türk bayrakları Tanrı Dağlarının eteklerinde dalgalanmaya başladı.

Bayraklarımız, bir birlerine doğru uzanıyor, aralarında durmadan bir şeyler konuşuyorlardı.

İki ülkenin İstiklal Marşları, bozkırda özgürce yayıldı, karlı dağların tepelerine tırmandı.

Öğrenciler, mutlu bir şekilde sınıflarına giriyorlardı. Ömrümün en mutlu anlarını yaşıyordum.

"Bu kış, bahar besteleriyle gelecek" diye düşünürken, kış Tanrı Dağları'ndan dev adımlarla üzerimize doğru inmeye başladı.

Bozkırda yazdan kalma ne varsa silip süpürdü.

Çatılar yağın karla kapandı.

Okulun çatısı da akmaya başladı.

Yağmur damlalarının insan beynini ne kadar rahatsız ettiğini o zaman anladım.

Kış boyunca, akmayan bir yer bulabilmek için emanet masanın yeri, değışti durdu.

Okulda kalorifer ve elektrik sistemi yoktu.

Umutlarımın iyice tükendiğı bir gece, yorgun ve bitkin bir şekilde kendimi yine o battaniyenin üzerine bırakmıştım.

Öylece uyumuş kalmışım.

Bir de ne göreyim, Güllerin Efendisi(s.a.v.), etrafındaki ışık süvarileri ile okulumuzu ziyarete gelmişler. Gecenin karanlığını delen nurdan bir koridorda yürüyerek okulu geziyorlar.

Sonraları trafik kazasında vefat eden Kırgız yardımcım Bakıcan, önden koşarak kapıları açıyordu.

Ben, Efendimiz'e (s.a.v.) projelerimizi sormak istiyordum ama utancımdan yanına yaklaşamıyordum.

Hız. Ömer'den (r.a.) yardım istedim.

Hız. Ömer (r.a.) gidip durumu aktarınca Efendimiz (s.a.v.) arkasına döndü ve elini ileriye doğru uzatarak bütün projeleri başlatsınlar" buyurdu.

Ama ne ile, hiç paramız yoktu...

İki gün sonra Vali Bey ansızın okula geldi.

Sınıflarda öğretmenler ve öğrenciler paltolarla oturuyor, çatıdan sular damlıyordu.

Türkiye'den gelen öğretmen arkadaşlar, alışkın olmadıkları için elleri soğuktan morarmış simsiyah olmuştu.

Vali Beye çay ikram etmek istedikse de, çay kaşığı ve şeker olmadığı için ona da muvaffak olamadık.

Çok mahcup olmuşuk

Vali bey çok üzüldü.

Giderken, “Süleyman Bey! Bunlar bizim çocuklarımız, üşüyor bunlar, yarın hepsi hasta olur bunların, hani söz vermiştiniz her şeyi yapacağınıza” dediğinde, yer yarılsa yerin dibine geçecektim.

“Bu kadar yapabildik efendim.” dedim.

Aynı gün, valilikten çağrıldığımı söylediler.

Okulda telefon bile yoktu.

Kısa yoldan valiliğe ulaşmak için tarlalardan, ara yollardan yürüyordum.

Hava çok soğuktu.

Göz yaşlarım yanaklarımda donuyordu.

“Kesin okulumuzu kapatacaklar” diye ağlıyordum. Valilikte ağlamamak için göz yaşlarımı yollara döküyordum.

Vali Bey’in odasına girdiğimde, bir de baktım ki Lidiya Hanım da dahil bütün mülki erkan orada.

“Eyvah! Kesin okulum kapandı.” diye geçirdim içimden. Yüreğim bir güvercin yüreği gibi inip kalkmaya başladı.

Göz ucuyla bir saydım tam 21 kişiydiler.

Aslanların arasındaki çaresiz ve ürkek bir ceylan gibiydim.

İlk sözü Lidiya Hanım aldı:

“Ben Süleyman Beye demiştim ki; siz Kırgızlar’la aynı kökten geliyorsunuz, gün gelir bizi buralardan kovarsınız”

O bu sözleri söylerken kalbim duracak gibiydi.

“Ama beni okula davet ettiler. Biz çok uluslu bir ülkeyiz. Bu okulda farklı milletlerin çocukları okuyor. Okulda kardeşlik havası var. Çocuklar birbirine çok saygılı. Benim oturduğum mahallede bir çocuk bu okulda okuyor. Annesi babası ayrıralı yıllar olmuştu. Çocuk bu okula başladıktan sonra tekrar bir araya gelip birlikte yaşamaya başladılar. Ben yanlış ve önyargılı sözlerimden dolayı Süleyman Bey’den özür diliyorum.”

“Aman Allah’ım! Daha dün odasından beni kovan kadın bu değil miydi, kim yumuşatmıştı gönlünü, nasıl da ermişti buzlar?”

Lidiya Hanımın sözleri, baharla birlikte eriyen karların altındaki suların tatlı şırıltısı gibi dolmuştu odanın içine.

Ben derin bir nefes almıştım.

Vali Bey bana dönerek;

“Ne istiyorsun” dedi.

Çatı, Bahçe duvarı, kalorifer, elektrik sistemi...Taleplerim uzayıp gidiyordu.

Finans müdürüne dönerek bunları not almasını ve ayrıca okulun hesabına da yüklüce bir para aktarılmasını söyledi.

Ertesi gün okul şantiyeye dönmüştü.

Eğer buralarda bir tek ananın gözyaşlarını dindirebildikse ne mutlu bize.

Şimdi düşünüyorum da; Köyüm Yunus Emre’den ayrılıp, Anadolu’dan Yunus gibi yollara düşerken, ilk defa göz yaşlarına şahit olduğum babamın buruk bakışları aklıma geliyor. Ve yine o ardı arkası kesilmeyen gözyaşlarını görünce anama söylediğim sözler aklıma geliyor.

“Ağla anam ağla, ağla ki dünyadaki analar ağlasın”

YİNE AYAKLARIN ÜŞÜYOR MU?

Soğuk kış gecelerinde kalacak yer bulamadığında sabahı arabada beklerdin.

Karlı sokaklardan bir gölge gibi geçer giderken sessiz kaldırımlar, gözyaşlarıyla yıkanırdı.

Benzini biten arabaların içinde gece ayaza çaldığında kendini değil, milletini düşünür hem üşür hem terlerdin.

Sefillerdeki Jean Val Jean gibi takip edildiğin yıllardı...

Yalnızdın...

Kaç kapının ziline dokunurken, “Acaba kabul edecekler mi?” duyguları kabarırdı yüreğinde.

Ev sahiplerinin garip bakışlarıyla, kaç kapı açılmadan kapanmıştı yüzüne.

Her kavuştuğunuzda, “anamızın” dudaklarından hep aynı sözler hüznü bir şarkı gibi dökülürdü:

“Ayakların yine üşüyor mu?”

“Günler baharı solukluyor”, derken, hava birden bire bozdu. Kara bulutlar gökyüzünün berraklığını siyah bir peçe gibi örttü.

Berrak sular, boz bulanık akmaya başladı.

Bin bir emekle yüreğinde büyüttüğün sevgiyi “bir Haziran kurşunu ile iki kaşının tam ortasından vurdular.”

Ve Şubat soğukları, Mart’ın bağrını döverken;

Bir pazar günü, erkenden, bütün bütün gittin sen...

Yıllar oldu gideli...

“Gitme!” diyemezdik...

Gittin...

“Sen gittin gideli

Bizler mahzun ve kederli”

Aylar hep hüznle doğdu ufkumuza.

Gündüzler bile gülmedi yüzümüze... Gözler görmedi “gülen” yüzünü...

Bir kış günü gurbette sana kavuştuğumuzda, sen yine üşüyordun.

Dizlerine kalınca bir battaniye sarılıydı.

Bir başıyaydın...

Yine yalnızdın...

Hüzünden bir abide gibi duruyordun.

Duvardaki “bu da geçer yahu” sözünün sıcaklığına sığınmaya çalışırken, dışarıda rüzgarlar, önüne kattığı karları hoyratça savuruyor; yalancı sıcaklara aldanarak erken açan çiçekli dallara kar yağıyordu.

Buz kesen fırtınaların bağrından kopup gelenler, yine de senin sıcak iklimine sığınyordu.

Şubat soğuğu nefes aldırılmıyordu.

Güven veren ikliminde az biraz aram edenler, bir bir ülkelerine dönerken, sen gidenlere gurbet penceresinden el sallıyordun.

Sonra kanepeye çöküyordun bir başına. Başını gömerek ellerinin arasına

“Gelirler bir bir,

Giderler bir bir,

Kalır burada yine bir.” diyor, dipsiz hüznlere dalıyordun.

Bir gün seni ülkene çağırın bir mektubu ısrarla huzurunda

okumak istediler. Sen razı olmadın. Kalbinin tahammül edemeyeceğini biliyordun;

“Bana verin odamda okurum.” diye direndin.

Öyle de oldu...

Hasır serili odanızda; mektupla baş başa kaldığınızda neler yaşadığınızı bilemiyoruz. Bildiğimiz bir şey varsa o da, odanızdan çıktığınızda, yanaklarınızın ele verdiği ıslak sızlar.

Ve bir de satırların bize fısıldadıkları;

“Bizler yine birkaç gün sonra buradan gideceğiz. Hafızalarımızda yine o görüntü...

Siz buğulu gözlerle bize, ülkenize, Üç Şerefeli Camiinin penceresine, tahta kulübeye, yani ‘hey gidi günlere,’ odanızın ve gurbetin penceresinden el sallayacaksınız.

İçinizde volkanlar kaynayacak.

Yanacaksınız...

Bir ocak gibi tütecek ama hissettirmeyeceksiniz.

Bizlere de, penceredeki o “hüzünlü duruşun” utancını yaşamak kalacak.

Çünkü... Biliyoruz ki, seni gurbetteki o pencerelere biz hapsettik.

Ama artık olmuyor...

Ne olur gel...

Gel ki mevsim bahardır.

Biliyoruz ki, ülkenizi çok özlediniz.

Amerika kıtasına bile değişmeyeceğiniz o küçük köyünüz burnunuzda tütüyor.

Biliyoruz ki, koyunlarla, kuzularla birlikte dolaştığınız kırları bağları bahçeleri çok özlediniz.

O köyün kar pınarları senin çocuk yüreğinden aktı. Yollar, gönlünün ufuklarında uzayıp gitti.

Sen; o köye doğru kıvrılan köprünün altından akıp giden

çaydan, su içtin, çiçeklerini koklayarak yetiştin, kırlarında kelebeklerle koştun.

Güneşle kol kola yürüdüñ o kırlarda.

Biliyoruz ki; “anamızın” ellerinin yara bere içinde olduğu günlerde bulaşık yıkamanın, hamur yoğurmanın bile küçük omuzlarına bindiğı günleri özledin.

Ülkemizin sıkıntılı yıllarında; “anamızın” gündüz köyün kızlarına, gece de size Kur’an öğrettiğı evi özledin.

O ev hâlâ hüzüñden bir anıt gibi duruyor.

İçinizde koşuşan o tertemiz çocuk ruhun, ne ızdıraplar, ne hasretler, ne acılar çektiğini biliyoruz.

Sen, sevdalısı olduğun bu ülkenin çocuğusun, bu toprağı koklaya koklaya büyüdün.

“Anadolu’yu bilmeyenler, seni bilemezler. Bu ülkenin çocuğu olmayanlar seni anlayamazlar.”

Suyunu içtiğın pınarlara şimdi hüzüñ düştü. Hazin bir rüzgâr hıçkırıyor tenhalarda. Çiçekler boynunu büktü kuytular-da.

Seni bekleyen dallar yorgun düştü.

Kelebekler kaç kez ölüp ölüp dirildi ve “belki bu bahar gelir”, deyip yeniden kondular yorgun dallara.

Yıldızlar küskün kendi gökyüzüne. Bir gri duman çöktü güneşin gülen yüzüne.

Şimdi yürekler acılara mahkûm.

Babanızla birlikte Alvar köyüne yakın bir gurbete gittiğinizde bile, dedeniz Şamil Efendi için köy sanki bomboştu.

Bir gün ansızın sizi karşısında görünce, kederinden erişilmez bir dağ gibi duran o mehîb insan, nasıl da sarsılmıştı. Hıçkırıkla hıçkırık ağlayarak,

“Gitti gül, gitti bülbül;

ister ağla ister gül.”

dediğini kaç defa kirpikleriniz ıslanarak anlatmıştınız.

12 Eylül günleriydi...

“Anamız”, şimdilerde burnunuzda tüten şehirde, İzmir’de ikamet ediyordu.

Ev, sürekli tarassut altındaydı. Defalarca didik didik aranmıştı. Sizin “anamıza”, “anamızın da” de size olan düşkünlüğü avcının iştahını artırıyordu.

Sürekli pusudaydılar.

Ceylanın suya iniş anını gözleyen avcının heyecan ve hırsıyla bekliyorlardı.

Yine de bir fırsatını bulup uğradığınızda, “anamız” sormadan edemezdi:

“Nerelerde kalıyorsun? Kaldığın yerlerde soba yanıyor mu? Isınıyor musun? Ayakların çok üşürdü, yine üşüyor mu?”

Şimdi, bir kış günü “anamızın” mezarı başında, buz gibi mermerlerin dibinde tipiye tutulmuş bir kuğu yalnızlığı ile dua ettiğiniz zamanki hüznünüz bir hayalet gibi geziniyor Karşıyaka Mezarlığı’nda.

Hatıralar sizi çağırıyor.

Adlarını koyduğunuz çocuklar...

Esmalar... Esralar... Azralar... Bahadırlar...Berkler...

Alınlarına kondurduğunuz buseler...

Şimdi onlar büyüdüler.

Kaç defa “geleceksin” diye minik elleriyle, yollara güller döktüler.

Günlerce beklediler...

Ellerinde buruştu güller...

Sonra da dönüp bize sordular, “Adımızı koyan kahraman, ne zaman dönecek?”

Cevap veremedik onlara.

Çocuklar seni çağırıyor.

Beşinci Kat'tan, alınlarından öperek dünyanın dört bir yanına saldıgın yiğitlerin seni soruyor, seni bekliyor. Çölleri gülistana döndüren, karanlık bozkırlara ışık düşüren, sensizliğin buzullarında üşüyen kardelenlerin, onların üzerine titreyen yiğitlerin seni soruyor.

Sevgi süvarileri seni çağırıyor.

Eyüp Sultan' da kıyama durmak, Koca Sultan'ın nur sağanağı türbesinin biraz uzağında durarak dua okumak... Yalnız sultan, Yavuz'un türbesine uğramak, ufukların sultanı Fatih'in huzurunda hülyalı ufuklara dalmak ve Dersaadet'in ezanlarını duymak, arzusuyla yandığınızı da biliyoruz.

Mermerlerin nabzında çarpan çığlıklar sizi çağırıyor...

Ayların sultanı dönüş yolunda...

Gökteki rahmet bulutlarını harekete geçirecek tatlı esintiler var içimizde.

Dün gurbete gidenler bu gün bir bir dönüyor. Bahar nara-ları hazan hıçkırıklarına karışıyor.

Beşinci Kat'ın balkonundaki çiçekler duvardan başını yola doğru uzatmış, gül pembe bestesi eşliğinde sizi bekliyor.

Yine arkanda kıyama durmak, hüzzam makamında Kur'anlar dinlemek, misafir ağırlayıp misafir uğurlamak...

Hüznün kat kat olduğu Beşinci Kat sizi çağırıyor.

Sanki bir gün gurbetlere gideceğini biliyordun.

Davet türkülerini besteleyip de gittin gurubu görünmeyen gurbetlere.

"Neredesin yıllarca hasretini çektiğimiz kahraman? Neredesin hayallerimizin güvercini, rüyalarımızın üveyki?

Eğer canlara can katan temiz soluklarıyla imdada yetişmezsen; kuruyan göllerimizde yaprağı dökülmedik tek nilüfer kalmayacaktır.

Nazarlarımız, ilk geldiğin yollara takılıp kaldı. Ve yıllar yılı bir daha geleceğinin ümidini içimizde besleyip durduk.

Ey tatlı rüyaların sevimli kahramanı!
Her yanda ağaran hayalin ruhumuza doldu.
Gül açıp bülbül ötelî hayli zaman oldu”
Anadolu’da açan güller seni çağırıyor.
Biliyoruz, yüce dağlara bahar geç gelir,
Gel ki! Bu mevsim artık mevsim-i bahardır.

Gel ki! Mevsim, gurbet kokularına belenmiş topraklara sılada gül dikme vaktidir.

Gel! Gözyaşlarınla suladığın, odanda bir kutsal emanet gibi sakladığın, burnunun kemikleri sızlayarak kokladığın, Anadolu’nun değişik diyarlarından devşirilmiş toprakları, gurbet çıkınına sararak gel.

Gel ey yağmur gözlü!
Gel..!

VEDA BUSESİ

Zamanın dudakları veda busesindeydi.

Medine Haziran sıcaklarında yıkanıyordu.

Genç serdar Hz.Üsame, hasta yatağındaki Güllerin Efendisiyle (s.a.v.) vedalaşarak, ordusunun başına dönüyor. Tam sefer emri vereceği an, acı haber erişiyor. Kızgın şişler girip çıkıyor yüreğine Medine'nin; kalbi duruyor, aklı oynuyor.

Genç Serdar getirip sancağı Güllerin Efendisi'(s.a.v.)nin evinin önüne diyor.Ateşe düşen bir yaprak gibi tutuşmuş yanıyor bayrak.

Günlerden 8 Haziran...

Çölün kızgın kumları, sanki örsle çekiç arasında dövülen kızgın demirden çıkan kıvılcımları sağa sola savuruyor, kumlar sıcaktan kımıl kımıl kaynıyordu.

Kerpiç evler, sokaklar hatta gölgeler bile buhur buhur yanıyordu.

Ne Bilal'in en soğuk kuyulardan getirdiği serin sular, ne de Aişe Anamızın alnına koyduğu buz gibi ıslak bezler çare oluyordu.

Güllerin Efendisi (s.a.v) ateşe düşmüş bir gül gibi yanıyor, yanıyordu.

Çöl yanıyor...

Medine yanıyor...

Allah'ın Peygamberi yanıyordu...

İnsanlığın ızdırabıyla bir ömür boyu içten içe korlaşan ateş, sanki birden harlanmıştı.

Bir seher vakti...

Gecenin dudaklarından veda şarkıları dökülüyordu.

Bilal'in sesinin, bülbüllerin avazesine karıştığı andı...

Aişe Anamız, aklı başından uçarcasına;

"Koş Bilal! Allah'ın Rasulü yanıyor!"

Bilal kovayı kapıldığı gibi seherde serin kuyulara doğru koşuyordu.

En serin suyu bulmalıydı.

O sular Peygamber'in ateşiyle savaşıyordu.

Güneş, bağrında uyuduğu geceyi bile yakıyordu.

Ufuklar bir gül gibi kızarmış, gün kapıya dayanmıştı.

Bilal, kerpiç duvarın üzerine tırmanarak sabah ezanıyla göklere kanatlandı.

Bilal biliyordu ki, ezanı duymamak, hummanın ateşinden daha ziyade yakardı Allah'ın Peygamberi'ni.

Ezan biter bitmez yine kapının önündeydi Bilal.

Aişe Anamız açtı kapıyı;

"Peygamberimiz sana iletmemi istedi ki; bundan önce bu kadar güzelini okumamışsın."

Çünkü bu, O'nun duyduğu son sabah ezanıydı.

İçerden Efendimiz (s.a.v.)'in iniltileri geliyordu.

Ateş, avucunda sıkıyordu Allah'ın Rasulü'nü.

Serin sular, kovalarla dökülüyordu başından aşağıya.

Bir an kendine gelip gözlerini açtığı anda, "Namaz kılını mı?" diye soruyor ve yine bayılıyordu.

Bir kelimelik takati vardı ve onu namaz için kullanıyordu.

Ayıldığında yine aynı soru.

Şafaklar ağarınca kadar "ümmetim" diye ağladığı, ayakları şişinceye kadar namaz kıldığı, Allah'a yalvardığı geceler geride kalmıştı.

Yerinden zor kalkıyordu.

Ashabı ise; birlikte inşa ettikleri mescitlerinde O'nu gözlüyordu.

Hep O'nun arkasında namaz kılmışlardı...

O'nun sesine aşına idiler.

Hangi makamda okuyordu?

Nasıl yanık okuyordu?

Bilemiyoruz...

Bildiğimiz bir şey varsa kâinat lâl kesilip onu dinliyordu.

İki koluna girerek mescide getirdiler.

Görünce güller açtı yıldızların yüzünde.

Onu gören güller gülse de, kan ağlıyordu Güllerin Efendisi.

Namazdan sonra ashabına döndü.

Ebu Bekirler, Ömerler, Aliler, Osmanlar, Bilaller oradaydı.

Yüzlerine baktı.

Mahzun ve yetim Nebi, hıçkırıklarını tutamadı.

Gözlerinden akan yaşlar gül rengindeydi.

Ashabını çok seviyordu.

"Onlar benim yıldızlarım." diyordu.

Ayrılık vaktiydi...

Zamanın dudaklarında hüzzam türküler vardı.

...

O yıl...

Mekke'yi son defa görmüş, Veda Hacc'ını yapmış, Veda Hutbesi'nde;

"Ey insanlar söyleyeceklerimi iyi belleysin; çünkü bu yıldan sonra sizinle buluşacağıma ihtimal vermiyorum." demişti.

Güneş doludizgin guruba koşuyordu...

Zamanın dudakları veda busesindeydi.

Yüreklerde yangın yüzlerde hüznü vardı.

Mahzun bakışlı Yetim, gecenin geç vakitlerinde Ka'be'ye gelmişti.

Bir zamanlar; bir başına burada namaz kılmış, burada tartaklanmış, burada hakaretlere maruz kalmış ve yine buradan göklere yükselerek ilahi teselliyle taltif edilmişti.

Geceler boyunca çöllerde kız çocuklarının minik yüreklerinden çığlıklanan feryatlar...

Kölelerin ve zayıfların derilerinde ısıklanan kırbaçlar...

Taif'ten dönerken taşlandığı günler... Gerilerde kalmıştı.

Yine o yıl...

Uhud şehitleriyle de vedalaşmıştı.

Medine'nin ilk muhaciri Mus'ab oradaydı. Sanki elinde sancak öylece duruyordu.

"Rasulullah'a selam söyleyin. Uhud'un verasından Cennet'in kokusunu duyuyorum." diyerek son nefesini veren Sa'd b. Rebi' orada yatıyordu.

Amcası Hz. Hamza iki elinde iki kılıç yine önüne kattığı küffarı kovalıyordu.

"Yakında yanınıza geliyorum." diyerek dualar etmişti.

Ve yine aynı yıl...

Daha bir kaç gün önce...

Cennet'ül Baki kabristanına giderek önden gidenlerle de vedalaşmıştı.

Her şey ayrılıktan dem vuruyordu.

Cibril'le her yıl bir mukabele okudukları halde o yıl iki mukabele okumuşlardı.

Aralıksız 23 yıl boyunca sağanak sağanak yağan vahiy yağmurları da dinmişti.

Ve son günleriydi...

Şimdi mütevazı mescidinde gülleriyle birlikteydi.

Sanki "Bana güllerimi verin, benim halimden güllerim anlar." diyordu.

Birlikte kerpiç taşımışlar, harç karmışlar, aç kalmışlar, bağır-larına taş bağlamışlardı.

Birlikte acı çekmişler, ağlamışlar, kıyasıya dövülmüşler, dayanılmaz işkencelere maruz kalmışlardı.

Birlikte yürümüşlerdi yolları... Birlikte aşmışlardı sarp yokuşları...

Büyük Göç, Bedir, Uhut, Hendek, Hudeybiye...

Ve gönül ferahlatıcı rüzgârların Mekke'den doğru estiği zafer günleri...

Yüzlerine baktıkça hıçkırıkları boğazında düğümleniyordu.

Yıldızlar sarsılıyor, sanki koca taşlar yerinden oynuyordu.

Allah'ın Peygamberi'nin yüzü sapsarıydı.

Mecalsizdi.

"Yarın size vazifemi yapıp yapmadığımı soracaklar."

Cevap, bir gözyaşı denizinin dalgaları gibi dalgalandı.

"Sen vazifeni hakkıyla yaptın biz buna şahidiz."

"Ben de hakkı olan gelsin alsın."

Güller zordaydı.

Güller terliyordu.

Güller ağlıyordu.

Derin bir sükûnun arkasından birden serbest bırakılan hıçkırıklarla sayhalaşan bir haykırış,

"Asıl sen bize hakkını helal et!"

"Mukaddes görev..."

Kul hakkı...

Kur'an ve Ehl-i Beyt'im...

İşte bunları size emanet ettim. Bir de kardeşlerime selam söyleyin, onlar Ahirzaman'da gelecek" sözleri güllerin O'ndan duydukları son sözlerdi.

Yine iki koluna girdiler ve Hz.Aişe Anamız'ın odasına taşındılar.

Bu güllerin, O'nu son görüşüydü.

Sonraki günlerin birinde odanın mescide açılan penceresinin perdesini sıyırdı ve güllerine bir kez daha baktı.

Başı sarılıydı.

Öylece durdu pencerede.

Bir dolunay gibi doğuvermişti mescide.

Saflar muntazamdı.

Huşu içinde Hakk'a durmuşlardı.

Gönüller imanla doluydu.

Çok memnun oldu.

Sonra perdeyi bir daha hiç açılmamak üzere kapattı.

Genç Üsame'nin ise, ordusu harekete hazırdı.

Bir kölenin oğlu olan Üsame'nin ordusunda,

Ebu Bekirler, Ömerler, Aliler, Osmanlar vardı.

Orduya katılacaklar bir bir gelip vedalaşıyordu.

En son genç kumandan Üsame geldi. Hareket için izin ve dua istedi.

Ama peygamber konuşamıyordu.

Vahyin dili suskundu.

Göklerin avazı ile zemini velveleye veren bülbül artık suskundu.

Ellerini yukarı kaldırdı. Belli ki genç kumandana dua ediyordu.

Üsame'nin başını ellerinin arasına aldı ve kıyamete kadar asırları aydınlatacak ışık süvarileri adına, genç serdar Üsame'nin alnından öptü.

Bu gün Sibiryâ buzullarındaki, Afrika çöllerindeki Işık Süvarilerini ziyaret edip alınlarından öpüyor, kakül-ü gülberlerinden kokluyor ve "Ohh... Sizler Cennet kokuyorsunuz, tam gönlüme göre hizmet ediyorsunuz" diyorsa, Üsame'nin alnına kondurulan busenin ve "kardeşlerime selam söyleyin" sözlerinin hissesi vardır o buselerde ve o iltifat dolu sözlerde.

"Güller anlar beni

Bana güllerimi verin" diye, güllerine, gurbetteki gönül erlerine gidiyor...

Genç serdar şehrin dışındaki ordularının başına döndü. Tam sefer emri verecekti ki acı haber ulaştı.

Kızgın şişler girip çıkıyordu Medine'nin yaralı yüreğine.

Kalbi durmuştu Peygamber Şehri'nin.

Genç Üsame, getirdi bayrağı Peygamber'in kapısının önüne dikti.

O bayrak hüznle dalgalanıyordu.

O bayrak, ateşe düşmüş bir yaprak gibi yanıyordu...

Hız. Fatıma'nın, gönlünde kocaman yaralar açılmıştı.

Canı yanıyor, ruhu sızlıyordu...

"Kederim gündüzlere dökülse, gece olur." deyip ağlıyordu.

Hazreti Ömer'in aklı başından gitmiş, eline kılıcını alarak "Kim Peygamber öldü derse başını uçururum" diyerek sağa sola koşturuyordu.

Hazreti Ebu Bekr, Güllerin Efendisi'nin üzerindeki örtüyü açıp ay gibi parlayan alnından öptü ve; "hayatın gibi ölümün de güzel güzel" diyerek ağlamaya başladı.

Bu Gül'ün alınına kondurulan son buseydi.

Veda busesi...

Önden Giden Atlılar 3

IŞIK SÜVARİLERİ

Işık Süvarisi, bazen ışığın ilk görüldüğü ufka götüren bir Gül'dür. Bazen, günümüzdeki Ser Süvari, bazen gurbet illerde ıssız ve ücra bir kasabada bir okulda öğretmen. Bazen elinde et poşeti ile bayramlarda köy köy, kapı kapı dolaşan, dolaşırken hayatın başıboş, sebebin raslantı olmadığını duyarak insanlığın yeniden dirilişi için bilfiil duacı olan fedakarlar ordusunun bir ferdi. Bazen geçmeyen geçmişte Çanakkale'de kanının son damlasına kadar koşan bir yiğit. Bazen zamanlar üstü zamanda musibet meteorlarına göğsünü atmosfer kılan, kahraman bir kadın ya da ayakta ölen bir aslan. Bazen, mapusanelerin soğuk betonlarında üşürken "cy Sonsuzluğun Sahibi sana ulaşmak istiyorum" diyen Anadolu'nun bir kavruk delikanlısı. ... Hasılı, her asırda yürüdükleri yolları yürekleri ile aydınlatan, ışık süvarileridir onlar.

Kadın- erkek, zengin- fakir, genç -yaşlı binbir surette bir olanı yansıtan bir aynaya bakacaksınız bu kitapla.

Işık Süvarileri... Kalbiyle akledenler için...

6.50TL

IŞIK SÜVARİLERİ

HARUN TOKAK

